

Những câu chuyện
linh ứng về Ngài

Địa Tạng Vương Bồ Tát

(Tập I)

Sa Môn **Thích Như Điển**
Phương trượng Chùa Viên Giác
Hannover - Đức Quốc
dịch từ tiếng Nhật sang tiếng Việt.

PL. 2552 / DL . 2008

Lời đầu sách

Năm 2007 khi chúng tôi đang nhập thất tại Úc Châu thì có một Phật Tử tên là Huỳnh Hiệp từ Hoa Kỳ có liên lạc qua bằng E-mail cho Thầy Hạnh Tấn và nhờ tôi phiên dịch tác phẩm „**Những mẫu chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát tại Fuchù - Nhật Bản**“ từ tiếng Nhật sang tiếng Việt. Tôi bảo cứ gửi một số chuyện tiêu biểu sang Úc, tôi dịch thử. Nếu đồng ý với cách dịch ấy thì tôi sẽ tiếp tục. Sau một tuần lễ, tôi gửi trở lại 3 chuyện đầu đã dịch của quyển một cho Phật Tử này và anh ta rất hoan hỷ và nhờ tôi dịch tiếp cho đến hết quyển sách. Tôi trả lời rằng: „Tôi rất sẵn sàng; nhưng tôi rất ít thì giờ; khi nào xong tôi chưa biết; nhưng tôi sẽ cố gắng. Đồng thời việc đánh máy sẽ giao cho các anh chị em thực hiện“.

Cầm quyển sách trên tay độ 400 trang A4 thấy cũng hơi nhiều; nhưng thôi, cứ cố gắng vậy. Ông bà mình thường nói: „Kiến tha lâu đầy tổ“ quả câu này chẳng sai chút nào. Tôi mang quyển sách ấy đi theo cùng với những chuyến hoằng pháp tại Ý, Hoa Kỳ, Đan Mạch, Nga, Na Uy v.v... nghĩa là nơi nào ngoài giờ

giảng và hướng dẫn cho quý Phật Tử tu, tôi cố gắng phiên dịch cho xong quyển này, ngay cả trong mùa An Cư Kiết Hạ vừa rồi tại chùa Viên Giác Hannover tôi cũng đã dành rất nhiều thời giờ cho việc phiên dịch quyển sách này.

Mùa hè năm 2008 có Sư Cô Chơn Toàn giúp đỡ đánh máy toàn bộ quyển sách này; nên bây giờ anh Như Thân đã Layout và chú Sinh ở văn phòng chùa Viên Giác sửa lại lỗi chính tả để hoàn thành quyển sách và hôm nay thì sách đã trang trí xong, độ hơn 900 trang A5 và kèm thêm những hình ảnh nữa; cho nên quyển truyện rất dày, chắc phải đóng bìa cứng mới được. Do vậy giá thành mỗi cuốn khi ấn tống có lẽ rất cao. Kính mong quý Đạo Hữu ở Hoa Kỳ cũng như Âu Châu và khắp nơi trên thế giới hỗ trợ cho việc in ấn này để sách được ra đời, nhằm tô điểm thêm cho đức tin của người con Phật ở nhiều phương diện khác nhau.

Khi nhắc đến Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát đa phần chúng ta đều nghĩ đến „Kinh Địa Tạng“ cũng như những mẩu chuyện tiếp độ cho những người chết qua những câu chuyện được kể rải rác đó đây; nhưng trong gần 300 câu chuyện của quyển sách này hơn 90 phần trăm là Ngài đã cứu cho người sống, nhất là những người bị bệnh hiểm nghèo, chính y khoa Nhật Bản bó tay, người bệnh hay thân nhân họ khi đến cầu nguyện nơi Ngài sẽ nhận được những phép mầu.

Chữ Địa Tạng tiếng Phạn gọi là Kstigarbha. Chữ Ksti có nghĩa là đất; garbha có nghĩa là tạng hay tàng chứa. Đất có khả năng tàng chứa mọi vật, mọi thứ.

Điều này chứng tỏ rằng hạnh nguyện của vị Bồ Tát này có sức kham nhẫn, chịu đựng giống như sự nhẫn nại của đất vậy. Trong Ấn Độ giáo họ có thờ Thiên Tiên và Địa Mẫu. Thiên Tiên thường thường là người nam; còn Địa Mẫu đa phần là người nữ. Địa Mẫu của Ấn Độ giáo, mà Phật Giáo đã từ từ đồng hóa thành vị Bồ Tát của Phật Giáo qua hình thức là một người nam; nhất là khi qua đến Trung Hoa, Nhật Bản, Việt Nam, Đại Hàn v.v... là tướng của một Tăng sĩ xuất gia đầu tròn áo vuông, đầu đội mũ Tỳ Lư và ngồi trên lưng con Đê Thính, tay cầm tích trượng. Đây chính là hình ảnh của Ngài Kim Kiều Giác, là một Đông Cung Thái Tử triều nhà Kim bên Đại Hàn, khi qua Trung Quốc và đến Cửu Hoa Sơn vào đời thịnh Đường (thế kỷ thứ 7) để tìm chơn thân và hạnh nguyện của Ngài Địa Tạng; nhưng cuối cùng Ngài Kim Kiều Giác là hiện thân của Ngài Địa Tạng khi Ngài viên tịch ở tuổi 88 tại Cửu Hoa Sơn. Do vậy Cửu Hoa Sơn là một trong 4 địa danh sơn của bốn vị Bồ Tát đang hùng cứ 4 dãy núi to lớn tại Trung Quốc cho đến ngày hôm nay.

Khi dịch sách tôi cũng rất thận trọng. Vì lẽ mình truyền đi những điều mê tín cho Phật Tử thì không nên; do vậy vừa dịch ra tiếng Việt vừa kiểm lại xem thử ra sao và tôi xin kết luận rằng: Sác suất của độ chính tín hơn 80 phần trăm; 20 phần trăm còn lại dĩ nhiên là do cái này có; nên cái kia nó sinh ra thêm. Như vậy cũng không sai với nhân duyên trong giáo lý nhà Phật là mấy. Dựa vào cơ sở nào để tôi nói rằng: Đây là quyển sách và những câu chuyện đa phần là chánh tín ?

Xin thưa - Dựa vào văn hóa của người Nhật Bản và dựa vào Đức Tin của con người. Đứng về phương diện văn hóa mà nói thì kể từ thời Minh Trị Duy Tân (1868) tất cả mọi người dân Nhật đều phải trải qua chế độ „nghĩa vụ giáo dục“ có nghĩa là vào thời đó, bất cứ ai cũng phải học xong Tiểu Học. Sau hơn 100 năm, vào năm 1972 khi tôi có dịp sang Nhật Bản du học và vào lúc ấy thì mọi người dân Nhật đều phải tốt nghiệp Tú Tài 2; nghĩa là phải xong Trung Học đệ nhị cấp. Còn bây giờ vào thời điểm 2008 này gần 130 triệu dân Nhật hầu như không có người nào là không tốt nghiệp Đại Học. Như vậy là một nước Á Châu theo Phật Giáo có trình độ dân trí cao. Khi dân trí cao, dĩ nhiên y học cũng phải cao theo; nhưng tại sao từ năm 1976 đến năm 2008, gần 35 năm, và mỗi năm có khoảng một triệu người Nhật đến đây cầu nguyện chữa bệnh; trong đó hơn 70 phần trăm được lành bệnh, mà đa phần những bệnh như ung thư, trĩ, phong thấp, tê liệt v.v... mà Bác sĩ y khoa Nhật Bản đã chê, mà đến Ngài Địa Tạng cầu nguyện lại sống thêm được 5 đến 10 năm nữa và căn bệnh lại được trị lành hoàn toàn? Dĩ nhiên là không ai có thể sống đến 100 năm hay mấy trăm năm trên cuộc thế; nhưng đã có bệnh thì ai cũng mong muốn chữa cho khỏi; nếu bệnh không khỏi, ví như có một hòn đá cứ phải đeo mãi vào lưng thì khổ sở biết chừng nào.

Cách chữa bệnh của Ngài do con người cầu nguyện mà có; chứ không phải Ngài ra toa thuốc cho mọi người. Nếu có thì toa thuốc ấy chỉ là niềm tin và câu thân chú của Ngài là: Án Ha Ha Ha Vỹ Sa Ma Lý

Sa Bà Ha“ mà thôi. Như vậy không có nghĩa là người Nhật Bản không mê tín; nhưng ở đây tôi chứng minh là độ mê tín ít hơn với những người ít học. Vì ít ra văn hóa và y khoa hiện đại vẫn là nền móng căn bản cho sự chữa trị theo quan niệm thông thường. Đa phần khi người ta nghĩ đến niềm tin, người ta hay xoay qua thời kỳ Trung Cổ hay thời kỳ khoa học chưa tiến bộ mấy; nhưng Nhật Bản ngày nay là một trong những nước lớn trên thế giới, mạnh mẽ ở nhiều phương diện như kinh tế, khoa học, giáo dục, y khọc, giao thông v.v... nhưng Đức Tin ở đây vẫn vượt thắng trên tất cả.

Riêng cá nhân tôi khi ở tuổi 59 vào năm ngoái (2007) mỗi ngày ngồi dịch sách, kinh 5 đến 6 tiếng đồng hồ và tối, sáng còn ngồi tụng kinh cũng như hành trì độ hơn 2 tiếng nữa; nên cái lưng khiến nó không tuân phục nữa. Nghĩa là mỗi ngày đều bị đau. Khi dịch những mẩu chuyện linh ứng này tôi phát nguyện rằng: „Nếu quả Ngài thật linh ứng thì xin cho con hết đau lưng sau khi con dịch xong sách này và con sẽ tổ chức một chuyến hành hương đến Nhật để đánh lễ tham bái và tạ lễ Ngài“. Quả thật như vậy. Sau khi dịch xong vào tháng 6 năm 2008 cái lưng của tôi bớt đau độ 80 phần trăm. Do vậy tôi xúc tiến tổ chức một phái đoàn sang hành hương nước Nhật từ ngày 6 đến ngày 17 tháng 10 năm 2008. Chương trình dự trừ đi Kanagawaken để thăm và dự lễ đặt đá xây dựng Chùa Việt Nam nơi Hòa Thượng Thích Minh Tuyên trụ trì, thăm Hachioji, chùa Honryuji nơi tôi đã có cơ duyên tá túc từ năm 1972 đến năm 1977, thăm Đại Học Teikyo, thăm tượng Phật Di

Đà cao 120 mét tại Ushikyu gần Tokyo. Tiếp theo là thăm những chùa viện quanh vùng Yokohama và Tokyo. Đặc biệt phái đoàn 32 người đến từ Âu Châu và Mỹ Châu đã ghé thăm chùa Soojiji (Tổng Trì Tự) là Tổng Bản Sơn của Thiên Tào Động Nhật Bản. Tiện thể tôi đã tặng dịch phẩm „Thiên Tào Động“ cho Ngài tác giả IZUMA là thiên chủ tại đây. Sau đó phái đoàn đi Kyoto để thăm chùa Tây Bản Nguyên Tự, Thanh Thủy tự và đồng thời thăm chùa Tổ Tịnh Độ Từ Ân Viện nơi Ngài Pháp Nhiên khai sơn cũng như Ngài Thân Loan tu Tịnh Độ. Tại đây chúng tôi có tặng một quyển sách dịch về Tịnh Độ Tông Nhật Bản cho vị Sư trụ trì. Phái đoàn tiếp tục đi Osaka và địa phương cuối cùng là thành phố Fuchù ở Hiroshima.

Fuchù là một thành phố nhỏ nằm trong tỉnh Iy Hiroshima và Đức Địa Tạng không có đầu đang được tôn trí trên một ngọn đồi rất quang đãng. Ngày xưa nơi đây là đồng ruộng và bây giờ vẫn còn cảnh nông trang bao bọc chung quanh; nhưng khi leo lên dốc để vào đánh lễ Ngài, lòng người con Phật đến đây từ xa hơn nửa vòng trái đất, thấy dường như có cái gì đó thật cảm động ở tận đáy lòng. Chúng tôi 32 người không ai bảo ai, cả Tăng lẫn tục đều y áo chỉnh tề để làm lễ và sau đó ai muốn cầu nguyện riêng cho mình và cho thân nhân thì cứ việc hành trì. Hôm đó là sáng ngày 15 tháng 10 năm 2008. Mỗi người thỉnh một hay nhiều chiếc khăn tay, trên đó có viết câu thần chú bằng tiếng Nhật là: „An Ha Ha Ha Vỹ Sa Ma Lý Sa Bà Ha“ và đem khăn này đến cạo sát vào mình đá của Ngài nhiều

lần cũng như nói tên họ của người bệnh và đem về lại nhà. Khi nào người bệnh đau cái gì và đau nơi đâu thì để khăn ấy vào chỗ đau và tụng câu thần chú ấy, sẽ có hiệu nghiệm ngay.

Đĩ nhiên là sự cầu nguyện đối với trong phái đoàn cũng có hiệu nghiệm ngay. Bằng chứng là nhiều bà cụ đi đến đây bằng xe lăn và gậy chống; nhưng bây giờ khi leo lên dốc không cần xe lăn lẫn gậy chống nữa và mãi cho đến khi về lại Đức cũng chưa lần nào dùng đến gậy nữa. Quả là phép Phật nhiệm màu là vậy. Trong đoàn cũng có nhiều Thầy Cô và quý Phật Tử đi tam bộ nhứt bái để đánh lễ Ngài và cũng có nhiều người thấy được ánh hào quang của Ngài xuất hiện giữa ban ngày. Có người lấy nước suối uống; có người lấy bột nhang mang về lại Âu Châu, lỡ cơ nhờ có ai bị bệnh phỏng hay bệnh khó trị, có khi còn dùng đến được nữa. Thực tế thì „mọi pháp đều do nhân duyên sanh và mọi pháp cũng đều do nhân duyên diệt“ cho nên sự đến, sự đi, sự còn, sự mất... tất cả cũng chỉ là một hiện tượng mà thôi. Ngay cả ba ngàn Đại Thiên Thế Giới lớn nhỏ này Đức Phật nói trong kinh Kim Cang cũng chỉ là một hợp tướng thôi. Đã là một hợp tướng, tức có khi tan rã. Lúc ấy là lúc không đủ duyên. Như vậy trên cuộc đời này đâu có cái gì miên viễn ngoài niềm tin đâu. Hãy tin sâu và nguyện thiết thì tất cả mọi nguyện ước sẽ thành tựu.

Tiếng Đức có câu là: Alle Phänomen sind unbeständig hay Alle Phänomen sind unsicher. Nghĩa là „mọi hiện tượng đều không có thật tướng; mọi hiện tượng đều không chắc chắn“. Đã gọi là hiện tượng thì

có gì đâu mà nắm chắc vào để cho khổ lụy tâm thân này. Vì căn bản của nó là giả. Phật hay Bồ Tát là đúng như các pháp vẫn thường hằng. Còn chúng ta cứ giống ruồi mãi trong 6 nẻo luân hồi chưa biết lúc nào ra; nếu không nhờ vào tha lực của Đức Phật A Di Đà hay sự cứu khổ độ mê của Ngài Địa Tạng hay Đức Quan Thế Âm Bồ Tát thì chúng ta vẫn còn mãi chìm đắm nơi cảnh khổ của sanh tử luân hồi.

Tôi, anh, chị, em, con, cháu v.v... tất cả rồi cũng sẽ trôi qua đi. Vì chúng ta mỗi người đến đây cũng chỉ một thời gian ngắn để làm một số công việc, rồi đến ngày cũng phải theo Phật về Tây. Vậy khi còn sống chúng ta phải làm một cái gì đó cho thật có ý nghĩa, để khi ra đi chúng ta chẳng có ân hận gì. Vì thực tế của cuộc sống này nó cũng chỉ là một sự giả hợp mà thôi.

Mong rằng quý Đạo Hữu, Phật Tử khi đọc những câu chuyện linh ứng này hãy ghi nhớ vào lòng và nếu ai có nhân duyên hãy nên một lần đến đó để được đánh lễ Ngài và mong Ngài cứu độ.

Kính nguyện

Viết xong lời tựa vào ngày 15 tháng 12 năm 2008
tại Tu Viện Đa Bảo – Úc Đại Lợi, nhân lần nhập
thất thứ 6.

Dịch giả: Sa Môn Thích Như Điền

Quyển một

Bắt đầu dịch ngày 18 tháng 12 năm 2007
tại Tu Viện Đa Bảo- Úc Đại Lợi
nhân lần nhập thất thứ 5.

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT

CÁI CHÂN BỊ ĐAU

(Chuyện của người đàn ông tên K.71 tuổi, ở phố Fuchù thuộc huyện Hiroshima Nhật Bản)

Từ một năm trước đây hai bắp chân của tôi nước bắt đầu đọng lại và đã nhờ chữa ba bốn lần rồi. Khi đi, có cảm giác như kim châm, bị đau thốn. Nương vào phương tiện chiếc xe đẩy để bước đi, nhưng

khi muốn ngồi cái chân như queo lại và đau nhức vô cùng. Khi đi tham dự nhiều lễ nghi của người thân mất cũng cảm thấy xấu hổ khi nói về chuyện này. Trước điện Phật hai chân buông đại ra như thế. Khi tới đền thì khổ sở hơn. Sự khổ sở ấy hàng ngày bắt đầu tiếp theo mãi cho đến giữa đêm mới chợp mắt được. Đã bao lần nhờ cậy vào Bác Sĩ, nhưng cũng chỉ được định bệnh là do gân của chân bị co rút chứ không có gì khác. Đi đến Thần Cung để cúng bái, lên xuống các thang cấp bằng đá phải nói là khó khăn. Khi lên chẳng khác nào như người có chữa, thật là khó nói vô cùng.

Khoảng ngày 20 tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977), ở trước vườn nhà có quán làm nghề đập đinh và người đàn bà ấy cho biết rằng gần đây có một nơi đã đào được Đức Địa Tạng và đang làm lễ. Bà khuyên tôi là hôm nay nên cùng đi đến đó để lễ bái, cũng chẳng hiểu là nơi đó có Đức Địa Tạng nên cũng bán tín bán nghi mà câu chuyện của Đức Địa Tạng lại bất khả tư nghị, nên cứ như vậy mà đi lên trên một ngọn đồi có người ở nằm phía Đông của Hồ Đình thuộc phố Fuchù.

Ở đó có một Đức Địa Tạng nhỏ bằng đá bị sứt đầu và theo con đường làng đi hôm đó cũng có 4, 5 người cùng đi tham bái. Bà già cùng đi theo cũng chẳng nói cho biết là Đức Địa Tạng bằng đá kia có được cái gì, việc ấy chẳng quan tâm, liền đi đến.

Khi buổi lễ xong được nhận 3 cốc rượu và nốc cạn rồi đi xuống khỏi đồi. Với cái chân như thế ghé vào tiệm bán rượu uống thêm một ly nữa và đi tiệm rượu khác cũng uống thêm một ly nữa. Tổng cộng là 5 ly đã

uống và đêm đó đã đau nhức khổ cực vô cùng. Tiếp đó máu chảy ra, lẽ ra thì phải dừng việc uống rượu nơi Đức Địa Tạng, mà ở đây còn uống thêm nữa, nên có lẽ bị phạt và sau đó thì hối hận. Tự nhiên việc bất khả tư nghì là máu kia không dừng lại, suy nghĩ có lẽ tại rượu chăng? Hay vì uống rượu quá nhiều nên cả tuần lễ không có ngày nào là máu không chảy ra. Trong một đêm nọ đã có một câu chuyện thật tuyệt vời đã xảy đến như thế.

Sau việc ấy đầu bạn đến đâu cũng đi tham lễ Đức Địa Tạng. Khi sớm là lúc 4 giờ vào buổi sáng và khi mưa gió cũng không bỏ sự tham lễ cũng như đọc kinh.

Ngay nơi ngang qua Đức Địa Tạng ấy chẳng thấy xây dựng một cái gì cả và thấy chỗ ngồi nghỉ chân cũng không có nên muốn nai lưng ra làm một chỗ như thế. Tất cả mọi người ai cũng thấy vui, khi thấy người bị đau chân cố gắng làm được như thế, đồng thời làm một chỗ thờ tự để cúng dường.

Vào ngày mùng 1 tháng 7 thì chân bắt đầu ít đau. Lúc ấy thì nhà tôi đã đi Osaka, vào buổi tối chỉ một mình ngồi tại nhà tự nhiên bẻ cái chân cong lại được, chẳng còn đau đớn gì cả. Thật là bất khả tư nghì. Thật ra đây chính là nhờ vào lòng tin và sự gia hộ của Đức Địa Tạng chứ ngoài ra không có gì hết cả, nên rất vui mừng.

Cả một thời gian dài đau khổ về hai chân như thế mà bây giờ đã sạch hết bệnh thì phải nói ngay rằng chẳng phải sự thật ở đâu cả mà chính nơi đây đã hiển bày sự thật. Rồi một lòng đi tham bái liên tiếp 10 ngày

như thế. Thật là chuyện bất khả tư nghì chẳng thể nói hết được.

Đến ngày 20 tháng 7 thì đi câu cá tại sông Arada và hai chân lội vào nước, nhưng đã chẳng có chuyện gì xảy ra mà sự khổ não về bệnh hoạn ấy chưa bao giờ tưởng tượng được rằng có một ngày mau lành như thế. Thật ra chuyện này trông như là chuyện giỡn chơi và từ đó không cần dùng đến xe đẩy nữa. Mỗi ngày khi tham lễ Đức Địa Tạng đều lên xuống bình thường.

Sau đó thì bị đau răng và răng này cũng bớt đau sau khi nhất tâm tụng kinh Địa Tạng Bồ Tát và sau 5, 6 ngày thì hoàn toàn không còn đau nữa. Đây chính là nhờ sự gia hộ vậy.

Đề cung kính Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát, từ tâm này xin đánh lễ và dẫu cho đến bao giờ con vẫn kính ngưỡng phụng trì công đức này của Ngài.

Nam Mô Đại Địa Tạng Bồ Tát

Kính lễ

Ngày 15 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ
52 (1977)

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

CHỮA LÀNH BỆNH ĐAU ĐẦU (Người đàn bà tên S. 44 tuổi, tại phố Okayama)

Câu chuyện bắt đầu vào tháng 5 của năm này. Đầu đau thật nguy kịch, nửa đầu phía sau đau nhức chưa bao giờ dừng. Cứ nghĩ rằng chẳng bao lâu sẽ hết, nhưng thực ra không phải vậy. Đến Bác Sĩ để chăm sóc... và được cho biết đây là bệnh không điều hòa của thần kinh. Lúc đầu đau một cách kịch liệt, khi đi trên đường có cảm giác quay mòng mòng. Đối với bệnh này phải làm sao cho hết, nên cả hơn nửa tháng tôi thử đi châm cứu thử xem, nhưng đã chẳng hết và khi nghe nơi nào có chỗ chẩn đoán hay phương pháp trị liệu thì cũng đi xem thử và cũng được mọi người cho biết về sự tham bái Đức Địa Tạng ở Okayama có hiệu nghiệm nên cũng đến đó thử xem, tuy rằng cũng đến những tôn giáo khác nhưng bệnh đau ấy vẫn không hết.

Lúc đầu tại Fuchù mới đào được Đức Địa Tạng không có đầu và được truyền tụng rằng sau khi đào được rồi thì Ngài chữa cho nhiều bệnh và qua Đức Địa Tạng này có thể chữa lành bệnh chãng thì chưa rõ, nên vào ngày mùng 3 tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977), đã tìm đến Đức Địa Tạng không có đầu ở phố Fuchù. Đúng như báo chí đã tường thuật có một Đức Địa Tạng bằng đá không có đầu, nên đã nhất tâm muốn lành bệnh và cầu nguyện, sau đó trở về.

Câu chuyện được tiếp nối là tuy mỗi ngày đầu vẫn còn đau, nhưng trong một tuần có khoảng 2 ngày không bị đau, rồi dần nhiều ngày không đau. Rõ ràng khi cầu nguyện là Đức Địa Tạng đã nghe sự cầu nguyện ấy và hãy tự tin thâm sâu hơn, mỗi tuần như thế tôi đã đến đây 2 lần. Sự đau đầu hầu như không còn cảm thấy nữa.

Vào ngày 20 tháng 7 và chính ngày ấy là ngày Lễ của Đức Địa Tạng, tôi đã đến đây lần thứ ba để tham bái. Chính ngay đêm ấy sự việc đã xảy ra mà cho đến bây giờ đã dứt hẳn căn bệnh đau đầu ấy. Điều này giống như trong kinh Địa Tạng đã dạy cho người xưa rằng: “ Nhờ ơn Ngài gia hộ,,,

Một lòng xướng lên nhiều lần như thế. Đoạn, đột nhiên trong đầu tôi kêu một cái “rầm“ rồi vọng lên rúng động. Ở trong cảnh ấy cơn đau đầu còn ngoài da, rồi bắt đầu hết dần. Đến sáng hôm sau thì bệnh đau đầu hoàn toàn không còn nữa. Cơn đau thật sự chấm dứt vào ngày 20 tháng 9 và tôi đã mừng vui tự đáy lòng. Sau đó đi tham Lễ Đức Địa Tạng, phải trả lễ như

thế nào tôi không rõ biết, nhưng tôi đã thốt lên được lời cảm tạ với cái Đức cao cả, từ bi sâu xa của Ngài Địa Tạng, nên tôi đã thành tâm cảm tạ Ngài.

Nam Mô Đại Địa Tạng Bồ Tát.

Kính lễ

Ngày 20 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1977)

Quyển hai

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT

BỊ ĐAU DẠ DÀY

(Người đàn bà tên U. 50 tuổi, tại phố Fuchù)

Câu chuyện được bắt đầu khoảng tháng bảy của năm nay. Dạ dày bắt đầu đau khủng khiếp, khi phân bón ra được một nửa thì càng đau hơn chẳng giảm được chút nào. Rất tự tin nơi thân thể của mình, nên chẳng nghỉ ngơi một chút nào hết. Nhưng cuối cùng sau 2 ngày như thế tôi phải nghỉ làm.

Nguyên là mỗi đêm như thế tôi uống rất nhiều rượu và thường say túy lúy cho đến khi đi ngủ. Trong

tháng 3 năm nay đi bệnh viện để chẩn đoán thì được biết rằng đã bị bệnh gan, nhưng tự cảm thấy với thân thể không có chuyện gì nên vẫn tiếp tục làm việc. Vì thế bệnh đau dạ dày này đã khép lại. Do vậy khi bắt đầu đau thì cũng chẳng nghĩ là dùng thuốc để trị hay phải tìm đến Bác Sĩ để xem thử ra sao.

Lúc bấy giờ câu chuyện của Đức Địa Tạng trên đời, nơi mà tôi vẫn thường hay lui tới thăm chị của mình có nghe qua thì chị tôi kể về Đức Địa Tạng không có đâu như thế.

Đến ngày thứ ba khi bệnh bắt đầu đau trên đường đi làm tôi lấy cây ấn vào chỗ bao tử đau và bước lên con đường dốc nơi phố. Cách ngang cửa ra độ 100 mét tôi đã nhận ra cờ hiệu nơi Đức Địa Tạng không có đâu kia. Khi công việc xong, độ 5 giờ rưỡi chiều, khi xuống dốc, ngồi trên xe điện, tôi đã cầu nguyện Đức Địa Tạng. Mỗi buổi sáng trước khi đi làm tôi có thói quen gần như bắt buộc là hay thăm mộ gia đình bên cạnh nhà. Nhân cơ hội đó cũng có nghĩ về Đức Địa Tạng, nhưng khi nghe thì cũng chưa cảm nhận được với cái tâm ngay thẳng, đồng thời thấp nhang và khấn rằng: “Kính xin Ngài Đức Địa Tạng không có đâu, bảo hộ cho gia đình của con được an ổn. Dạ dày con đang đau, xin làm cho con không còn đau nữa“.

Khi lễ bái xong bên cạnh tôi có một thanh niên độ 20 tuổi (được biết sau này người này cũng đã được Đức Địa Tạng gia hộ) đang ngồi trên ghế và khi thanh niên nghe câu chuyện đau dạ dày của tôi liền bảo:

“Hãy cầu nguyện Đức Địa Tạng thử xem. Hầu như nhiều người đã làm chuyện ấy lắm”.

Như lời khuyên, tôi đứng thật lâu ngang vó vai của Ngài Địa Tạng bằng đá như sự an ủi... rồi đi xuống con đường dốc. Ngay lúc ấy việc bất khả tư nghì xảy đến, chuyện đau bao tử hầu như không còn nữa. Cũng chừng ấy thôi cũng quá nhanh để bệnh đau bao tử dừng lại như là kết quả của sự trị liệu. Chính mình cũng thất kinh luôn, ngoài việc tin tưởng vào sức mạnh nơi Đức Địa Tạng và không thể nghĩ thêm được điều gì khác nữa. Không uống thuốc và dầu buổi trưa có đau nhưng vào ban đêm thì rượu vào để đánh lạc hướng đi, sự trị liệu ấy chính là việc tự nhiên mà trạng thái ấy chưa hề xảy ra.

Trải qua 3 tháng như thế mà chẳng thấy đau gì cả. Thế là tôi không thay đổi khác trước, là mỗi đêm đều uống bia và rượu vang.

Bây giờ mỗi buổi sáng bắt đầu trước khi đi làm, gần như chuyện bất buộc chuyện đi lễ bái Ngài Địa Tạng ở trên ngọn đồi không xa nhà quá một dặm. Dầu sao thì trong một ngày nơi tâm này vẫn cảm thấy được an lạc. Trở về với cái tâm ấy quả là chuyện lợi ích sâu xa vô cùng.

Xin đối trước Đức Địa Tạng Bồ Tát từ tâm này xin lễ bái cung kính vậy.

Kính nguyện

Ngày 20 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1977)

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

BỊNH ĐỘNG KINH TRỞ THÀNH NHẸ

(Chuyện của người con trai 20 tuổi,
tại Quận Ôn Kỳ, huyện Đảo Căn)

Từ hồi tiểu học năm thứ 4 tôi đã bị động kinh và khi trở thành người lớn như bây giờ cũng vẫn cứ tiếp theo đó là những nghiệp khổ não đi kèm. Việc này phát sinh khi nào, ngày giờ tôi chẳng rõ, tháng nào mà nhiều thì có cả 10 lần như thế. Khi động kinh xảy ra làm đảo lộn trong người 5 phút và lúc lâu dài hơn là 5, 6 tiếng đồng hồ cứ ở trong trạng thái mê man như vậy.

Sau khi tốt nghiệp rất hạnh phúc là vào ngày 24 tháng 3 năm này được đến làm việc tại nhà máy sản xuất ở phố Fuchù. Mọi người trong hãng thật là thân mật với nhau. Đó là vào tháng 6 của năm này có

những người bạn trong hăng có chỉ cách về việc cầu nguyện Đức Địa Tạng không có đầu kia thì bịnh nào cũng dứt hết. Hỏi rõ cho biết, thì chỗ ở của các người độc thân đi qua một con đường nhỏ thì đến chỗ.

Cứ mỗi ngày như thế đi theo con đường ấy để đi làm và lúc về lại ghé qua nơi Đức Địa Tạng để cầu nguyện. Đồng thời có gặp một người bị quẹo chân rất là khổ sở, nhưng vị này sau khi tham bái Đức Địa Tạng 10 lần thì hầu như cái chân kia không còn cong nữa, mỗi ngày đều đến đây lễ bái và khi thấy như vậy tôi càng tin tưởng thâm thiết hơn và chính mình cũng cảm thấy rằng trong khi đi tham bái như thế không còn khởi lên những cơn đột quỵ nữa.

Từ tháng 6 cho đến tháng 10 theo sự chỉ dẫn để cầu nguyện, thì chỉ xảy ra 5, 6 lần mà thôi. Nhưng khi xảy ra cũng rất là nhẹ, chỉ trong vòng 30 giây, lúc lâu là 2 phút và chỉ một hồi lâu lại hết.

Khi nào đột khởi nữa thì chẳng biết, nhưng sự sợ hãi khổ tâm của từng ngày ấy bây giờ trở nên an lạc lạ thường. Đây có lẽ là do sự cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng nên tôi cảm thấy được an tâm chẳng? Dầu cho có xảy ra việc đó nữa thì bịnh động kinh này cũng được giảm rất nhiều là nhờ vào sự gia hộ của Đức Địa Tạng chứ không có gì khác cả. Chẳng mấy chốc mà lòng tin của tôi càng sâu dày nơi Đức Địa Tạng. Bây giờ cứ mỗi buổi sáng lúc đi làm hai chân như tự động bước qua con đường nhỏ ấy để hướng tới Ngài Địa Tạng và để cầu nguyện cho được dứt hẳn bịnh này.

Bây giờ mỗi ngày làm việc trong sự ngẫu nhiên ấy với cuộc sống cũng như việc làm của tôi, Đức Địa Tạng hy vọng đang ngự trị nơi tâm này.

Thế nhưng khi thấy Đức Địa Tạng không có đầu thì tội nghiệp quá. Do vậy tôi nghĩ rằng làm sao gắn cái đầu của Ngài vào càng sớm càng tốt.

Kính lạy Ngài Địa Tạng, con thành thật cảm ơn Ngài.

Ngày 25 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1977)

CÂU CHUYỆN THỨ BA

BỊNH THẦN KINH LÀNH VÀ ĐỨA CHÁU CÓ THÀNH TÍCH TỐT

(Chuyện của người đàn bà tên H. 73 tuổi, ở Phố Tân Thị thuộc quận Hộ Phảm và huyện Quảng Đảo Hiroshima)

Đức Địa Tạng được đào lên tại phố Fuchū đương thời đã được nghe qua. Nguyên gia đình này theo Tông chỉ của Chơn Ngôn Tông và đã được quy y với Đại Sư, đã đi tuần du từ Tứ Quốc Linh Trường đến Thần Đảo mấy lần như thế, trong giấc mộng đã được cho biết về sự xuất hiện của Đức Địa Tạng này, nên rất phấn khởi và cùng với đứa cháu thường dẫn theo vào ngày chủ nhật để đi tham bái.

Với tôi từ trước đã bị bệnh thần kinh nhẹ và đã nhờ Bác Sĩ chữa, cũng chẳng phải là bệnh nghiêm trọng lắm.

Vào ngày 23 tháng 8 năm này tự nhiên chỗ lưng bên phải đau quá thì đã được chữa rồi, nhưng bây giờ lại đau phía bên trái. Khi bắt đầu nghĩ là phải trị phía bên trái thì lại bị đau hơn. Khi đi vào nhà vệ sinh thì bước đi chẳng thể được, đau đớn khổ sở quá chừng, đã dự định đi Bác Sĩ nhưng liền nghĩ đến Đức Địa Tạng không có đâu, nên đêm đó để cầu nguyện thử xem sao và liền đến ngay Đức Địa Tạng để cầu nguyện một cách chân thành: “Xin cho con bớt đau chân đi” một lòng cầu khẩn như thế. Sau khi lễ bái Đức Địa Tạng rồi trở về nhà và lúc đi vào nhà vệ sinh cho đến bây giờ thật chẳng còn đau nữa và có cảm giác thật an lành. Có cảm tưởng như là sự đau đớn ấy không còn lại nơi nào trên thân thể cả. Thật là ngạc nhiên hết sức. Việc này chẳng phải là bất khả tư nghĩ sao? Tiếp theo đó cũng chẳng đi Bác Sĩ nữa.

Bởi vì Ngài đã nghe sự cầu nguyện chân thành của tôi, nên mỗi ngày ở nhà khi lễ bái tôi đều cầu nguyện Đức Địa Tạng.

Tôi có 2 đứa cháu kêu bằng Bà, là con của Trường nữ K đang học Tiểu học năm thứ 5 và con của thứ nữ H đang học Tiểu học năm thứ 4. Cả hai cháu này mỗi tháng một lần tôi dẫn theo để đi tham bái Đức Địa Tạng, các cháu mỗi sáng cũng đều chấp tay lễ bái Đức Địa Tạng để cầu nguyện. Nhờ sự gia hộ của Ngài mà cả hai đều chẳng bệnh tật chi, lại còn mạnh khỏe nữa. Khi nhìn vào Học Bạ của nhà Trường thấy càng ngày càng tiến bộ. Các cháu cũng cảm thấy rất gần gũi với Đức Địa Tạng. Lúc nghỉ Hè, lúc đi

tham bái, cả hai cháu đều dùng giấy để vẽ hình Ngài Địa Tạng và dâng lên cúng dường rồi về nhà. Ngoài ra còn dùng đất sét để nặn hình Ngài Địa Tạng và để trên bàn, trước khi học các cháu hầu như đều chắp hai tay lại để cầu nguyện cho việc học hành của mình.

Có lúc con gái của Trương nữ K có thành tích tốt tại trường nên đã nhận được phần thưởng và bằng khen đem về treo tại nhà. Từ đó về sau mỗi lần cầu nguyện được lợi ích gì đều nhờ sự gia bị của Ngài cả.

Ngài Địa Tạng, thật ra chúng con thành thật cảm ơn Ngài.

Kính nguyện
Ngày 30 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1977)

Quyển thứ ba

MƯỜI PHƯỚC CỦA NGÀI ĐỊA TẠNG

Đàn bà sanh dễ
Thân thể đầy đủ
Các bệnh tiêu trừ
Đời sống dài lâu
Thông minh trí tuệ
Của cải thêm nhiều
Được người yêu mến
Lúa thóc đầy đủ
Thần minh gia hộ
Chứng đại Bồ Đề.

(Theo kinh Diên Mệnh Địa Tạng)

CHUYỆN THỨ NHẤT

LỖ TAI NGHE RÕ HƠN

(Chuyện của người đàn ông tên K 65 tuổi,
ở phố Fuchù)

Vào ngày 23 tháng 6 đã đến nhà ông A làm rôn và khoe rằng đã nhận được một bao thư. Lúc ấy trong lỗ tai tôi đã có một khối đen và đã được lấy đi nhưng còn một lỗ trống. Trong đầu và toàn thân thể thật khó chịu như có một cái gì đó bị đè lên trên, nên ngay cả tiếng gõ nhẹ của đồng hồ cũng nghe được.

Từ tháng 2 trở đi đã đến bệnh viện, nhưng trong tai ấy dần dần cảm thấy thật khó chịu, đã hai lần bị huyết áp cao lên tới mắt. Lúc từ bệnh viện trở về thì ghé vào nhà ông A ấy. Sau khi ông A từ Tứ Quốc tham bái trở về thì vào ngày 18 tháng 5 ông A nằm mộng thấy Đức Địa Tạng được đào đã hiện ra. Việc này qua báo chí đã tường thuật, nên đã có rất nhiều người đến tham bái tại Okayama. Việc bất khả tư nghi là mọi người đều được nhờ ơn Ngài, nên nhiều người

đã đến và dần dần đến trong nhiều buổi lễ, mỗi ngày mỗi ngày đều tăng không dứt.

Sau khi nghe tôi nói thì ông A bảo rằng: “Khi trở về nên ghé qua chỗ Đức Địa Tạng rồi một lòng cầu nguyện thử xem, chắc chắn sẽ được gia bị”.

Qua lời khuyên ấy tiện chân tôi đã đi thẳng đến lễ bái. Rồi cũng có nhiều ngày dất thêm nhiều người ở gần nhà nữa. Ngay lúc ấy cũng là lúc vừa xong cái bệ thờ được làm mới cho Ngài trong khám, nên đã làm lễ và lúc ấy tôi cũng đã đến tham bái. Đột nhiên khi ấy tôi không còn cảm thấy có lỗi tai của tôi nữa.

Sau khi dẫn đi tham lễ lần đầu, chưa một lần trở lại bệnh viện, nhưng việc bất khả tư nghi ấy là nhờ ơn của Ngài. Từ đó trở đi có những ngày lễ đông người hay những ngày rảnh rỗi tôi đều đi tham bái, rồi cũng chỉ lại cho nhiều người mà thật sự ra nói thì nhiều, nhưng viết không thể biểu hiện hết rất nhiều điều còn sót lại, việc lợi ích như vậy là nhờ ông A và với cái duyên ấy qua vị này xin hỏi hướng về việc bất khả tư nghi của Đức Địa Tạng, nên xin chân thành cảm tạ đã được cậy nhờ và mọi người xin hết lòng đa tạ.

Hỏi tất cả mọi người, ai còn khổ sở về bản thân và chính mình bị khốn khổ nhiều việc, hãy với lòng chân thành đến để được sự gia hộ của Ngài.

Xin chân thành cảm tạ tất cả.

Kính nguyện

Ngày mùng 8 tháng 11 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1977)

CHUYỆN THỨ HAI

BỆNH ĐAU LƯNG

(của ông K 65 tuổi, ở tại phố Fuchù)

Cả 5, 6 năm về trước bắt đầu đau lưng và từ đó lan ra khắp thân thể. Đi chân cừu, giác, bấm huyết đủ loại nhưng chẳng có một chút chuyển đổi nào cả mà bệnh càng thêm lớn. Mỗi lần nằm nghiêng thì không thể ngồi dậy nổi, cho đến khi đứng dậy được quả là điều cực nhọc vô cùng.

Khoảng 5 tháng về trước có nghe người ở gần nhà nói về Đức Địa Tạng không đau. Khi nghe về chuyện Ngài Địa Tạng như thế, muốn tham bái một lần nhưng tâm này không làm chủ được và cả mấy ngày như thế đã có ý quyết định nên tìm cách đi bộ đến. Đi bộ chừng 100m, nghĩ rằng có thể tiếp tục được nên đã leo lên xe đạp. Đến dưới đường dốc nơi Đức Địa Tạng thì xuống xe và bắt đầu dốc lực leo lên đường dốc đã trở nên quá khổ sở, nhưng cuối cùng rồi cũng đến được nơi đồi có Đức Địa Tạng.

Hôm đó khoảng 4 giờ sáng, lúc đó mà cũng đã có người đi tham lễ. “Con là người đàn ông 65 tuổi và đau lưng quá, xin Ngài giúp chữa trị cho”.

Tôi đã một lòng cầu nguyện như thế và lạy ngay phía trước, nhưng lúc ấy chưa có nhà thờ Ngài, nên tôi đã đi vòng quanh ra phía sau, rồi trở lại phía trước cầu nguyện một lần nữa.

Sau khi trở về nhà có giúp đỡ một ít việc cho nhà bên cạnh và ngủ trưa. Vào lúc 3 giờ chiều khi mở mắt, tự nhiên cái chân bật lên trên rồi lật ngược trở lại với thế ngủ, tự nhiên lúc ấy không còn đau lưng nữa. Như là chuyện giỡn chơi được trị liệu vậy. Giữ yên việc bất khả tư nghì như thế mà chẳng nói gì cả.

Sự tái tạo lại sự sống như thế này có ai tin dùm cho được chẳng? Rồi từ đó trở đi không còn đau lưng nữa. Bệnh đau lưng nặng như thế chỉ có một lần tham bái mà đã hết sạch như vậy. Ở đây phải chân thành tán thán oai lực vĩ đại của Ngài Địa Tạng vậy.

Khi vợ tôi nhập viện cũng tin tưởng vào Ngài Địa Tạng Bồ Tát nên bà vợ cũng được gia hộ. Đó là việc quá rõ ràng.

Kính ngưỡng Ngài Địa Tạng Bồ Tát thật vĩ đại.
Con xin cảm ơn Ngài.

Kính nguyện
Ngày 11 tháng 11 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1977)

CHUYỆN THỨ BA

ĐƯA CON BỎ HỌC

(Người đàn bà tuổi Dần 39 tuổi, ở tại phố Tân Thị,
Quận Hộ Phầm, Huyện Hiroshima)

Tôi có đứa con trai lớn năm nay học Trung Học năm thứ 2. Vào tháng 7 năm này bắt đầu sự việc mà cho đến bây giờ thật ra chẳng có chuyện gì liên hệ với bạn bè cả. Thế nhưng tại sao việc lại xảy ra như vậy? Con tôi có đủ tư cách đàn ông hoàng và nét dễ thương, ở trường bạn bè ai cũng mến, nhưng bây giờ luôn khua tay từ chối không chịu đi học một cách không có lý do.

Tháng 9 là học kỳ thứ 2 đã bắt đầu và chỉ đi học có 4, 5 ngày đầu và hầu như sau đó chẳng đi gì cả. Bởi vì đây là bốn phần đi học (nghĩa vụ giáo dục) không thể được như vậy. “Trường học chẳng có gì thích thú, nên không cần đi học” con tôi nói vậy và nghỉ học cả tháng trời.

Vị Thầy đảm nhiệm theo đó mà lo lắng và Thầy ấy cũng bảo rằng: “xem thành tích (học bạ) thấy quá tốt, chẳng phải là đứa trẻ lười học“. Sau đó tiếp tục đi vào phòng bên cạnh để nói chuyện với Thầy giáo, đồng thời cũng có ý là phải cho con đi học trường đặc biệt và cũng có ý là phải đi đến cố vấn của nhi đồng để được giúp đỡ ý kiến và ngay lúc ấy bên cạnh nhà tôi có người nói cho nghe về Đức Địa Tạng không có đầu, nên đã cấp tốc dẫn con trai đến tham bái Đức Địa Tạng thì con trai cũng chẳng cự lại mà chịu đi theo.

“Cho con của con bắt đầu từ tháng 8 trở đi, xin Ngài Địa Tạng giúp cho con của con trở lại bình thường“.

Tôi đã tha thiết cầu nguyện như vậy và đã dẫn con trai đến đây 3 lần như thế.

Vào ngày 9 tháng 10 con trai tự bảo rằng sẽ đi học. Rõ là không còn lo gì nữa

Và cũng chẳng nghĩ gì cả, thế là con trai vẫn tiếp tục đi học.

Hằng ngày vào mỗi buổi sáng con trai vẫn đi học đều đặn. Sự lo lắng để khuyên lơn đứa con bây giờ không còn nữa, con trai trở lại như xưa và đã dễ thờ. Để tạ lễ Đức Địa Tạng với cái chuyện như thế, nên trên vai như có cái gì đang đè nặng. Vì Ngài đã lắng nghe sự cầu nguyện về đứa con và Ngài đã nghe kịp

thời, nên quả là điều phải nên cảm tạ Ngài. Vì sự lợi ích đã làm cho con cái trở nên tốt đẹp, nên con nguyện vẫn tiếp tục đi tham bái cầu nguyện.

Con chân thành cảm tạ Ngài Địa Tạng Bồ Tát.

Kính nguyện
Ngày 15 tháng 11 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1977)

CHUYỆN THỨ TƯ

NGƯỜI MẸ BỊ BẠI XỤI ĐÃ KHÁ HƠN

(Người đàn bà 60 tuổi, ở phố Fuchù)

Ở trên núi thuộc thành phố Fuchù năm nay có một Mẹ già đã 81 tuổi ngộ bệnh. Đúng vào ngày 7 tháng 11 năm rồi Bà bị té và trong 40 ngày liền chẳng còn hiểu biết gì cả, không ăn được bất cứ thứ gì ngoài việc bún cháo hoặc chất bằng nước. Sự hồi phục về ý thức thì hầu như không có và toàn tâm bị bại xụi, ngũ li bì ngày này qua ngày khác, cũng đã đi đến Bác Sĩ để xem và cũng có đi cầu nguyện nơi Đại Sư, nhưng đến đâu cũng hầu như vô vọng, đang chờ đợi một trạng thái chẳng có gì sáng sủa mấy.

Vào ngày 18 tháng 5 năm này nghe nói đã đào được tượng Địa Tạng là một nhân duyên bất khả tư nghì và bởi vì cũng đã nghe được rằng sự cầu nguyện sẽ được gia hộ với một sức mạnh to lớn, nên từ ngày

21 tháng 5 trở đi tôi đã bắt đầu một lòng lên núi tham bái mỗi ngày để cầu nguyện việc của Mẹ mình.

Khoảng tháng 6 Mẹ tôi nằm mộng thấy cùng lên núi tham lễ. Còn Mẹ tôi nhìn tôi với việc không thể diễn tả được là cái chân đau của Bà đã bớt đi nhiều. Rồi tôi cho Bà biết rằng: “Thật ra đây là do sự cầu nguyện siêng năng cho Mẹ với Đức Địa Tạng đó”.

Khi nghe như vậy Bà ta rất vui và bảo rằng: “Ta cũng một lòng có tín tâm cùng với con tiếp tục đi tham lễ vậy”.

Thế rồi trải qua hơn một tháng vào đầu tháng 7 Mẹ tôi đã hứa là cùng đi tham bái. Mẹ trang điểm cũng như chuẩn bị thật chu đáo và cũng thấy được cái chân cong đau của Bà. Tuy rằng bị cong nhưng Bà nói là không còn đau nữa. Chính bản thân tôi cũng rất vui vì chuyện khó tin ấy.

Từ nhà đến chỗ Đức Địa Tạng rất gần, nên sáng tối 2 lần đều đi tham lễ; nhưng trước Vu Lan 2 ngày vào khoảng tháng 8 thì có ngày không đi được. Đúng lúc ấy thì cái chân không còn đau của Mẹ lúc trước bây giờ nghe bị đau lại. Do sự phản ứng mà tôi rõ biết được việc này, cho nên quyết tiếp tục đi tham bái không sót một ngày nào.

Gần đây Mẹ chỉ một mình lo việc ngủ nghỉ và mới ngày trước đi về quê, đã chuyển đổi từ tay cho đến đầu hoàn toàn ở đâu cũng không còn đau nữa.

Ban ngày người nhà đi vắng, lúc tối về không còn giống như trước khi còn đau chân là nhờ xoa bóp nữa, mà tự trở đổi thân mình, rồi chịu đựng, nên cũng

đã đỡ cho người nhà rất nhiều. Riêng việc tự ngồi dậy thì chưa được, nhưng mỗi ngày xem truyền hình, cũng chẳng phiền nhờ người bên cạnh giúp đỡ nữa.

Ai nhìn thấy cũng phải biết rằng: Đây là nhờ Đức Địa Tạng cứu giúp, nên Mẹ tôi vẫn nói rằng: “Cho đến khi chết Bà vẫn lễ bái Ngài”. Khi Mẹ được lễ bái thì Bà rất vui. Chính tôi cũng thấy trút được một gánh nặng trên vai. Ngược lại ở nơi tôi cũng nhờ ơn Đức Địa Tạng mà thân thể trở nên an lạc.

Đúng là Đức Địa Tạng có lòng từ bi sâu dày, cho đến bây giờ không đi tham lễ Đức Địa Tạng trên đời là cảm thấy khó chịu. Dầu cho có lười biếng, ngày nào cũng đi tham bái.

Với Ngài Địa Tạng con xin cảm tạ từ tấm chân thành và xin kính lễ Ngài.

Nam Mô Địa Tạng Đại Bồ Tát.

Kính nguyện
Ngày 30 tháng 11 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1977)

CHUYỆN THỨ NĂM

CHỮA LÀNH BỊNH ĐAU CHÂN (Của người đàn ông tên E 61 tuổi, ở phố Fuchù)

Cách đây 10 năm về trước tôi bị chứng bệnh nhũn não đã vào bệnh viện N ở Fuchù để chữa trị cả một năm trường. Với bệnh này đã bị bán thân bất toại nghiêng qua bên phải, đồng thời phát âm cũng rất khó, nhưng vì có lòng tin và sự gia hộ nên đã bớt nhiều. Từ đó (Quận Hộ Phẩm) có tổ chức lễ kỷ của Ngài Mười Hai Quyền Hiện tại Dịch Giả Đình Bách Cốc trong 10 năm trời và cả tháng như thế tôi đều đi tham bái không hề vắng mặt. Vào đầu mùa thu năm này cảm thấy như cổ chân bị đau, nên đã đến trị liệu tại bệnh viện ngoại khoa. Đây chính là do sự chướng ngại của huyết quản và tôi tin rằng do phương pháp ăn uống không tốt, nên rõ biết rằng bệnh cũ đã tái phát. Cũng còn quá sớm đối với vận mệnh của mình, trong 3 giờ 40 phút như thế. Khi trở về đến địa phương Vạn Năng Sang thì nghe được chuyện linh

ứng nhiệm mầu của Đức Địa Tạng không đầu ở phố Fuchù lẹ chân đi đến đó để tham bái.

Khi tôi đứng trước tượng Ngài Địa Tạng đã hết lòng cầu nguyện hết sức chân thành rồi lần theo đường dốc để đi bộ xuống nơi phân viện của xuất linh giáo tại Fuchù. Tự nhiên không còn thấy đau chân nữa mà bình thường có cảm giác như bị kim châm vậy. Vừa suy nghĩ như thế và vượt qua ngã tư cách đó 20 mét. Đứng nơi ấy là chỗ dừng xe của một người, bảo rằng anh hãy làm ơn chở tôi đến nhà Gare Fuchù dùm tôi đi.

Chủ của chiếc xe hơi ấy là người đi làm ở tiệm uốn tóc ở phố Đề Đông và sinh ra tại phố Tùng Giang, vì vợ sanh nên anh ta trở về Tùng Giang chỉ một mình nên được rảnh rang và chở tôi đến tận phố Cửu Tá. Chẳng mấy chốc còn độ 2 cây số nữa thì đến nhà tôi. Trong khi muốn đi thì lại được đi, đây chính là sự gia hộ của Ngài Địa Tạng, thật vô cùng cảm tạ.

Từ đó trở đi khi đối trước tượng Địa Tạng tôi đều nhất tâm trì tụng Phật thuyết Bát Nhã Tâm Kinh. Đêm đến cô chân thật là thoải mái. Kể từ đó về sau chẳng có chuyện gì xảy ra nữa cả. Khi bình yên tôi ra ruộng để trồng rau, thật là tuyệt diệu.

Ngay cả Bác Sĩ nhiều khi còn chẩn bệnh lâm và cả nhà thuốc Tây cũng không biết thuốc nào là thích hợp. Ta chỉ tin vào sự giải thích về cách dùng của người bán thuốc. Riêng tôi chỉ tin vào sự quyết tâm một lòng cầu nguyện và qua kinh nghiệm này, tôi nghĩ

rằng chắc chắn do sự gia hộ của Ngài, nên ai có bệnh tình khôn khổ thì hãy đến và có lòng tin với Ngài Địa Tạng thì sẽ được hiển linh.

Kính lễ

Ngày 30 tháng 11 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1977)

Quyển thứ tư

NGÀI ĐỊA TẠNG BỒ TÁT

Ngài Địa Tạng Bồ Tát nhận sự phó thác của Đức Phật Thích Ca, cho nên sau khi Đức Phật Thích Ca nhập diệt cho đến khi Đức Phật Di Lặc ra đời khoảng thời gian ở giữa ấy không Phật và Ngài sống trong thế giới này làm vị Phật để hóa độ cho các chúng sanh trong 6 đường (Địa ngục, ngạ quỷ, Súc sanh, Tu La, Người và Trời).

Đất đai phì nhiêu, gia trạch an ổn, cầu nguyện cho người mất sanh thiên Cũng như trong hiện tại được khô mạnh, tất cả đều được linh ứng. Nước chúng ta (Nhật Bản) thường hay khắc hình Đức Địa Tạng bằng tượng đá, hình tướng tròn trịa như vị Đầu Đà, có cầm bảo châu và tích trượng, đắp y. Do sự linh nghiệm và cơ duyên mà hình tượng cũng an trí ở các nơi tùy theo đó mà gọi.

Ví dụ như: Lục Địa Tạng, Thân tử Địa Tạng, Tử dục Địa Tạng, Phúc đức Địa Tạng, Vũ quý Địa Tạng, Địa Tạng ban đầu, Hướng đại Địa Tạng, Thắng quân Địa Tạng, Diên mệnh Địa Tạng v.v... ngoài ra cũng còn nhiều cách gọi khác nữa.

Niềm tin vào Đức Địa Tạng đối với dân gian kể từ thời kỳ giữa của thời Edo (Giang Hộ), họ đã thấm nhuần và gân gũi Đức Địa Tạng; không xem Ngài là Phật, nhưng là vị bảo hộ trẻ con một cách hiệu quả. Người ta tin tưởng rằng Ngài sẽ cứu khổ, giúp đỡ cho con người khi sống bị khổ sở cũng như lúc chết bị tội nghiệp trói buộc.

(*) Giải thích: Di Lặc – cũng còn gọi là Bồ Tát Từ Thị. Sau gần 6 triệu năm nữa Ngài sẽ giáng sanh xuống thế giới này từ cõi Trời Đâu Suất. Đây là một vị Phật trong tương lai, sẽ thành đạo giống như Đức Phật Thích Ca và sẽ thuyết pháp để độ chúng sanh.

(*) Đâu Suất Thiên

Đây là cõi trời thứ tư của lục dục Thiên trong Dục giới có cung điện bằng thất bảo cả trong lẫn ngoài, Ngài Di Lặc Bồ Tát đang ở trong nội viện thuyết pháp và chờ cho sự hóa độ của Đức Thích Ca Mâu Ni xong thì sẽ thị hiện để cứu tế chúng sanh.

CHUYỆN THỨ NHẤT

CON GÁI SANH CON DỄ DÀNG

Vào cuối tháng 5 Chiêu Hòa năm thứ 52 /1977, Ông Bà A đã nghe về chuyện của Ngài Địa Tạng, nên mỗi ngày 3 lần đã dẫn cháu của mình đi tham lễ. Lúc ấy có chụp hình Đức Địa Tạng và nhiều người muốn xin, nên ông đã cho hết. Làm như vậy có thể có công đức nên đã sang ra nhiều hình của Ngài và ai muốn, cứ việc tặng.

Còn riêng tôi cũng đã cầu nguyện nhiều điều với Đức Địa Tạng và năm nào cũng bị đau lưng hay đau chân, nhưng bây giờ đã hết và năm này hầu như không còn nhớ lại nữa, lại mạnh khỏe hơn. Đồng thời có một điều rất vui là việc con gái sinh nở dễ dàng.

Gần đến ngày sinh, bụng của con gái như đầy nước, căng lớn lên, trước ngày sinh vào 28 tháng 11 như dự đoán, con gái lại trở về nhà tôi. Hôm nay cái lưng thẳng ra nên có ý muốn đến nhà bảo sanh để nhờ xem thử, nên đã dẫn đến phòng sanh, nhưng đến đó

nhìn thấy thì rõ ràng không có gì cả, lại còn cười nữa. Ở nơi phòng sanh, tôi đã cầu nguyện Đức Địa Tạng cho nó. Một hồi lâu ngạc nhiên khi nghe tiếng khóc của trẻ và cô Y tá bỗng đưa bé ra.

Mới vừa sanh mà đứa bé đã nặng 3kg9, không thể tưởng tượng được, nên tôi òa lên khóc. Sau đó thì Cô Mụ nói rằng: “Nước nhiều gấp đôi người bình thường, tôi đã dùng tay để đẩy cho nước chảy ra thì đứa bé lại dễ sanh. Việc sanh sản này cũng quả là lạ lùng đấy. Điều này cho thấy rằng: Dầu cho có nhiều nước đi nữa thật khổ cho đứa bé, nhưng sanh lại dễ dàng, mà đứa bé lại càng khỏe mạnh hơn”.

Cô Mụ vừa nói vừa cười và nhờ ơn ấy nên nước mới chảy ngập xuống cả giường làm dơ cả, rồi cười lớn và vui như chính là việc của mình vậy.

Với cả một sự kinh nghiệm như thế, tôi muốn cho mọi người thấy rằng nhờ sự gia hộ của Ngài mới được như vậy. Ngay cả khi đứa trẻ về đến nhà nếu khóc, tôi cũng cầu nguyện ở nơi Đức Địa Tạng và từ đó mỗi ngày đều cầu nguyện luôn như thế.

Kính nguyện

Ngày 20 tháng 12 Chiêu Hòa
năm thứ 52 (1977)

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

HƠN 5 NĂM BỊ BỊNH ĐAU ĐẦU

(Câu chuyện của ông F 84 tuổi, sống ở phố Fuchù)

Bắt đầu hơn 5, 6 năm về trước tôi đã bị đau đầu. Nguyên là một đứa trẻ khi mới sinh ra rất mạnh khỏe, chẳng bệnh hoạn chi. Vào thời J... (Đại Chánh) tôi là người đoạt được Kiếm Đạo và đã trở thành giáo sư.

Đã làm đại biểu của xã Iwatani trong 16 năm cũng như lãnh đạo việc chăn nuôi của Huyện cả 13 năm. Nghiệp dĩ là nhà nông, nên đã vì việc công mà quên đi ngày đêm để tới lui, do vậy mà chẳng bao giờ để ý đến chuyện bệnh hoạn của thân thể cả. Nhưng thời gian trôi qua đã trở nên mệt mỏi, mỗi sáng khi thức giấc, cảm thấy đầu bị đau. Tỉnh thoảng hai bên thái dương đau nghiêng khó ngủ, đồng thời trong ngày cũng hay bị như thế. Ngày nào mưa thì bị đau suốt cả ngày. Khi nào đầu đau quá liền nghĩ đến chuyện đi

xem bệnh, nhưng Bác Sĩ xem qua thì áp huyết cũng chẳng cao, lại cũng chẳng thấp.

Vì Bác Sĩ chẳng rõ nguyên nhân của bệnh là gì, nên đã chẳng có phương pháp nào để chữa trị cả. Chính mình tự nghĩ và tổng hợp qua nhiều câu chuyện của những người khác thì thấy rằng khi còn trẻ, lúc dạy kiếm đạo cho những thanh niên trong làng nhiều lúc ở những trận đấu chính mình đã thích đánh vào mặt kẻ khác và lấy gậy đánh từ trên đầu xuống khi luyện tập.

Lúc bấy giờ chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng bây giờ nghiệm lại thì rõ ràng đây là những biểu hiện của những chứng bệnh đau đầu của cả 10 năm nay chẳng? Đồng thời ở tuổi 80 cái nhìn cũng tỏ mờ khó đoán được, nên dự định cũng chỉ nên dùng gậy để hộ thân và hộ đầu nữa, cũng như thuốc đau đầu cũng không phải là không dùng đến.

Lúc bấy giờ vào tháng 6 thì chưa nghe việc Đức Địa Tạng xuất hiện, có lần người nhà ghé vào tiệm bán thực phẩm của gia đình M. ở phố Okuro, được biết rằng gần đó có ông K. đã cho người trong tiệm biết về câu chuyện bất khả tư nghì của Đức Địa Tạng mà qua hơn 10 ngày cầu nguyện đã chữa được lành bệnh đau chân (chuyện này có đăng trong quyển số 1).

Đại để tôi là người không có lòng tin. Mặc dầu cũng được người nhà đi đến Chùa và những miếu thờ hay Thần Cung tận tâm cầu nguyện giùm, chính mình thì chưa làm việc ấy. Do vậy mà lòng tin để chữa trị

về bệnh đau đầu hầu như chưa có, chỉ nghĩ đó là những chuyện cổ đại xa xưa.

Vào ngày 18 tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977), vào buổi sáng vừa mở mắt cũng như mọi khi, đầu đau nhức không dứt, mãi cho đến 8 giờ rưỡi sáng từ nhà nhìn lên trên đồi về hướng Đông thấy xa xa có một lá cờ. Đó chính là nơi có thờ Đức Địa Tạng cách nhà tôi đúng vào hướng năm đôi diện.

Lúc ấy cảm thấy rằng dầu bất cứ giá nào cũng nên đến tham bái Đức Địa Tạng một lần. Tự nhiên cảm thấy ân hận. Có thể do cách đây khoảng 4, 5 năm về trước đã nghe câu chuyện từ ông K. còn sót lại chẳng? Hoặc giả Ngài Địa Tạng đã hướng dẫn dùm tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi là người ngay thẳng khi đứng trước Thần, Phật, nên có tâm trạng cũng không ngụy quân tử khi đến trước Đức Địa Tạng để cầu nguyện. Có nhiều người cũng cầu nguyện cho bệnh đau đầu nên đến tham bái và tôi thấy thế cũng cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng.

Khi trở về nhà lúc nào cũng cảm thấy như ngủ ngày, đến khoảng 4 giờ chiều vì thích xem Sumo (môn đấu võ giỏi của Nhật), nên đã bật dậy để xem tivi. Đoạn tôi la lên một tiếng, tự nhiên cái đầu thật nhẹ nhõm, mà bình thường khi mở mắt thì đầu bị đau, cũng như phải lấy 2 tay nâng đầu lên mới có thể dậy được, nhưng lần này dường như quên việc ấy. Lạ lùng là cái đau nó biến đi đâu mất rồi, lại sáng sủa hơn, mà cho đến bây giờ cái khổ sở ấy đã bao phủ lên đầu chẳng còn nữa. Việc này thật là kinh dị. Đúng là một

ngày tham bái và đã thọ lãnh được sự gia hộ che chở của Ngài như vậy.

Với sức mạnh vĩ đại của Ngài Địa Tạng như thế, tôi thật cảm thán. Với kẻ mà chưa bao giờ chắp 2 tay đứng trước Thần, Phật mà lại còn được chữa trị như vậy, quả thật kẻ vô thần như tôi cũng đã được phản tỉnh.

Từ nhà đã hướng đến ngay phía Đức Địa Tạng để cảm tạ nhân duyên ấy. Kể từ đó mỗi ngày không bao giờ thiếu việc đi tham bái Đức Địa Tạng. Tôi nghĩ rằng, tôi chẳng phải chỉ riêng một mình mình được sự gia hộ to lớn ấy.

Nên phải nói rằng: Con thành tâm cảm tạ Đức Địa Tạng.

Kính lễ

Ngày 25 tháng 12 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1977)

(Ghi chú người viết):

Vào ngày 29 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 56 (1981), cũng chính ông này lúc 89 tuổi đã được vãng sanh.

Đó là nhờ Đức Địa Tạng đã cứu giúp. Như thường lệ mỗi ngày ông ta vẫn hoan hỉ đi tham bái Đức Địa Tạng. Vào mùa Xuân năm này khi trở về nhà đến cửa vào thì bị ngã ngay xuống đất. Vì lý do như

vậy nên ngủ thiếp đi. Thật ra cũng chẳng bị đau và cũng chẳng khó khăn khi đỡ lên giường để nằm. Rồi vào ngày 29 tháng 9 thấy sắc diện thay đổi. Trong khi vội đi tìm Bác Sĩ thì ông ta đã vui vẻ kể cho người nhà nghe về thế giới khác. Đây chính là nhờ Đức Địa Tạng cứu giúp mà mọi người được an lạc vãng sanh.

CÂU CHUYỆN THỨ BA

BỊ ĐAU THẦN KINH TỌA

(Câu chuyện của Bà sinh năm Sửu 62 tuổi,
ở phố Fuchù)

Vào khoảng tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 48 và mãi cho đến bây giờ chẳng có lý do gì hết, nhưng tự nhiên 2 chân bị đau không đi làm được. Sau đó nhập viện một tháng để chữa trị, cả chân được bó lại và được định danh là bệnh thần kinh tọa. Sau khoảng một tháng chồng tôi đổi qua bệnh viện khác và đi nhờ xe của chồng tôi cả hơn nửa năm như vậy. Sau tự một mình đi bộ đến bệnh viện, rồi cũng chỉ đỡ được một ít thôi, chứ bệnh không hoàn toàn bớt được. Khi bước đi không bình thường lắm, nhưng không bị tác dụng của thần kinh nhiều. Ngoài việc này ra thì chẳng thấy có việc gì, nên thỉnh thoảng vẫn đi bộ như thể cũng như dẫn chó đi theo, hay nói đúng hơn là nhờ chó dẫn đi để tập vận động.

Khoảng vào hạ có người trong tiệm hớt tóc ở gần nhà có nghe nói về những câu chuyện chữa trị các bệnh của Đức Địa Tạng không có đầu mới xuất hiện. Nên tiện thể đi bộ cũng nên đi đến trên đồi nơi có Đức Địa Tạng, vì cũng không xa mấy với phố Motoyama nơi tôi ở.

Thoạt nhiên khi nghe về Đức Địa Tạng bằng đá không có đầu mà chữa lành bệnh thì tôi chẳng tin mấy, cho nên cũng chẳng muốn tìm Đức Địa Tạng ấy ở đâu. Do vậy mà có thể phải một lần đến nơi đồi ấy để xem hư thật ra sao. Khi nhìn thấy mọi người thành kính đến lễ bái một cách chân thành, nên tôi nghĩ rằng điều ấy chắc không sai, vì có nhiều người đến tham lễ như vậy, nên bắt đầu từ ngày mùng 1 tháng 9 đã đi tham bái. Khoảng 8 giờ sáng con chó tên Love đã vui mừng đứng phía trước và khi thấy đường dốc nơi Đức Địa Tạng thì hai chân lại vội tiến về phía trước. Rõ ràng là con chó không nghĩ rằng tôi phải nghỉ giữa chừng khi leo lên dốc ấy, mà nó cứ thể bưng thẳng lên trên, nó kéo tôi đi thật mạnh, đoạn đến ghé ngồi nghỉ nơi có Đức Địa Tạng, chỗ những người lễ bái, nó muốn ngồi chờ tôi ở đó. Việc này đã được lặp đi lặp lại nhiều ngày như thế. Có một lần nó dẫn tôi lên tận Thần Xã Đạm Đảo, nhưng lần thứ 2 thì chẳng có, hầu như chỉ dắt tôi lên lễ bái Đức Địa Tạng.

Sau khoảng 10 ngày tôi có cảm giác như 2 chân nhẹ hẳn đi. Độ khoảng 1 tháng sau thì cái chân ấy có trạng thái như cái chân nguyên thủy của nó. Khi bước

đi không còn chướng ngại nữa, mà khi leo lên đường dốc cũng như khi xuống, thật là khỏe khoắn vô cùng.

Vào ngày 20 tháng 11 là ngày tế lễ của Ngài, nên tôi đã đến đó để tạ lễ (hiện tại là ngày 18).

Bây giờ mỗi buổi sáng con chó cưng cũng siêng năng cùng đi tản bộ. Từ khi ra khỏi nhà, nó cứ một mực hướng ngay tới Đức Địa Tạng kia.

Thoạt lúc ban đầu sự chữa trị hai chân đã không nhờ được Đức Địa Tạng, nhưng sau đó được nhờ ơn Ngài, mà hai chân trở nên bình thường. Điều vui mừng này chẳng có gì sánh được.

Nên con phải kính cảm tạ Ngài Địa Tạng.

Kính lễ

Ngày 30 tháng 12 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1977)

CÂU CHUYỆN THỨ TƯ

BỊNH PHONG THẤP KHỚP NHẸ BỐT

(Của Bà Y 64 tuổi, ở phố Quan Âm tại Hiroshima)

Kể từ 10 năm về trước trở lại đây, tôi rất khổ tâm cho bệnh thấp khớp của mình. Khi chân bên mặt đỡ một ít thì bây giờ chân bên trái bị đau nhức. Đi bệnh viện, châm cứu, giác và cũng đã thử uống thuốc Bắc, nhưng gần đây thì chân bị phù nước lên và đại khái bị 2 lần mỗi tuần như vậy.

Vào tháng 7 năm rồi (Chiêu Hòa năm thứ 52) phải chống gậy, đau thốn quá chùng khi lê gót. Năm này vào lúc nửa đêm ngày 27 tháng 12 tôi xem truyền hình RCC chuyên chiếu chuyện của Trung Quốc (một đảo nhỏ của Nhật) có thấy hình Đức Địa Tạng không có đầu. Nên muốn đi trị cái chân mà mắt cũng không nhắm lại được, làm sao phải đi đến đó để tham bái một lần, nên ngày hôm sau đã điện hỏi đài truyền hình RCC. Sau đó đã được rõ nơi chốn.

Đầu tiên tôi tìm đến phố Fuchù, đó là vào lúc 4 giờ chiều ngày mùng 7 tháng Giêng nơi đôi có thờ Đức Địa Tạng, thế là chuyên tâm cầu nguyện cho cái chân mau lành và đã tha thiết cầu Ngài Địa Tạng như thế.

Ở tại nơi thờ Đức Địa Tạng cũng có ông K. là một người già cũng cho biết là nhờ sự gia hộ của Đức Địa Tạng mà cái chân đã lành, nên cùng mọi người đến trả lễ.

Ông ta đã cảm tạ thâm ân ấy vô cùng. Rồi ông ta cũng chỉ dẫn cho tôi một cách thân mật về mọi việc. Đêm hôm đó cũng đã chỉ cho lũ quán ở phố Fuchù và tôi cũng đã ở lại đó một đêm. Đến sáng hôm sau mở mắt tự nhiên thấy cái chân nó thật nhẹ. Dĩ nhiên là không hoàn toàn hết, nhưng khi đi bộ chẳng thấy khó chịu nữa, lại cũng chẳng dùng đến gậy. Cây gậy mà ngày hôm trước phải nhờ nó mới chống leo lên được bậc thang gỗ nơi thờ Đức Địa Tạng, thì hôm nay không cần nữa vẫn leo lên được trên đôi bình thường.

Ở nơi thờ Đức Địa Tạng lại gặp ông K. ngày hôm qua và bây giờ thì mừng không thể tả được, nên mới thốt ra lời: “Tôi đã được Ngài gia hộ“ đồng thời buông tay ra.

Phải diễn tả như thế nào để cảm tạ về việc này. Chỉ một ngày đi tham bái mà cái chân đã trở lại bình thường...

Do vậy muốn cúng dường một cái gì đó, nên đã phát nguyện quét dọn sạch sẽ chung quanh chỗ thờ nhỏ bé của Đức Địa Tạng. Rồi nhờ người mua một lá

cờ để cắm nơi ấy, cùng cây gậy cũng dựng lại ở đó và trở lại về thành phố Hiroshima một cách an ổn nhẹ nhàng.

Bởi vì được biết rằng ngày 20 tháng Giêng là ngày cúng lễ Đức Địa Tạng nên mới sáng sớm đã từ phố Hiroshima đi đến Fuchù để tham bái. Quá nhiều người tập trung tại đó. Cây cờ mà tôi cúng vào cũng đang phát phới giữa bầu trời mùa Đông năm ấy. Chờ cho đến khi ít người lễ bái, tôi mới đến trước Ngài Địa Tạng để lễ bái lâu hơn. Rồi nói lời cảm tạ Ngài.

Đức Địa Tạng! Con thành thật cảm ơn Ngài.

Kính nguyện
Ngày 20 tháng 1 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CHUYỆN THỨ NĂM

VÃNG SANH MỘT CÁCH AN LẠC

(Chuyện của Bà K 78 tuổi, ở phố Fuchù)

Không những chỉ để chữa trị bệnh tình để sống an ổn cùng gia đình là nhờ ơn của Ngài mà còn được vãng sanh một cách an lạc nữa. Đây là cái ơn mà không được phép quên.

Một thời gian dài bị phiền não, mà cũng chẳng thích làm cho người chung quanh lo lắng nữa. Vì lẽ cái xác thịt này cũng có ngày phải mất đi, nên nếu được thì cho mạnh khỏe, còn không cũng hy vọng rằng điều quan yếu nhất là an ổn để được ra đi.

Sự vãng sanh của Bà K. có thể nói là một việc điển hình. Bà K. sanh ra tại phố Fuchù là một kẻ có một đời sống thật ngay thẳng, sống theo đạo lý, có lòng tin sâu xa nơi Thần Xã và các Chùa thờ Phật là con người cao cả, không có miệng và bụng xấu ác.

Kể từ năm Chiêu Hòa thứ 39 trở đi đã sống một mình. Trước đó Bà K. cũng đã bị khốn đốn về bệnh thần kinh cái chân. Nhưng khi Đức Địa Tạng đã xuất hiện thì đã hết lòng đi cầu nguyện. Cho đến năm Chiêu Hòa thứ 52 vào một ngày của tháng 9 và nhờ ơn gia hộ của Ngài mà cái chân đã dễ chịu hơn, nên hết sức vui mừng. Do vậy đã mau mau sắm lễ đi đến cúng dường nơi thờ Đức Địa Tạng.

Vào một ngày mùa Thu cảnh trí rất đẹp nơi thờ Đức Địa Tạng, Bà đã ngồi đó thoải mái và gặp ai cũng kể về câu chuyện của tự thân mình. Bây giờ mắt nhìn không rõ nên đã chẳng viết được cái gì, nhưng ký ức những bài hát xưa lại hiện về, nên sau khi tham bái Đức Địa Tạng với sự tùy hứng ấy, đã hát lên những bài dân ca một cách tự nhiên.

Cả ngày hôm ấy Bà K. đã dạy cho người chủ quán rượu tên O. những bài hát từ Mẹ của Bà K. như:

“Nhờ sự che chở của núi rừng Jakano
Ngài Đại Sư bây giờ có hiện ra chẳng
Ở trong tâm của Ngài Không Hải (Kukai) tưởng
nhớ

Hoa nở là do Đức Di Đà
Không phải do Ngài khác
Tám mươi tám nơi có Ngài
Nên quý trọng tham Lễ
Một lòng quý trọng, xin phát nguyện
Nam mô Đại Sư biến chiếu Kim Cang
Nam mô Đại Sư biến chiếu Kim Cang

Nam mô Đại Sư biến chiếu Kim Cang“.

Rồi nhờ ghi lại dùm bài này để cúng dường lên Đức Địa Tạng.

Vào ngày mồng 9 tháng 11 Bà đã mang bài thơ này đến tham bái Đức Địa Tạng. Buổi sáng ấy vào lúc 6 giờ đã rời nhà. Gần đó có một hẻm sâu, lại giảm lên đó và bị té ngã, lúc đó tôi cũng không lạ gì rồi Bà tự đứng lên một mình trở về lại nhà. Khi Bác sĩ chẩn đoán cũng chẳng nói rằng đó là nguyên nhân của vết thương đã đến thời kỳ cuối. Khi nằm trên giường Bà K. vẫn mạnh khỏe, nói cười bình thường, đặc biệt chẳng thấy gì là khổ tâm cả.

Vào lúc trước 8 giờ tối đêm hôm ấy Bà bắt đầu khó thở trong chừng mực và dường như Bà K. đã giữ niềm an lạc và chuyện đi tham bái Đức Địa Tạng nguyện như thế, sắc diện trở nên đẹp hơn, rồi ra đi một cách an ổn.

Ngày 27 tháng Giêng
năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978)

Chú thích: Bài này do một người tên I. ở phố phía Tây nghe lời kể của người chủ quán rượu O. và đã viết lại như thế.

Quyển thứ năm

TÁN DƯƠNG ĐỨC ĐỊA TẠNG

(Câu chuyện của ông Tăng Xuyên Cống 53 tuổi,
ở phố Fukuyama)

Đức Địa Tạng Ngài đã vì tất cả chúng sanh trong 6 đường mà đã cứu hộ, với thế nguyện đại từ mà đã cứu hộ. Với thế nguyện đại từ mà không chấp trước. Đức Bồ Tát đã hiện thân để cứu khổ cho chúng sanh và mang lại sự an lạc cũng như hướng dẫn mọi người vào Phật đạo.

Tướng đầu tròn trang nghiêm, trên tay phải có cầm bảo châu hay cầm hoa sen và tay trái Ngài cầm cây tích trượng và Ngài đã thị hiện thân ấy như vô tướng sánh với hư không, những nơi nào có người chú

tâm sâu sắc nhớ nghĩ cúng dường, thì với tâm tưởng ấy những người này sẽ được toại ý. Tuy nói vậy nhưng đa phần tâm tưởng của chúng sanh thường bị phiền não giày vò. Vì vô trí nên đã tạo ra những nghiệp xấu ác và tiếp tục rơi vào lục đạo, khổ sở biết dường nào. Với tâm đại bi qua sự thệ nguyện của Ngài, làm phương tiện lực nên đã hiện ra dị tướng nơi này biểu hiện bằng Đức Địa Tạng không có đầu như thế.

Vì không có đầu, nên mắt, tai, mũi, miệng cũng không có. Đây trở thành vô tướng nên thân không đầy đủ. Tâm ấy không trụ vào chỗ nào cả. Rốt cuộc rồi không cũng hoàn không. Vì là không cho nên lục căn đều thanh tịnh. Vì là không nên pháp thân ấy biến khắp cả pháp giới. Do pháp thân pháp giới biến cùng khắp, nên đối với vô biên chúng sanh lòng từ bi ấy thấm nhuần cũng không ra ngoài vậy. Điều này đối với tất cả chúng sanh là một sự bình đẳng như Mẹ hiền đối với con ruột vậy.

Đức Địa Tạng không có đầu hiện ra như thế để cho ta thấy mật ý của Ngài. Từ đó Trời, Người, hay Thiện nam tử, Thiện nữ nhơn nào khởi lên chỗ có mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thì tất cả phải lia sự chấp trước ấy đi, rồi một lòng nghĩ đến Đức Địa Tạng này để cúng dường phụng trì và sẽ được thành tựu các sở nguyện, không còn là sự nghi hoặc nữa, phải thành kính nguyện cầu và với công đức này đối với những ngày đã tạo tội sẽ được cảm ứng vì những việc đã thọ nhận quả báo ấy, nên hằng ngày phải nên kính lễ.

Quyển thứ năm

CHUYỆN THỨ NHẤT

BỊ TRỞ NGẠI Ở ĐẦU GỐI CÙNG VỚI
VIỆC HẾT ĐAU TIM VÀ HƯỚNG TỚI
VIỆC NHÌN NHANH HƠN
(Chuyện của Bà A 64 tuổi, tại phố Fuchù)

Vào ngày mùng 7 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978), khi phơi đồ đập nhằm hòn đá nhỏ ở ngoài vườn tự nhiên đầu gối chân mặt khuyu xuống và chẳng thể đứng dậy được, rồi cứ thế mỗi đêm tiếp theo cũng như vậy. Sau ngày mùng 8 tôi có

việc ở Hiệp hội Nông nghiệp tại Fuchù cho nên phải leo lên Taxi để đi đến đó.

Cũng đã nghe được câu chuyện về Đức Địa Tạng không có đầu và nhất định là phải đi tham bái liền. Khi ở tại Hiệp hội Nông nghiệp cũng đã đọc được những chuyện linh ứng của Ngài Địa Tạng, nên vào 7 giờ rưỡi sáng đã rời nhà đi đến nơi Đức Địa Tạng. Đức Địa Tạng này ở xa nhà cách chừng 300 mét. Đi giữa đường thì đầu gối chân bên mặt đau thốn, nên đã dùng chân bên trái chịu đựng để bước đi, cảm thấy tốt hơn. Ở tại chỗ thờ Ngài lúc ấy cũng đã có 3, 4 người rồi.

Riêng tôi thường mỗi ngày 2 lần sáng tối trước tượng Phật tụng 3 lần tâm kinh và trước các vị thần cũng đã tụng 21 lần như thế, nên khi ở trước Đức Địa Tạng tôi đã nhất tâm tụng Bát Nhã Tâm Kinh. Khi tụng đến lần thứ hai chuyện bất khả tư nghì xảy đến là cái chân của tôi không còn bị đau nữa và muốn đi tiếp. Tụng đến lần thứ 3 thì đột nhiên thấy hoàn toàn đã được bình thường. Lúc trở về lại nhà, cái chân như nhảy múa vui mừng. Sau đó chẳng cần lên Taxi để đi đến phố Kê Đồng nữa, mà đã tự đi bộ tốn chừng 50 phút. Lợi dụng lúc này đi ghé qua thăm các ngôi mộ của gia đình tôi hai bên nội ngoại, rồi quét dọn 5, 6 cái mộ như thế xong mới trở về nhà. Từ đó cái chân không còn vấn đề gì nữa cả. Đây là điều bất khả tư nghì mà cho đến bây giờ tôi vẫn nghĩ qua sự linh nghiệm của Đức Địa Tạng đã gia hộ cho bản thân tôi như thế.

Tiếp theo ngày 13 tháng 2 lại được nhận thêm sự gia hộ nữa. Vào buổi sáng vào lúc 8 giờ rưỡi phía sau quả tim bị đau nhói và hai xương bả vai bắt đầu xệ xuống. Tôi chẳng chịu đựng được nổi, vai ấy xệ xuống cũng chẳng đi chữa trị, lúc ấy liền nghĩ đến Đức Địa Tạng nên vào lúc 9 giờ sáng đã đi ra khỏi nhà để tham bái. Đến đó đã đọc Bát Nhã Tâm Kinh 3 lần, khi vừa đọc xong như thể chạy được, nên rất vui mừng. Hoàn toàn việc ấy xảy ra như là chuyện đùa, nhưng rất vui sướng. Đây là sự cảm ứng nhiệm mầu sâu xa lần thứ hai do cái lực vĩ đại của Ngài Địa Tạng vậy.

Trên con đường nhà quê trở về nhà, đến con đường lớn hơn độ 100 thước cảm giác thật vui thích khó thể nói khi bước đi như thế. Rồi cả 10 năm nay thân thể trở nên nhẹ nhàng không cần máy đo tim nữa. Những bước chân cứ thế trở lại bình thường, không bị ảnh hưởng bởi hơi thở nữa. Quá lạc quan và vui mừng khó tả ấy, tôi đã điện thoại cho Bà S. để báo tin về chuyện ngẫu nhiên này về việc mọi người đã nhờ Đức Địa Tạng gia hộ như vậy. Bây giờ cái chân cũng đã hết đau, đồng thời tim cũng đã tốt hơn, nên thường hay đi cúng nơi thờ Đức Địa Tạng.

Bây giờ mỗi ngày sáng tôi hai lần đều đi tham lễ. Điều đáng vui mừng hơn là trong 10 năm ấy cái nhìn càng suy yếu dần, nên không thể rời kiếng trợ mắt được, nếu không, chẳng nhìn thấy rõ mặt người. Nhìn ai cũng chẳng rõ do bệnh tiểu đường ấy, nên sức nhìn lại càng kém hơn và qua sự chẩn đoán ấy, lúc đi trên

đường làng phải cần chống gậy, nếu không thì chẳng yên tâm. Thế nhưng một điều lạ là khi đi tham bái Đức Địa Tạng lại bắt đầu thấy những viên sỏi nhỏ trên đường đi ấy, mặt người đối diện cũng từ từ nhìn rõ ra. Do vậy mà trong tâm luôn cầu nguyện Ngài gia hộ mỗi ngày càng được thấy rõ hơn và bây giờ mỗi ngày được sống trong sự vui mừng ấy.

Trên đường đi về đến chỗ thờ Đức Địa Tạng lúc nào cũng thầm nghĩ rằng: “Nhờ ơn Ngài cho con lành bệnh“. Khi đến trước chỗ thờ Ngài, một lòng tụng Tâm Kinh.

Vào ngày 29 tháng Giêng khi đi tham lễ đã nghe được chuyện ông K. ở Hiroshima kể về cái chân của ông Y. chỉ trong một ngày mà đã lành và lúc ấy cũng chưa tin là thật, nhưng bây giờ với tôi trên thực tế thật là nhờ ơn Ngài nên tôi mới lạc quan như vậy và khó có gì để sánh được. Vì Ngài Địa Tạng đã mang đến cho tôi một cuộc sống sáng sủa hơn.

Do vậy con xin hết lòng, từ tâm này kính ngưỡng Đức Địa Tạng.

Kính nguyện
Ngày 24 tháng 2 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

ĐỨA CHÁU MỤT NHỌT PHÌNH LỚN

(Chuyện của Bà O. 57 tuổi,
sống tại Quận Cửu Khả, Yamaguchi)

Tôi có đứa con gái đến làm dâu ở Huyện Tam Trọng và sinh được một đứa cháu 6 tuổi rất dễ thương. Khoảng tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977), đứa cháu tự nhiên có mụn nhọt biến đổi lớn mà nhiệt độ lại tăng cao, nên đứa con gái phải điện thoại trong lo lắng để xin cho con mình không đi vườn trẻ nữa. Thình thoảng tôi cũng có nghe Radio kể về chuyện Đức Địa Tạng không có đầu, nên cũng suy nghĩ rằng nên đến đó để lễ bái cầu nguyện. Kỹ hơn, tôi đã hỏi đài RCC để biết rõ đường đi đến phố Fuchū và tôi được hướng dẫn rõ ràng. Đến đầu tháng 12 chúng tôi đến tham bái Đức Địa Tạng.

Khi đến đó tôi một lòng cầu nguyện rằng: “Kính xin Ngài gia hộ cho cháu của con khỏi bị mổ tuyến của mụn nhọt và sớm được bình phục”.

Trên đường trở về Yamaguchi thỉnh thoảng tôi ghé qua thăm cháu xem như thế nào. “Bà ơi! Từ ngày Bà đến cầu nguyện Đức Địa Tạng đến nay cháu không bị sốt nữa và mạnh khỏe, được đi đến vườn trẻ rồi“. Đó là kết quả mà con gái tôi đã trả lời như vậy.

Sau đó đứa cháu còn bảo: “Bà ơi! Bà lễ bái cho con, con chẳng biết tại sao mà mau hết bệnh vậy ...“.

Đây chính là nhờ ơn của Đức Địa Tạng mới có thể được niềm vui như vậy.

Vào cuối tháng 2 năm này từ Huyện Tam Trọng đã nghe được điện thoại báo rằng: “Cục u biến tướng hết rồi“.

Và đứa cháu 6 tuổi ấy đã thốt ra được tiếng nói trong trẻo mạnh khỏe như thế.

Từ chỗ nhà tôi ở muốn đến Fuchù phải đổi xe đến 4 lần, nào đi xe Bus cũng như xe lửa, nhưng bây giờ phải đi đến đó tham bái một lần nữa. Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng.

Kính Nguyện

Ngày 28 tháng 2 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BA

CHỮA ĐƯỢC BỆNH TRĨ LÂU NĂM (Chuyện của ông K 69 tuổi ở phố Fukuyama)

Khoảng 46 năm về trước tôi đã tham gia binh chủng bộ binh của Liên đội 41. Qua kiểm soát lần thứ 3 tôi đã nhận được chỉ thị đi hành quân đến Thanh Đảo và trên đường đi đến chỗ diễn tập ấy, bệnh trĩ bắt đầu xuất hiện và chẳng biết làm sao. Lần ấy được kiểm duyệt xong nhưng cũng như mấy lần trước huấn luyện, máu lại chảy ra và phải dùng bao để đựng, nhưng chẳng ai hiểu dùm cho điều đó cả. Mỗi ngày nước mắt chảy dài và kết quả của sự kiểm duyệt đã rõ biết được nguyên nhân, nên được tăng cấp Binh sĩ nhút. Sau đó về nơi hậu cần và thi đậu chức cần vụ tại trụ sở của liên đội.

Vì là một bộ binh trừ bị nên mỗi ngày sống thoải mái trong khi vẫn còn bệnh và chờ đủ 2 năm làm nghĩa vụ lại được về hưu. Thế nhưng bệnh trĩ lại cũng chẳng hết.

Từ đó trở đi lại còn làm nhiều công việc nặng nhọc hơn nữa nên bệnh trĩ lại hoành hành và máu ra như nước. Lúc ấy cũng đã nghĩ đến việc phải nhập viện. Lúc đó khác với bây giờ, khi nghe người bạn bảo rằng nếu không chữa bằng cách mổ thì sẽ bị kết thành hạch trĩ, nên đã đi đến sở D ở Osaka để xem và mua thuốc thật đắt, và tại địa phương cũng đã được chỉ cho nhiều cách khác nhau, nhưng với tôi tuổi càng cao nên hay mệt và mọi chuyện như cần phải xét lại.

Năm rồi đột nhiên khi xem phần tin tức của đài truyền hình RCC có nói về việc được tìm thấy Đức Địa Tạng không có đầu, nên liền đi đến Fuchū để tham bái cầu nguyện mong cho mau lành bệnh, rồi trở về. Đến năm nay vào ngày mùng 3 tháng Giêng chẳng cần nói gì nữa là mỗi tuần vào ngày chủ nhật cũng như khi nào thời gian cho phép tôi đều đi tham bái cầu nguyện. Đạo này qua một thời gian năm tháng dài như thế, việc xuất huyết lúc có lúc không đã lập đi lập lại, nhưng bệnh trạng thì khác đi nhiều. Điều ấy có nghĩa là lượng máu ra không nhiều nữa và trạng thái dừng lại này tôi có cảm tưởng không còn những ngày đen tối, ấy là nhờ đi đến và hướng về việc tham bái cầu nguyện Đức Địa Tạng. Tôi đã đem việc hí hửng ấy để nói cho ông S nghe về chuyện này là chỉ nhờ vào Đức Địa Tạng thôi.

“Nếu có lòng tin mà đồng thời bệnh cũng lại nặng“ nên việc này phải nhờ đến Đức Địa Tạng. Từ đó trở đi cảm thấy nhẹ nhõm, rồi một lòng một ý chuyên tâm cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng, nên việc

ra máu cũng ít dần đi và màu của máu khi đi ngoài cũng thấy hoàn toàn khác với ngày trước. Càng ngày càng nhạt hơn và hoàn toàn thay đổi.

Hiện tại không còn ra máu nữa và đường hậu môn cũng nhỏ lại, không còn cảm thấy đau. Đây chính là nhờ ơn Đức Địa Tạng và mỗi ngày sự cảm tạ thâm ân ấy lại càng rõ ràng hơn. Mỗi ngày cuộc sống lại càng sáng sủa thêm. Sự vui mừng ấy xin dùng tâm bút này để viết lại để cảm tạ Đức Địa Tạng vậy.

Con xin cảm ơn Ngài Địa Tạng.

Kính lễ

Ngày mùng 6 tháng 3 năm Chiêu
Hòa thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ TƯ

MAU LÀNH BỊNH ĐAU CỔ TAY PHẢI

(Chuyện của người đàn Bà tuổi Tuất 81 tuổi
ở Quận Giáp Nô, Huyện Hiroshima)

Việc xảy ra vào trung tuần tháng 10 năm rồi, vì phải đổi qua xe lửa, nên trong lúc chờ đợi tại bến xe Bus ở nhà quê, khi ấy chẳng thấy đứa trẻ đi theo cùng, nên tôi đã bị đẩy ra phía ngoài đường. Khi ấy trời mưa liên tục và ngay lúc ấy một miếng ván đập trúng ngay vai xuống cổ tay rồi tôi khuyu xuống.

Cái vai mặt, rồi đường gân của khuỷu tay và cườm tay dường như queo hẳn đi. Ngay sau đó đi Bác Sĩ để chụp hình chữa trị, nhưng cơn đau lại cũng chẳng dứt. Cái cổ tay ấy ban đêm phải đưa lên cao, cả ly trà cũng phải dùng tay trái, còn tay phải hầu như không nhúc nhích và tay phải đau đớn vô cùng.

Lại có một ngày con dâu cho biết việc Đức Địa Tạng không đầu ở Fuchù. Khi nghe được Đức Địa Tạng rất nổi tiếng về việc linh nghiệm này, nên vào ngày 14 tháng 2 năm này tôi đã tức tốc đến đó để tham lễ.

Sau khi cầu nguyện Đức Địa Tạng một ngày, tự nhiên cánh tay phải của tôi lại cử động và đến ngày thứ hai, tức vào ngày 16 tháng 2 tôi đi tham bái Đức Địa Tạng một lần nữa. Lúc trở về nhà cả cánh tay và bả vai đều có thể giương cao lên được và ngày 17 tháng 3 tôi lại đến đây tham bái lần thứ ba. Vào ngày đó tôi đã nhờ người dâng lễ cúng dường và cỗ tay cũng như bả vai đã hoạt động trở lại bình thường. Hầu như hoàn toàn không còn bị đau gì nữa cả.

Từ Quận Giáp Nô đến Fuchù tôi đi một mình và từ nhà Gare Fuchù đến nơi thờ Đức Địa Tạng độ 1 kilômét rưỡi tôi lại đi bộ. Với 80 tuổi như thế, người nhà thật lo lắng nhưng với một niềm tin sâu sắc, bản thân thấy chẳng có gì bất an cả, mà còn vui mừng nữa.

Lần này đã được Đức Địa Tạng cứu cho, con thành tâm cảm tạ Ngài.

Kính nguyện

Ngày 17 tháng 3 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ NĂM

MỘT NGÀY BỊ ĐAU LƯNG

(Câu chuyện của người đàn Bà tên N. 45 tuổi
ở phố Fukuyama)

Bình thường tôi làm việc liên hệ đến giao hàng, nên mỗi ngày phải đeo chiếc giỏ phía sau xe đạp rồi đi vào phố. Khoảng cuối tháng 2 năm này vào một buổi sáng khi thức dậy, đột nhiên toàn thể cái lưng cảm thấy đau nhứt vô cùng, khi đứng dậy để chuẩn bị cho bữa ăn sáng thì đau không thể tả và chắc phải nghỉ việc vào ngày ấy, thế nhưng cứ từ từ, dẫu cho bị đau vẫn đi làm. Tôi đã cố gắng chịu đựng trong 2, 3 ngày như vậy, nhưng cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, lại nghĩ đến chuyện phải đi trị bệnh ở Bác Sĩ. Nhưng có nhiều người bạn kể cho nghe về việc cầu nguyện Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù, nên cách một ngày sau vào buổi sáng tôi đã lấy xe Bus để đi đến Fuchù tham bái.

Sau đó thành tâm lễ bái cầu nguyện Đức Địa Tạng chữa lành cho việc đau lưng này. Lúc trở về khi ngồi trong xe Bus đã có một ít đỡ dần và có cảm tưởng như nhẹ đi. Lấy tay để sờ nơi lưng xem thử thì có cảm giác như cái đau ấy đã bớt đi nhiều.

“Xin cảm ơn Ngài,,

Thật là huyền diệu không thể tưởng tượng được, khi xuống xe hai chân như nhẹ hẳn và đi bộ trở lại nhà. Và ngày hôm sau hầu như không còn cảm thấy đau đốn gì nữa. Từ đó hầu như quên đi việc đau ấy.

Chỉ một lần tham bái mà việc ngạc nhiên quá sức là đã nhận được sự gia hộ như vậy thật khó tin. Điều này phải cảm tạ thâm ân cao cả của Đức Địa Tạng, chứ ngoài ra không có gì cả. Hôm nay ngày 22 tháng 3 là lần thứ tư tôi đã đến tham bái tại đây và với lực gia hộ của Ngài, tôi cũng đã cầu nguyện cho gia đình mình.

Con chân thành cảm tạ Đức Địa Tạng.

Kính nguyện

Ngày 22 tháng 3 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ SÁU

CHỮA LÀNH BỊNH THẤP KHỚP ĐÃ 25 NĂM

(Chuyện của người đàn Bà tên U. 68 tuổi,
ở phố Sáng Phu, Huyện Okayama)

Từ 25 năm về trước cho đến nay tôi rất khổ sở cho cái chân bị phong thấp này. Cả hai chân đều đau, nhưng đặc biệt là chân phải thì đau chịu không nổi. Khi ngồi rồi khó mà đứng dậy được. Đứng chập lâu mới có thể lê bước đi được, nhưng cả năm trường cái trạng thái này nó làm cho tôi khổ sở không ít.

Tôi đã chẳng cậy nhờ đến Bác Sĩ mà hầu như chỉ dùng pháp trị liệu theo phương cách dân gian. Khi nào đau nặng tôi dùng thuốc cỏ cây để đắp vào chân và chỉ được một lúc nào đó thôi, nhưng cái đau lại như cũ.

Từ độ nào, tôi là người có lòng tin cho nên khi nghe ở đâu chỗ nào có Chùa Viện hay những nơi linh

nghiệm đều đi tham bái, cho đến nay cả 10 nơi như thế.

Có nơi đã đi cả 7 năm liền như vậy. Công việc cửa tiệm lại bỏ dở và nhiều khi lại vắng nhà, nên có lúc điện thoại gọi đến, mới lê chân đến chỗ để điện thoại thì đã dứt tiếng kêu rồi.

Vào lúc 11 giờ đêm ngày 27 tháng 12 năm rồi ngẫu nhiên xem được chương trình truyền hình của Sơn Dương về chuyện Đức Địa Tạng cụt đầu, đồng thời cũng nghe người ta nói cách chữa trị về cái chân kia, vì không hiểu nơi nào chắc chắn nên đã nhờ người ở Đài truyền hình giúp chỉ cho rõ ràng. Khi đã rõ ở chỗ Ngài Địa Tạng rồi, mau mau dừng hết mọi việc nhà dầu cho có bận rộn đến đâu cũng không cần thiết nữa, giao cho người khác và nhờ lái xe đi. Vào ban trưa ngày mùng 7 tháng Giêng năm này khi đến Fuchù để tham bái thì cũng thấy có nhiều người đi tuần hành lễ bái. Cuối cùng rồi cũng leo lên đến tận trên đồi cao kia được.

Đứng trước Đức Địa Tạng tôi đã nhất tâm tụng chơn ngôn. Đứng từ bên hông của Ngài Địa Tạng lấy tay xoa nơi tượng Ngài rồi áp vào chỗ đau của chân mình trong khi cầu nguyện.

Trên đường về ngồi trên xe độ 1 tiếng đồng hồ và khi xe dừng lại bước xuống. Lúc ấy chẳng thấy có gì cả, khi xuống xe đưa con gái đi cùng bảo rằng: “Mẹ ơi! cái chân đã đỡ quá rồi phải không?”. Rồi tôi cũng cảm thấy cái chân mình nhẹ nhõm hoàn toàn, sau đó cũng có đi xe nữa. Nhưng cho tới bây giờ thì không

còn đau đớn gì cả, mà việc này cho đến bây giờ khi lên cũng như khi xuống xe thật khổ sở vô cùng, giống như là chuyện giỡn chơi vậy. Với những niềm vui ấy tôi trở về nhà và có thể đi đứng tự nhiên được. Sau đó thỉnh thoảng vẫn có thấy đau nhức chút đỉnh, nhưng không nặng lắm. Khi đi bộ rất là vững vàng và không có niềm vui nào để tả hết. Đã qua rồi một thời gian 25 năm khổ sở như thế và bây giờ bệnh ấy đã được chữa lành rồi.

Ngày 16 tháng Giêng cùng cả với gia đình đã đi đến phố Fuchù để tham bái lần thứ hai. Lễ vật là một thùng chuối, mỗi hộp có 3 trái, hương thơm, đèn cây để cúng dường. Sau khi cúng nhờ ông S. phát cho chừng 4, 5 chục người đi tham bái, mỗi người một trái chuối tại nơi đó. Đây là tấm lòng của mình đã trải ra và cũng rất vui mừng lên xe về lại với gia đình.

Ngày 26 tháng 3 tôi đã đến lễ ở đây lần thứ ba. Ngay lúc ấy cái chân không còn đau đớn nữa. Đây là một phép mầu của Đức Địa Tạng. Do vậy mà cả gia đình cũng đi tham bái để được nhờ sự che chở của Ngài. Với Đức Địa Tạng Ngài chẳng chấp vào một người nào hết, mà Ngài là vị bất động chẳng nói lời nào, nên với lễ này con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng. Con chỉ có một việc cảm ơn mà thôi.

Xin chấp tay nguyện cầu một lần nữa.

Ngày 26 tháng 3 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BẢY

MẸ ĐÃ HỒI PHỤC VỀ BỆNH LÃO SUY

(Câu chuyện của Bà K. 48 tuổi ở phố Fuchù)

Mẹ ruột của tôi ở Quận Ngự Điều, phố Ngự Điều năm nay đã 83 tuổi và năm rồi bị bệnh lão suy nên phải nhập viện. Mới ở được 2 đêm lại đòi về nhà, muốn tiếp tục trị liệu tại nhà và không muốn ở viện nữa. Theo Bác Sĩ chẩn đoán thì tim yếu, nên vấn đề là chỉ chờ thời gian mà thôi.

Người nhà của tôi lúc nào cũng túc trực bên Mẹ để rửa ráy cũng như theo dõi bệnh tình. Khi nào bị nặng thì tôi được báo tin và cũng đã có nhiều ngày trải qua sự phập phồng lo sợ như thế.

Tôi làm việc tại nhà gởi trẻ D thuộc phố Đinh Hồ ở Fuchù, từ nơi đó đi qua đồi nơi có thờ Đức Địa Tạng được đào lên không xa mấy, đã nghe được nhiều việc nhờ ơn mà mọi căn bệnh đều qua khỏi.

Vào mùa Thu năm rồi tôi đã yêu cầu ông chủ về việc dẫn Mẹ đi tham bái để chữa bệnh. Đồng thời ở

nhà chị dâu tôi năm rồi cũng đã được nhờ Ngài Địa Tạng gia hộ nên có nói lại việc này. Năm nay vào trung tuần tháng Giêng chị dâu đã đến tham bái Đức Địa Tạng để cầu nguyện cho Mẹ được hồi phục. Do chị dâu tôi đã nhất tâm chăng mà trong ngày ấy Mẹ tôi đã ngồi dậy được, lấy tay vịn vào giường rồi đứng lên, chẳng mấy chốc Bà đã bước đi được.

Ba, bốn ngày sau khi vào nhà tắm, chỉ một mình tự tắm rửa làm cho người nhà phải ngạc nhiên. Hằng ngày vẫn lo lắng cho thọ mệnh của Mẹ là không biết ngày nay hay ngày mai phải ra đi đây, thì nay đã trở thành mạnh khỏe, thật là một kỳ tích chẳng biết diễn tả sao cho hơn được.

Bắt đầu uống một ít sữa và vào khoảng tháng 8 trở đi Mẹ một mình đã tự ăn cơm được mà lâu nay chẳng hề được như thế. Đi bộ cũng tự đi, độ chừng 500 mét thì dừng.

Sắc diện đẹp như con gái, hầu như không bệnh tật gì, rồi cũng chẳng cần đi lấy thuốc thêm nơi Bác Sĩ để chữa bệnh nữa. Chị dâu đã đến cúng dường nơi Đức Địa Tạng và nhận được một bức tranh nơi thờ Đức Địa Tạng, trên khăn ấy có ghi bài kinh và câu: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lí Sa Bà Ha“. Nhờ Ngài đã giải nghiệp cho con và hôm lễ Địa Tạng nhận khăn ấy đem về nhà để thờ, mỗi ngày lại lễ bái tiếp tục. Mẹ tôi nhìn chỗ treo hình ấy rồi cứ đọc từng chữ chú ấy trong kinh Địa Tạng vậy.

Bây giờ bệnh Mẹ không còn nữa và tôi cũng an tâm khi ngủ. Bà chị dâu cũng là người có lòng tin sắc

bén nên khi làm việc cũng tụng kinh và lúc nào cũng cung kính cúi đầu. Sở dĩ Mẹ được hồi phục như là một kỳ tích ấy cũng là nhờ sự ra sức của chị dâu, nên rất cảm động.

Con chỉ tán thán năng lực mạnh mẽ bất khả tư nghì của Ngài Địa Tạng và chúng con xin tạ ơn Ngài.

Kính nguyện

Ngày 31 tháng 3 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

Quyển thứ sáu

BÀI CA TÁN DƯƠNG
ĐỨC ĐỊA TẠNG BỒ TÁT
Tại Xuất Khẩu Đinh Hồ, phố Phủ Trung

SÁM NGUYỆN LỤC THỦY

Ánh sáng chiếu, lên đồi nghe tiếng chim ca ríu rít tán dương Ngài Địa Tạng ở một căn lều, những gì trôi buộc được giải trừ. Với tâm này, nhờ ánh sáng chiếu vào. Bắt đầu một ngày, trước ơn đức ấy, lên đồi tụng kinh. Khi giọng vang lên tươi mát, nơi thờ Ngài tiếng tụng kinh, lắng sâu vào tâm rất hoan hỷ. Trước năm ấy, đánh chuông nghe tiếng, nếu lên đó. Hôm nay chỉ một ngày, đã thoải mái. Đáp nguyện của con, nghe lời cầu nguyện và đồng bào con, dẫn dắt họ đến nơi đường dốc lên Ngài Địa Tạng. Khi

gặp Ngài Địa Tạng, cùng dắt con theo, chú ý ngắm nhìn leo lên. Ánh sáng chiếu lên gió mang theo trong cuộc đời, lạnh lẽo thổi vào rồi hạ xuống. Bồ Tát cảm thông, đưa tay cứu vớt.

Lòng từ của Ngài Địa Tạng phổ độ quần sanh, an ổn. Tiến đến chỗ thờ, ánh hoàng hôn chiếu trên núi tùng, tiếng chim kêu, trong lành êm dịu, hãy yên ổn với Ngài Địa Tạng của chúng ta.

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT

BỆNH TIM HỒI PHỤC VÀ CÁI VAI BỊ TRẠC CỦA BÀ VỢ SỚM LÀNH

(Chuyện của người đàn ông tên K. 55 tuổi,
ở phố Thảo Tân, Huyện Tư Hạ)

Vào tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 51(1976) tôi đã lao động quá sức và đã bị bệnh cao huyết áp, nên đã bị ảnh hưởng đến tim (buồng tim hở và không điều chỉnh được) và cũng đã nhờ Bác Sĩ chữa trị, nhưng bệnh trạng càng ngày càng xấu hơn. Vào cuối tháng 10 năm ngoái (Chiêu Hòa năm thứ 52 – 1977) đã vào bệnh viện để chữa trị trong vòng một tháng. Sau khi xuất viện lại phải dùng thuốc và ăn kiêng theo phép dưỡng sinh và đồng thời cũng phải đi làm. Lại một lần nữa năm nay trong tháng hai theo lời khuyên bảo của Bác Sĩ phải ở nhà 2 tuần lễ để tịnh dưỡng và trị liệu. Do vậy mà đã ở nhà.

Lần sau đi làm được chuyển sang giúp đỡ kỹ thuật là công việc chính và tiếp khách là để dưỡng

bệnh đau tim của mình. Bên cạnh nhà tôi có Bà Y nghe nói gần đây, thân thể xấu đi, nhưng đã đến phố Fuchù nơi có an trí Đức Địa Tạng không có đầu rất là linh nghiệm và được biết rằng, nếu đi tham bái Ngài thì bệnh nan y nào cũng có thể chữa được, nên tôi cũng đã tiến hành việc đi tham bái.

Bà Y trước đây 20 năm khi leo lên giường bị tẩm nệm làm cho trượt, nên ngón cái của chân bị quẹo, và cả hai chân đau đớn không kể xiết và đã trị liệu đủ kiểu, nhưng chẳng lành, thật khôn khổ vô cùng. Xem Tivi có thấy chiếu hình Đức Địa Tạng không đầu và có nhiều lợi ích, nên nhiều người đã được Ngài gia hộ, biết vậy nên rất vui mừng. Đến hỏi thăm nơi làm việc của Huyện Hiroshima về nơi chốn, sau đó đến lễ bái. Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ mà hai chân của Bà đã hết, nhờ ơn đức ấy mà tối nào cũng dễ ngủ và trở nên an lạc lạ thường.

Gần nhà tôi ở cũng có người bị bệnh đau lưng và sau khi đi tham bái cũng được chữa lành. Bà bảo tôi rằng nếu khi đi thì sẽ cho biết và đồng thời sẽ dẫn đường dùm, nên cảm thấy đỡ lo.

Sau đó mấy tuần, nhân ngày nghỉ phép của tôi (20 tháng 3) vợ tôi đã đến Bà Y để hỏi đường đi đến Đức Địa Tạng để tham bái. Sau đó được chỉ dẫn một cách rành mạch, nên lúc tôi đi làm về vợ tôi ra đầu nói: “Ngày mai chúng ta cùng đi tham bái“. Nhưng tôi thì đã hứa trước với người bạn tên K ở Đại Tân về việc xây dựng suối nước nóng nên đã muốn dẫn bà nhà tôi

đi đến đó trong ngày nghỉ phép này, nên đã giải thích: “Đi Lễ thì để ngày khác đi không được sao?”.

Việc này thì Bà Y chẳng rõ nên ngày mai Bà ấy vẫn đi tham bái và sau đó mang về cho tôi mấy quyển sách viết về Đức Địa Tạng và cũng như những điều linh ứng của Ngài và nói: “Như hôm qua đã nói, sự lợi ích khó thể nghĩ bàn, cùng đi tham bái với tôi hôm nay có ông I. ở tiệm xe đạp bị trúng gió, rồi bị tai biến mạch máu não không làm gì được cả. Vậy mà bây giờ có thể sửa bánh xe được rồi đó, Bà Y nói cười vui vẻ và đồng thời đốt thuốc để hút. Tự nhiên tôi nghe mùi thơm lạ giống như mùi trầm và nói: Thuốc sao mà thay đổi thế! Bà cho tôi xem nhưng cũng là thuốc bình thường thôi với thương hiệu thuốc lá ấy. Chính Bà ấy nói rằng: Thật là một mùi trầm hương thơm phức. Đưa con trưởng vừa đi tắm ra cũng bảo rằng: Mùi trầm hương ở đâu mà thơm quá vậy? Thật là một hiện tượng lạ, bất khả tư nghi.

Tôi thực ra cũng không phải là người có khúu giác tốt, nhưng cả nhà ai cũng đồn nói như thế, nên tôi nghĩ rằng chắc Đức Địa Tạng đã đến để gọi đi và chuyện hẹn đi với ông K. về việc xây dựng suối nước nóng bị đình lại và hai vợ chồng cùng đi tham lễ.

Từ Thảo Tân đến Kinh Đô (Kyoto) rồi từ Kinh Đô đến Phước Sơn (Fukuyama) phải đi xe tốc hành (Shikansen) và sau đó phải đổi sang xe lửa thường để đi đến Fuchù, thế nhưng việc chuẩn bị dò giờ xe chạy cũng đã xong, nên ngày hôm sau thật là đại phước vì trời tốt, giống như dự định đã đi đến nhà Gare Fuchù:

Taxi đã chở chúng tôi đến trước Đức Địa Tạng không có đầu. Khi chân vừa chạm đến mặt đất nơi thờ Đức Địa Tạng thì tim của tôi kêu một cái “hự” và nấc lên như thế trong sự kinh hoàng. Nghĩa là dầu cho chưa có cầu nguyện gì cả, cũng chưa rõ ràng nơi đây, nên đã ngó quanh quác, mà tim đã như vậy thì mắt mình cũng chưa tin nữa...

Riêng tôi phải nói rằng ngoài sự kinh dị ấy chỉ có tôn trọng kính ngưỡng lòng từ bi của Ngài cũng như sự lợi ích của Đức Địa Tạng, quả thật là một sự linh nghiệm, chứ không có gì khác cả. Sau đó lại đi cầu nguyện và mang đèn cầy, nhang thơm và đồ cúng dường nhờ Bà nhà tôi dâng hộ. Chúng tôi đã một lòng cầu nguyện và thưa thỉnh. Sau khi cầu nguyện rồi cảm giác lâng lâng thật là khó tả. Sau đó đặt lưng ngồi trước Đức Địa Tạng. Gió Xuân ấm áp với ánh thái dương chiếu vào thân, nhìn lên lá cờ của Đức Địa Tạng bay phấp phới, khiến tôi nhớ lại chuyện bất khả tư nghì từ hôm qua đến hôm nay là một hiện tượng, mà chỉ có lòng từ bi cao cả của Ngài Địa Tạng, tôi đã nhận được cả hai vợ chồng đều vui vẻ bảo nhau rằng: “Quả thật sự tham bái ngày hôm nay quá đầy đủ ý nghĩa”.

Cũng ngày hôm đó có ông H. trên đường đi về cũng rất cảm kích kể cho nghe về chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát trong quyển số 4 và tiếp nói:

Tôi cho đến bây giờ chẳng ngủ yên giấc mà bây giờ đã ngủ ngon và tim cũng đã trở lại bình thường,

mập hơn lên. Gần đây những người thân cũng như người làm chung hăng quờ rằng: Cả 2, 3 tháng trước nhìn sắc diện và tiếng nói không khỏe lắm, nhưng bây giờ thì đã được mạnh khỏe quá đấy chứ!

Bà nhà tôi từ 10 năm về trước khi đêm về thì 2 vai cảm thấy như không cử động được, thế nhưng sau khi đi tham bái Đức Địa Tạng, giống như là chuyện đùa, đã nhờ ân Đức Địa Tạng mà cả hai vợ chồng thật là hoan hỷ và cảm tạ Ngài mà được sống những ngày còn lại an lạc như thế. Để tạ lễ lại Ngài Địa Tạng, tôi đã đem những sách vở và những chuyện linh ứng ấy kể cho người thân, những người ở gần nhà và những người cùng sở làm xe và bảo rằng: Nếu những ai có những sự khốn đốn về thân tâm thì với lòng từ bi của Ngài Địa Tạng không có đâu, sẽ được che chở. Vì sự lợi ích rộng rãi to lớn ấy mà tôi đã loan tin nhiều hơn.

Hạnh phúc thay! Vào ngày 18 tháng 5 là lễ kỷ niệm một năm, nên cả gia nội (Bà xã) và con gái đã đi tham lễ cùng với những người khác. Đã nhờ ông S lo lắng giúp dùm trong khi đi chung với những người tham bái khác, nên tâm đã được yên và bây giờ thì thân tâm được nhẹ nhàng. Ngoài việc cảm tạ cho sự vui mừng này, tất cả đều là do cái Đức cao cả của Ngài Địa Tạng. Bao nhiêu sự tạ ơn cũng không đủ.

Kính nguyện

Ngày 20 tháng 5 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

BỆNH GAN MÁU XẤU ĐỔI THÀNH TỐT

(Câu chuyện của ông K 59 tuổi ở phố Mễ Tử,
Hỷ Điều Thủ)

Vào tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977) tôi đã đi nhận việc của sở ở phố Fuchù từ quê của tôi là Mễ Tử. Trong khi ở Mễ Tử có nhiều bệnh đặc biệt, cả 20 năm trường đều bị đau, thật khổ não vô cùng, ngoài ra cứ khoảng 5 tháng là có 2 hay 3 lần thiếu máu. Thịnh thoảng thấy choáng váng mặt mày. Thêm vào đó là bệnh gan càng ngày càng tồi tệ, làm cho ngực thật khó thở. Theo sự chẩn đoán của Bác Sĩ thì thân tôi không qua khỏi tuổi 60.

Khi đến sở làm tại Fuchù thì nghe bạn bè nói về Đức Địa Tạng, nên vào ngày 28 tháng 11 đã nhờ sự gia hộ của Ngài mà kẻ già này đã tiến hành tham bái Đức Địa Tạng không đau.

Ngày mùng 6 tháng 12 lần đầu tiên tôi đến tham bái Đức Địa Tạng. Bệnh gan, chóng mặt và máu xấu... tôi đã nhất tâm cầu nguyện cho lành bệnh, đồng

thời đã sờ vào Đức Địa Tạng và nguyện như thế. Công việc của hãng xong mỗi buổi tối tôi đều đi tham bái như thế. Ngày chủ nhật tôi thường đi 3 lần. Khi gặp ông Giáp và được biết tháng 2 năm này ông ta cũng bị máu xấu mà bây giờ đã đỡ hẳn rồi. Sự khổ sở của tấm thân đã trở nên yên ổn hơn. Chính ông ta cũng không biết những chỗ xấu trong thân thể của mình, nhưng bây giờ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Vào ngày mùng 5 tháng tư này và cho đến bây giờ sau lần đầu tiên đi tham bái, tôi không còn thấy thiếu máu nữa. Từ lúc 38 tuổi khi còn ở Mỹ Từ lúc đi khám bệnh, ông Bác Sĩ nào cũng nói là không còn hy vọng gì hết. Rõ ràng đây là bệnh gan, mà gần đây khi chẩn bệnh thì được cho biết “là không có sao cả”. Bây giờ cũng không còn ho. Khi ăn đã cảm thấy ngon miệng. Thân thể đã trở nên dễ chịu hơn khi làm việc. Trong tháng đầu khi mới tới nhận việc đã nghỉ làm cả 6 ngày, nhưng gần đây thì chẳng nghỉ ngày nào. Công việc làm đã làm cho tôi vui vẻ trong mỗi ngày như thế.

Trước đây khi ăn uống chỉ được một nửa phần, sau đó lại mưa ra, nhưng bây giờ thì không còn nữa. Cảm tạ Ngài Địa Tạng và mỗi ngày theo thời khóa định trước, tôi đã đến tham bái Ngài.

Con xin tạ ơn Ngài.

Kính lễ

Ngày mùng 5 tháng 4 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BA

BỊNH NHỌT TRĨ

(Câu chuyện của người đàn ông tên O 59 tuổi ở phố Fuchù)

Bắt đầu vào năm Chiêu Hòa thứ 24 (1949) tôi đã bị đau trĩ. Theo sự chẩn đoán của Bác Sĩ thì phải cắt hay mổ chỗ nhọt trĩ ấy. Trong thời chiến tranh tôi là hải quân đã sinh sống trên hạm đội, xương mông bị ảnh hưởng xấu đi, nên sau chiến tranh, có thể vì thế mà bị trĩ chằng? Rồi càng ngày bệnh càng đau thốn. Đã nhờ Bác Sĩ ngoại khoa mổ và mổ đã ra, nên có lúc đã yên ổn, thế nhưng chỉ được nửa năm và bệnh lại tái phát. Rồi chỗ mổ kia bị làm mổ trở lại.

Đức Địa Tạng này được đào lên vào tháng 5 năm rồi và việc này mọi người ở gần đều rõ biết. Vào tháng 10 năm rồi bệnh trĩ lại hành hạ ác nghiệt, nên tôi đã tìm đến Bác Sĩ và đồng thời cũng có ý là phải đi đến cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng một lần. Từ đó cứ mỗi ngày đều đi tham lễ. Càng đi tham lễ bái thì càng

thấy bệnh trĩ trở nên tốt hơn. Ở ngày phát nguyện thứ 10 hầu như không còn đau đớn gì nữa. Từ đó về sau không còn tái phát nữa. Như vậy hoàn toàn không còn bệnh trĩ, luôn mãi an lành.

Hôm nay là ngày 23 tháng 4 đã trải qua hơn nửa năm rồi mà tôi cảm thấy không bị tái phát. Cũng không còn nhớ tới bệnh trĩ nữa. Đây là điều bất khả tư nghì của Ngài Địa Tạng. Bây giờ khi nào rảnh là không thiếu việc đi tham bái được nhiều điều lợi ích như thế càng tăng lên thì mắt mình càng thấy mừng hơn. Như con chim đã có 2 cánh mà còn thêm 3 hay 7 cánh nữa thì phải nói rằng đây chính là nhờ chỗ che chở cũng như khung cảnh nơi thờ Ngài Địa Tạng vậy. Đức Địa Tạng Ngài là một bậc vĩ đại không có gì sánh được.

Con xin cảm ơn Ngài.

Kính nguyện

Ngày 22 tháng 11 năm Chiêu Hòa
thứ 52 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ TƯ

ĐAU BẮP ĐÙI KHI NGỒI

(Chuyện của Bà O. 67 tuổi, sống tại phố Fuchù)

Có một ngày trong 4 năm về trước, có việc cần nên tôi lấy xe đạp để chạy. Lúc ấy cái chân bị cuốn vào trong bánh xe, đau nhức vô cùng. Việc cái chân bị lọt vào trong bánh xe đạp thực ra là chuyện chưa hề có, nhưng lúc ấy thì tôi chẳng để ý, mà về sau này cái chân cứ tiếp tục bị đau như vậy. Cát bước không nổi nữa, lại bị đau. Bằng nhiều cách khác nhau nắn bóp, nhưng việc đau chẳng giảm. Trạng thái ấy kéo dài mãi đến 4 năm như vậy.

Vào Hạ tuần tháng Giêng năm nay con dâu dẫn dùm đến tham bái Đức Địa Tạng không đầu, con dâu cũng đã nghe được những câu chuyện về Đức Địa Tạng ở những người gần đó. Đã có nhiều người đến tham bái và chắc chắn đã được gia hộ, điều ấy không sai, nên đã nói lại cho tôi nghe. Được con dâu dẫn đi

tham bái Đức Địa Tạng vào lúc 10 giờ sáng hôm ấy nên rất cảm động.

Lúc còn trẻ tôi đã nhiều lần dầm mình trong cơn lạnh, leo cao cũng đã 8 lần. Vì cái bắp đùi bị đau nên cả cái chân cũng bị đau theo và khi leo lên núi để tham bái cũng khó khăn vô cùng. Với tín tâm cố gắng và muốn tích phước lại cho người sau. Khi đứng trước Đức Địa Tạng tôi đã nhất tâm cầu nguyện rằng: “Xin cho con được lành bệnh nơi bắp chân”. Ngoài ra còn xoa Đức Địa Tạng để cầu nguyện được chữa lành.

Sau khi cầu nguyện xong, chúng tôi bắt đầu đi xuống đường dốc nơi Đức Địa Tạng, đột nhiên thấy việc đau ở cái chân hoàn toàn đã được chữa khỏi. Thật là bất khả tư nghĩ, vui chẳng thể tả, rồi trở lại nhà. Cho đến bây giờ cái chân bị cong ấy vẫn còn bị đau khi trở lại nhà và tuy thấy cái chân vẫn còn cong, nhưng bắp đùi thì không còn đau nữa.

Thời gian sau, có nhiều lúc làm việc quá không để ý đến, đã có lần bị đau lại, thế nhưng nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng mà tôi có thể ngồi được (ngồi theo kiểu Nhật). Gần đây hoàn toàn không còn nữa.

Vào ngày 25 tháng 4 đi tuần lễ ở Nhơn Đảo và sau đó tiếp tục đi tuần lễ ở Thần Đảo, tất cả 6 ngày đi bộ như vậy, mà chẳng cảm thấy đau nhức chút nào cả.

Lúc mới được trị đầu tiên đã quá sức vui mừng, nên khi đi làm gặp ai tôi cũng kể lại về chuyện này. Đồng thời khi rảnh rỗi lúc nào cũng leo lên đồi để tham bái Đức Địa Tạng. Đến lễ bái ở đây tôi có cảm

giác như trở về làng cũ của mình, thật là an lạc. Thật là một vị Bồ Tát vĩ đại, có lời nào để tán dương và cảm tạ Ngài cho đầy đủ được. Vậy một lòng con chỉ niệm tri ân Ngài.

Kính nguyện
Ngày 10 tháng 5 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ NĂM

KHI MỚI SINH ĐÃ BỊ BỊNH THẦN KINH CỘT XƯƠNG SỐNG

(Chuyện của ông M. 59 tuổi, sống ở phố Fuchù)

Từ thuở còn nhỏ gia đình tôi theo nghề dệt vải. Phải lên ngồi phía sau máy dệt để đập và trông coi những sợi chỉ có dẫn mấy cục đá nặng đi cùng. Đây là một nghề làm bằng tay truyền thống từ năm Chiêu Hòa thứ 6 (1933) của gia đình. Lúc mang cục đá nặng dẫn lên bàn dệt thì bị rơi xuống trúng lưng, nên bị đau quá chùng. Từ đó về sau đó là nguyên nhân chính. Mãi cho đến bây giờ lúc đau lưng, tôi vẫn còn nhớ việc này.

Khoảng 7 năm về trước dây chằng phía dưới bắp chân trái bắt đầu đau và lần lên khắp thân thể phía trên, lại đến phần ngực rồi di chuyển qua đau phía sau lưng. Khi mà cơn đau đến chỉ còn cách cắn răng chịu đau và chẳng bước nổi 10 bước.

Đi Bác Sĩ, châm cứu, giác hơi đã mấy lần, đại để là cũng làm những phương pháp trị liệu khác khi được người hướng dẫn mách bảo nhưng chẳng được gì cả mà lại còn đau nhức hơn nữa. Có một ngày đưa em trai nghe được việc của Đức Địa Tạng không đầu và việc cầu nguyện cũng được toại ý nên đã khuyên tôi rằng: “Ông anh nên đi đến đó một lần thử xem”.

“Thuốc cầu nguyện” cũng đã được chữa và cho đến bây giờ tôi chỉ nhờ vào lực ấy để nương tựa, nhưng cái đau như thế này quả là không dứt, có cảm tưởng rằng chỉ có việc cầu nguyện chứ còn chữa theo phương pháp vật lý thì nó chỉ có hạn định của nó mà thôi. Vào Hạ tuần tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977) tôi đã bắt đầu đi tham bái Đức Địa Tạng. Thế nhưng cả tuần đầu tiên thì bán tín bán nghi và sáng tối 2 lần vẫn tiếp tục đi tham bái. Khoảng đúng một tuần sau, tự nhiên thấy có cái gì thay đổi, làm cho thấy có một cảm giác khó diễn tả được, lúc ấy thật như một giấc mộng. Rồi bệnh đau tự nhiên giảm dần. Ở trước tượng của Ngài, tôi chỉ biết tụng kinh Dược Sư nên tụng chú:

“Án Kro Kro Sendari Matògiso waka”

Từ nhà đến tượng Địa Tạng này độ 4 kilô mét, nhưng cả lúc đi và lúc về đều nhất tâm tụng như thế. Thời gian này lại được sự cảm ứng của Ngài, thế rồi trải qua một tháng, khoảng vào cuối tháng 4 thì cái đau chân và lưng không còn nguy kịch nữa, đã có thể chạy được.

Đầu tiên khi cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng bởi vì có tâm ham muốn nhiều cho mau lành nên tôi đã cầu nguyện rằng:

“Đau ít thì con còn chịu đựng được, nhưng mà nhiều hơn thì xin đừng lại dùm”.

Đức Địa Tạng thật là vĩ đại, Ngài đã nghe lời nguyện dùm tôi và sự ước vọng của tôi. Do vậy Ngài đã đưa tay để cứu độ và làm cho giảm đau. Với lòng tin nơi Ngài Địa Tạng và với lòng từ bi sâu xa kia, thân này được gột nhuần.

Từ đó về sau 8 tháng cũng còn đau ít nhiều, nhưng tôi không nghỉ công việc của mình, mỗi ngày đều đi đến cây xăng để làm việc và thích một mình lái xe đi về. Khi công việc xong vào buổi tối, hầu như đều đến tham bái Ngài. Bây giờ mỗi ngày khi đi lên đồi để lễ bái Đức Địa Tạng này lòng tôi lại càng vui vẻ an lạc hơn.

“Nam Mô Địa Tạng Đại Bồ Tát”
Con chỉ một lòng chấp tay thâm tạ Ngài.

Ngày 30 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ SÁU

NGƯỜI VỢ ĐƯỢC VĂNG SANH

(Chuyện Ông K. kể lúc 66 tuổi
và đang ở Phố Fuchù)

Vợ tôi tên I. 63 tuổi vào ngày 14 tháng 4 năm
Chiêu Hòa thứ 53 (1978) đã an lạc văng
sanh.

Vào tháng 5 năm rồi riêng tôi đã bị khổ tâm khi
bị đau lưng trong 6 năm trường mà sau khi đi tham
bái Đức Địa Tạng chỉ một ngày mà được ơn gia hộ.
(Trong quyển 3 có ghi việc này).

Từ nhà đến Đức Địa Tạng quá gần, đi về độ
chừng 45 phút. Khi bước chân trái nghe kêu một cái
rột, rồi cả 2 chân phải trái đều bước đi bộ được cả.
Bây giờ thì đi về, khi tham lễ chỉ cần 30 phút mà thôi.

Vào tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977) vợ tôi
đột nhiên phát bệnh nên đã nhập viện. Bị cao huyết áp
và bị xuất huyết não. Khoảng Hạ tuần tháng 8 tại bệnh

viện máu cao đo được đến 200 và sau khi mổ đã xuống còn 120. Đây là kết quả thật khả quan.

Sau đó thỉnh thoảng tập đi bộ và tự xuống giường và sống như thế trong trạng thái chờ chết. Nhưng được cái phước là nhờ y tá hô hấp nên đã được bình thường trở lại. Đây chính là điều tôi nghĩ lời cầu nguyện của Đức Địa Tạng đã cứu giúp. Vợ tôi vẫn được sự trợ giúp của bệnh viện Fukuyama, còn tôi mỗi tháng chỉ một hay hai lần đi tham bái Đức Địa Tạng. Nhưng chỉ một lần cầu nguyện cho vợ mình bớt đi. Đến tháng 9 thì tình trạng bệnh hoạn phải nói là đến hồi nguy kịch không thể nói được. Trong tâm tôi cũng biết được rằng vào tháng Giêng năm này khi nhìn bệnh của vợ mình, biết khó có thể cứu được. Đã dốc hết toàn lực mà chẳng được gì, nên bây giờ chỉ có thông thả cố gắng đến cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng vậy.

Cứ mỗi lần cầu nguyện như thế, vợ tôi cảm thấy như một bên của thân mình có thay đổi một ít. Lúc ấy hình như muốn nói gì đó, trông có vẻ vui lắm. Những người đứng đó chung quanh cũng hy vọng rằng sẽ có điều lạ xảy ra.

Vào sáng ngày 14 tháng 4 tự trở mình lại qua phía khác trên giường bệnh mà việc này tôi thường hay làm. Hôm đó có 2 người y tá đến giúp, còn tôi ra ngoài hành lang để hút bụi. Khi y tá gọi tôi vào bên trong phòng thì bà nhà tôi tim đã ngừng đập.

Đây là việc như tự nhiên, bình thân không một chút gì khổ sở. Kể từ khi mới bắt đầu cầu nguyện nơi

Đức Địa Tạng đã chẳng xảy ra một chút gì làm cho bà ta khổ tâm cả. Cũng đồng ở bệnh viện ấy đã có nhiều người chết đi một cách khổ sở, mà trường hợp như nhà tôi thật ít thấy được. Đây là biểu hiện sanh về thế giới an lạc hơn.

Bà ơi! Đến Lễ bi nạn (Thanh Minh) sẽ nhờ Đức Địa Tạng cứu giúp dùm....

Nam Mô Địa Tạng Đại Bồ Tát

Ngày 20 tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BẢY

BỊNH DA TRÊN TOÀN THÂN BỊ NGŨA

(Chuyện của Ông K. 84 tuổi
hiện ở phố Tiểu Bình, Kyoto)

Từ 3 năm về trước trở lại đây tôi bị bệnh ngứa, rồi lan ra khắp thân thể. Có dùng tia phóng xạ để điều trị ngứa nhưng lại càng khổ sở thêm.

Khoảng cuối tháng 4 năm này tôi có ghé thăm người con gái hiện ở Fuchū và cũng đã được nghe câu chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng không có đầu. Vào ngày 15 tháng 6 lần đầu tiên tôi đã đến tham bái chỗ tượng này. Có rất đông người hăng say lễ bái. Từ nhà con gái tôi đến chỗ thờ Ngài không xa mấy, nên mỗi ngày tôi đều đi tham bái để cầu nguyện cho bệnh da của mình mau lành. Tôi xin bột nhang đã đốt mang về nhà, để nguyên như vậy rồi đắp lên trên hai chân.

Tôi là tín đồ của Thiên Tông, nên tôi nhứt tâm niệm Nam Mô A Di Đà Phật trước tượng của Ngài

Địa Tạng. Bột hương là một loại thuốc mà thành phần như thế nào tôi chẳng rõ, nhưng thử đã bôi lên cả thân mình, nhưng cũng chẳng bị tác hại gì. Qua hơn nửa tháng thật là chuyện bất khả tư nghì đã xảy đến là không còn ngứa ngứa nữa. Bây giờ thì cơn ngứa không còn nguy nữa.

Hầu như đó là nhờ ơn của Đức Địa Tạng che chở gia hộ vậy. Tôi đã hết sức vui mừng. Mau mau nhờ ông S. làm dùm một lá phướn để cúng Đức Địa Tạng vì đại nguyện đã viên thành. Khi nhìn lá phướn bay với tuổi già như tôi, cả thân lẫn tâm đều hoan hỷ. Sau đó dự định trở lại Kyoto.

Nam Mô Địa Tạng Đại Bồ Tát.

Ngày mùng một tháng 7 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

LỜI CUỐI SÁCH CỦA QUYỂN THỨ SÁU

Lần này đã xuất bản xong tập thứ 6 về những câu chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng Bồ Tát. Đây là những câu chuyện linh ứng của mỗi người đã tự viết hay thuật lại và đã phụng nạp vào nơi thờ, rồi để vào trong một hộp đựng “Những bài văn cảm tạ” nằm phía sau lưng Đức Địa Tạng. Ngày đêm bất luận, đã nhờ ánh từ quang của Ngài chiếu vào đó.

Lễ Tán ký đã được đăng tải là để biểu hiện cái ơn được cứu độ một cách thanh bạch ấy, chùng không quá một quyển, nhưng vì đã có rất nhiều người đón nhận được sự gia hộ này, nên mỗi ngày càng nhiều hơn. Từ đó mới có những sự gia hộ mới được đón nhận, nên ta thấy có sự trả lễ. Mùa Hè tuy nóng nực, nhưng số người lễ bái không giảm mà còn tăng lên nhiều. Bây giờ ở trên đồi thờ Đức Địa Tạng này

khung cảnh lễ bái một cách thành kính tràn ngập ở đây.

Vào ngày 18 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) có cử hành lễ kỷ niệm đúng 1 năm đào được tượng Địa Tạng bằng đá này. Trong cả ngày ấy có 3.000 người đến tham bái. Sau đó một tháng vào ngày 18 tháng 6, chỉ trong một ngày thôi mà đã có 4.000 người đến tham lễ.

Sự khổ đau của con người đã được Đức Địa Tạng dùng lòng từ bi quảng đại về tha lực để nghe, nên kẻ xa người gần đều tập trung nơi đời này. Trên thực tế Ngài đã dang tay ra để cứu độ không biết bao nhiêu là người.

Đây là một sự thật đã vượt khỏi sự hiểu biết cũng như sự giải thích của con người. Đây chính là Đức Địa Tạng Từ Tôn đã vì sự cứu độ chúng sanh mà xuất hiện ra nơi đời này, chứ không thể nghĩ khác hơn được.

Ban Biên Tập

Quyển thứ bảy

Giải thích câu:

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha.

Chơn Ngôn của Ngài Địa Tạng là: Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha.

Chữ Án có nghĩa là quy mệnh, trở về. Chữ Ha Ha Ha là chủng tử chơn ngôn. Đứng ra phải xướng 3 lần chữ này vì quan trọng. Vĩ Sa Ma Lý có nghĩa là việc tán dương. Bây giờ chính bản thân của mỗi người tán thán ca ngợi chơn ngôn này.

Sa Bà Ha có nghĩa là thành tựu gọi là chủng tử hay nói một cách đầy đủ là chơn ngôn chủng tử. Đây là chủng tử của Đức Địa Tạng là chữ Ha. Chủng tử có

nghĩa là bao hàm tất cả. Chữ Ha có nghĩa là hình bóng của Ngài Địa Tạng. Vì sự lợi ích và chứa đầy những sự linh nghiệm. Đây chính là vấn đề căn bản nhất.

Nếu con người niệm đến chữ này thì con Rùa, con Hạc được đặt tên cho con người, lại được gọi ông Rùa hay ông Hạc nghĩa là toàn bộ được chứa đựng trong ấy. Lại nữa tuy là chữ Rùa hay chữ Hạc, nhưng trong đó lại chứa tư cách của con người. Cho đến kiến thức, gia tài, đồ đạc v.v... tất cả đều bao hàm trong ấy. Cũng như thế chữ Ha này là những công đức lợi ích của Đức Địa Tạng và có ý nghĩa bao quát mọi hình thức, mọi thể loại. Với chữ ấy nên trang nghiêm, kính trọng trong 3 lần Ha Ha Ha, là vì được thành tựu sự lợi ích các công đức vậy. Cho nên chúng ta nên nhất tâm tụng chú này.

(Trích từ lời giải thích về con đường nương tựa
Đức Địa Tạng của ông Ito Cổ Giám)

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT

THAM BÁI HÌNH DÁNG ĐẸP ĐẼ CỦA ĐỨC ĐỊA TẠNG

(Câu chuyện của ông S. 73 tuổi, ở phố Ngự Triều,
Quận Ngự Triều)

Khoảng 2 năm về trước tôi bị té trên lầu xuống, nên bấp chân trái bị thương thật nặng. Từ đó trở đi đau nhức trong 2 đến 3 tuần lễ liên tục như vậy và lần này như là không còn cảm giác của sự đau nữa và cứ kéo dài mãi như thế và khi ngủ cũng ở trong trạng thái mê man, nên lúc ấy đã phải đến Bác Sĩ.

Tôi cũng đã từng nghe những câu chuyện của nhiều người ở gần đó đã nhờ ơn Đức Địa Tạng không có đau mới đào được mà khỏi bệnh và con gái của tôi đang làm việc ở Đình Dịch Trường cũng có nghe về điều này. Vào ngày mùng 10 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) vào buổi sáng chủ nhật ấy tôi cũng đã cùng với vợ đi tham bái Đức Địa Tạng.

Đầu tiên nhiều người đến tham bái một cách hăng say nên tôi đã hoảng vía. Tôi đang nghĩ là nếu biết nhiều người đi như thế này, phải chi đi sớm hơn thì đỡ biết mấy. Vì đông người nên không thể đứng lễ ngay đối diện Ngài Địa Tạng được, cho nên tôi phải qua bên mặt chỗ thờ, rồi một lòng tụng Bát Nhã Tâm Kinh. Đoạn tôi thấy hình bóng của Đức Địa Tạng hiện lên như những vị Thần trắng toát. Hướng về chính giữa của Đức Địa Tạng, thấy đầu của Ngài tròn trịa, rất từ bi và mặt của Ngài dài, thon đẹp như người con gái cầm tích trượng đứng đó.

Sau tụng kinh xong tôi đứng lên thì không còn thấy hình bóng của Ngài đâu nữa cả, nhưng cái chân của tôi hầu như biến mất. Khi nhận được sự gia hộ như vậy tôi đã nói như vậy cho vợ tôi nghe. Khi ấy Bà nhà tôi hình như không tin nổi việc này.

Tôi đã thấy hình Ngài và đã nói lại, nhưng Bà nhà tôi cũng cùng sắp hàng để lễ bái mà đã chẳng thấy gì cả.

Sau khi đã được chữa lành cái chân một cách bất khả tư nghì như thế, tôi đã trở lại nhà với trạng thái vui mừng. Liên giục những người trẻ cũng nên đi tham bái, nên mấy đứa con gái của tôi tối đó cũng phải đi lễ.

Nguyên tôi là người có lòng tin nơi thờ Thần lúa ở Bị Trung Cao Tùng, gần đó có kiến tạo một Đức Quan Thế Âm để thờ, lúc ấy đã tìm thấy một ngôi mộ đã có từ 700 năm về trước. Đó hình như là hình dáng

của một vũ sĩ, nên đã được nhiều người lễ bái và trước chiến tranh rất linh hiển, có thể cho biết được những chuyện rất linh cảm. Rồi vì sự lợi ích cứu khổ cho nhiều người mà tôi đã nhất tâm cầu nguyện.

Con xin tạ ơn Ngài.

Kính nguyện
Ngày 18 tháng 11 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

NHỮNG NGÓN CHÂN CỦA HAI BÀN CHÂN BỊ ĐAU CÙNG VỚI ĐAU LƯNG BỊNH ĐAU ĐẦU CỦA BÀ NHÀ TÔI ĐÃ HẾT

(Câu chuyện của ông Y. 69 tuổi, ở phố Thảo Tân,
Huyện Tư Hạ)

Nghề tay trái của tôi là nghề lát gạch, nên cả 20 năm nay những ngón chân của cả 2 bàn chân lúc đi ngủ cũng như lúc ngồi lên gối cũng đã làm cho đau đớn, nhức nhối khổ sở chịu không thấu. Lại còn chứng bệnh đau lưng nữa, do vậy mà sinh ra suyễn, nên đã đi đến Bác Sĩ để chẩn đoán và trị liệu theo y học, nhưng đã chẳng có kết quả gì. Trong hiện tại bệnh trạng ấy đang trải qua những ngày đen tối. Vào ngày 27 tháng 12 năm rồi khi xem truyền hình đã thấy được nhiều hình ảnh của nhiều người vui mừng sau khi đã nhận được sự gia hộ, chữa lành bệnh nan y

do sự lợi ích vĩ đại ấy mà Đức Địa Tạng không có đầu đã cứu giúp và lúc ấy tôi cũng chẳng nhớ là đã xem đài số mấy ở đâu, chỉ nhớ một điều là việc xảy ra tại Huyện Hiroshima mà thôi.

Ngày hôm sau muốn đi tham bái và đã hỏi về nơi chôn của Đức Địa Tạng không có đầu, nhưng các Chi cục Truyền hình tại Đại Tân và Kyoto đều không rõ biết, nên phải chịu đựng qua ngày tháng như thế và nghĩ rằng phải làm sao có được một ngày đi đến đó để lễ bái. Bắt đầu nghĩ đến đưa con đang làm việc tại huyện Hiroshima, nên liền điện thoại để hỏi nó. Vào ngày 20 tháng 2 đã liên lạc được với nơi thờ tự tại Deguchicho ở phố Fuchù.

Như vậy có thể đi tham bái được rồi, nên rất vui là nơi xa xôi không quen biết ai, cảm giác việc đi đầu tiên của tôi về việc đi này thấy lo lắng, nên đang suy nghĩ là có ai dẫn dùm đi được không và cũng cùng ý đó có ông I. là chủ nhân của tiệm bán xe đạp đã bị xuất huyết não và Bà Y. cũng nghe nói về Đức Địa Tạng không có đầu này rất từ bi nên đã đi tham bái rồi và cũng có nhiều người gặp những bệnh nan y và đã nhờ Đức Địa Tạng cứu chữa thật linh nghiệm, nên tôi cũng đã nhất quyết là phải đi đến đó một lần cho được tham lễ. Vào ngày 24 tháng 2 có 2 người dẫn dùm tôi đi. Không biết rõ đường đi mà cuối cùng hỏi thăm mãi rồi cũng đến đích để tham bái.

Bởi vì đi lễ 3 người nên những người kia cũng đã tìm hiểu nghe ngóng về những chuyện linh ứng của Ngài Địa Tạng. Tôi thì bị đau những ngón chân đau

nhức, còn ông I. thì bị xuất huyết não nên tay chân chẳng bình thường, nên cũng đi cầu nguyện.

Vì từ xa đi đến đây nên chắc rằng không đi được đến lần thứ ba nên đã tìm người giúp đỡ đốt đèn cúng đèn cũng như nhang thơm cho nhiều ngày và đã được nhà ông S. giúp cho việc này.

Chúng tôi đã nghe được những câu chuyện thực tế của những người đã nhận được ân huệ và đang sống hàng ngày trong niềm cảm tạ cũng như lạc quan ấy, đều là nhờ sự gia trì của Đức Địa Tạng không có đâu cho nhiều người vậy.

Chúng tôi được nhận sách từ ông S. cho, để rõ biết về những câu chuyện linh ứng và việc khởi nguyên của Đức Địa Tạng này. Trên đường về nhà cũng suy nghĩ là chắc phải đến lễ bái Đức Địa Tạng một lần nữa. Kết quả mong muốn trong thời gian lâu muốn đi tham bái ấy, đã làm cho tâm tôi rạng rỡ thêm lên.

Từ đó về sau những ngón chân của tôi hầu như sự đau đớn không còn biết tới nữa. Còn ông I. cho đến bây giờ bị xuất huyết não làm nghề sửa xe đạp đã không lắp vỏ xe vào được, mà nay thì có thể làm được việc ấy rồi. Đây chính là nhờ sự gia hộ của Đức Địa Tạng, thật là bất khả tư nghị và chúng tôi thật kinh ngạc. Việc tham bái này tôi đã nói lại cho ông Giáp nghe để cùng vui mừng và cảm tạ bằng cái tâm thành từ nơi xa xôi là Thảo Tân này xin dâng lên Đức Địa Tạng vậy.

Vào ngày 11 tháng 3 cùng với nhiều người đi tham bái, Bà nhà tôi đã cầu nguyện cho tôi về bệnh đau lưng cho mau hết và Bà cùng với 10 người trong phố cùng đi cầu cho bệnh đau đầu khổ sở của họ cho chóng lành.

Việc đau lưng của tôi sau đó cũng thật khó diễn tả được, không còn biết đau là gì nữa và Bà nhà tôi cũng vậy, bệnh đau đầu không còn hoành hành, thay vào đó cuộc sống trải qua những ngày thật thanh thản.

Đây là điều không sai, chúng tôi đã được nhờ ơn Đức Địa Tạng. Xin chân thành niệm ân vì đã sống qua những ngày đẹp đẽ ấy. Quá vui mừng về chuyện những người trong thôn cũng như Bà nhà tôi cũng được ân của Đức Địa Tạng che chở mà lành bệnh đã giầy vò lâu nay đem nói cho nhiều người nghe. Việc khó khăn đến đâu nếu hỏi đến thì sẽ được giúp đỡ và phát cho những sách nói về việc linh ứng này, đồng thời cũng cho sách cho những người lên xe lửa hay đổi xe lửa... chỉ cho họ con đường gần nhất để đi đến Đức Địa Tạng.

Vào ngày 18 tháng 5 là ngày làm lễ kỷ niệm một năm nên trước đó 1 ngày tôi và 8 người khác có niềm tin đã đi đến và ở lại đó một đêm và ngày mai lại tham bái. Lễ tạ bệnh đau lưng đã chữa khỏi và đồng thời cầu nguyện cho bệnh suyễn của tôi được thuyên giảm.

Sau đó ở Huyện Tư Hạ của chúng tôi cùng với những người bà con, bạn hữu cả đến 80 người hơn đã nhờ được ơn cứu giúp của Ngài Đức Địa Tạng nên đã

vui mừng hơn hờ. Còn tôi suy nghĩ là phải tạ ơn Ngài cái gì, nên đã phụng nạp vào đó một lá phước.

Tôi là người phát khởi và ngồi cạnh tôi có ông Y. (ông này cũng đã nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng mà bệnh tim đã được lành mà cả nhà đã trở thành tin tưởng nơi Đức Địa Tạng) ông muốn cùng góp sức vào cúng và cuối cùng thì có 78 người phát tâm. Vào ngày 18 tháng 7 là ngày lễ hằng tháng cùng với những người ở phố Thảo Tân có 9 lá phước. Đại Tân tín giả có một lá phước; Luật Đông tín giả có một lá phước, cộng lại là có 11 lá phước đã cộng nạp vào.

Với lòng từ bi sâu xa của Đức Địa Tạng, chúng con xin tạ lễ và chung quanh chúng con đang có những lá phước bay phát phối để cảm tạ Ngài.

Thật là một ân đức vĩ đại, chúng con đã được Ngài che chở và gia hộ .

Chúng con xin tạ ân Ngài.

Kính nguyện

Ngày 20 tháng 7 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BA

BỊ BỊNH ĐAU ĐẦU KINH NIÊN ĐÃ ĐƯỢC CHỮA VÀ ĐÃ NHẬN ĐƯỢC NHỮNG AN ĐỨC GIA HỘ KHÁC

(Câu chuyện của Bà Y 57 tuổi ở phố Thảo Tân
Huyện Tư Hạ)

Từ 10 năm trở về trước cho đến nay tôi bị bệnh nhức đầu và ho hầu như trong mỗi ngày. Bà N và Bà S đã cho thuốc đau đầu cho tôi uống, nhưng hầu như không thuyên giảm chút nào cả. Cũng có lúc tại tỉnh nhà có trung tâm thần kinh chữa cho người lớn, tôi cũng đã đến viện này để khám bệnh và chữa trị trong cả tháng trời mà không bớt. Tiếp đó có nghe tại Kyoto có bệnh viện thần kinh nổi tiếng, nên cũng đã đến đó để chữa trị, thế mà chẳng được gì cả.

Rồi phân viện của bệnh viện N cũng đã cho thuốc uống nhưng cuối cùng đầu vẫn còn đau và hầu như

các vị Bác Sĩ đều bảo rằng: “Không rõ nguyên nhân là gì cả, nên hãy yên tâm như vậy”. Như vậy cái bệnh đau đầu này chẳng biết làm sao, cứ mỗi ngày tôi đều lo lắng sầu não trôi qua như vậy. Ở trong cùng phố có Bà Y hay nhắc đến việc đi lễ Đức Địa Tạng không có đầu ở phố Fuchū tại Hiroshima rất linh nghiệm. Chính bản thân Bà ta cũng được sự gia hộ của Ngài, nên đã vui vẻ kể lại việc này cho tôi nghe. Bà ta cũng tặng cho tôi những cuốn sách nói về nguyên nhân cũng như những sự linh ứng của Ngài. Nhưng tôi trong tâm trạng bán tín bán nghi rồi cùng đi với Bà vào ngày 17 tháng 4. Khi ngồi trên xe tốc hành Shinkansen cái đầu nó đau kịch liệt vội lấy thuốc đem theo phải uống đến 2 lần. Cùng đi với tôi có đứa con gái thấy bị tác dụng phụ phát sinh nên thân thể tôi trở nên tệ đi, nhưng vì đau quá phải uống vậy, chứ thực tế thì không được phép. Con gái tôi thấy mặt mày tái ngắt của Mẹ, đồng thời toàn thân cũng nhợt nhạt nên nghĩ rằng chắc tôi không thể đi tham lễ được.

Thế nhưng cuối cùng rồi cũng đến được để tham bái Ngài. Trên đường về chỉ trong mấy tiếng đồng hồ tâm tôi cảm thấy nhẹ hẳn đi và trong khi không để ý đó là càng lúc càng tốt hơn, mà chính mình cũng lầm bầm kinh hoàng. Từ cửa sổ xe tốc hành, dọc theo những phong cảnh ấy tôi cảm thấy như mình đã nhận lãnh được ân đức quá nhanh như vậy và cho đến hôm nay thì bệnh đau đầu này hầu như không còn nữa. Sự vui mừng của tôi không thể dùng miệng và lời nói để diễn tả được. Chỉ có một lòng là cảm tạ tấm lòng đại

bi vĩ đại của Ngài Địa Tạng và rất vui mừng về việc này, ngoài ra không còn gì để nói nữa.

Ngày 18 tháng 5 đi tham lễ tôi có dắt đưa con trai trưởng theo. Con trai làm nghề nhà hàng ăn, bán thức ăn nhẹ, trước khi đi tham bái một ngày thì bị đau răng và sưng lên đến mặt. Lúc đi trên xe tốc hành thì la đau quá chừng, nhưng khi trở về bình đau răng không còn nữa. Sau việc này thì chuyện buôn bán khá hơn, thật là bất khả tư nghì. Rồi cứ thế hôm nay khá hơn hôm qua và ngày mai lại khá hơn ngày hôm nay. Sau đó đưa con trai một lần nữa cũng đi tham bái với tôi và đã thuật lại với tôi việc ấy.

Với lòng từ bi vô lượng của Ngài Địa Tạng, con chỉ có biết cảm ơn Ngài mà thôi.

Xin thâm tạ thâm ân của Ngài.

Chuyện tiếp theo là tôi có người quen làm ở Quận, vào ngày mùng 1 tháng 7 đã bị trụ tim, nên đã được chở vào bệnh viện đã bốn ngày rồi. Tôi đã đến bệnh viện ở Kiến Vũ để thăm, nhưng hầu như vẫn còn mê man, không nhận biết được. Bà vợ ông ta đã muốn nói chuyện với tôi về việc đi cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng không có đâu kia, nhưng bây giờ thấy bệnh trạng của chồng mình quá nguy kịch như thế, không biết làm sao để đi đây. Theo Bác Sĩ thì mạng này chỉ chờ trong 2, 3 ngày nữa mà thôi, và ngày hôm sau tôi cùng với đưa con gái thay thế cho gia đình để đi tham lễ. Sau khi nhận được cái khăn nơi Đức Địa Tạng mau mau đem về đắp lên trên ngực của bệnh nhân.

Nghe Bà vợ nói rằng tôi đã thay thế đi tham bái, nên mắt của bệnh nhân như tỉnh ra và nhường lên được để nhìn Đức Địa Tạng. Bình thường thì chẳng chấp tay bao giờ, nhưng hôm ấy đã bắt đầu chấp tay xướng lên “Nam Mô A Di Đà Phật”. Đây là một hiện tượng bất khả tư nghì mà Bà vợ chưa hề thấy. Đây chính là nhờ ơn Đức Địa Tạng đã cứu giúp cho bệnh nhân qua người khác lễ bái dùm, cũng là một việc lợi ích vô cùng. Sau đó tôi chúc rằng: Hãy an tâm và nên có lòng tin về việc này.

Nhờ ơn ấy mà tôi mỗi ngày một tốt hơn, sau hai tháng thì thoát viện và Bác Sĩ biết rằng bệnh nghẽn mạch tim đã được chữa trị hoàn toàn như thế, quả là việc bất khả tư nghì.

Riêng tôi nhờ ơn Đức Địa Tạng mà đã được cứu giúp cho người khác như thế, quả thật chỉ có tấm lòng này từ tâm con, con xin tạ lễ Ngài.

Cùng với những người có niềm tin tưởng tại Thảo Tân, chúng tôi đã được nhờ ơn gia hộ của Đức Địa Tạng, nên đã cùng nhau hiệp lực dâng lễ bằng những lá phướn lên Ngài và ai ai cũng hoan hỷ tán đồng.

Và ngày 18 tháng 8 là ngày lễ hằng tháng nên mới 8 giờ sáng mà những người đi tham lễ như chúng tôi đã lên xe lửa. Người nào cũng tụng kinh hay nghe thuyết pháp nên khung cảnh đi tham lễ rất đậm âm. Chung quanh trên lá cờ treo gần nơi thờ Ngài đang bay phất phới và ngày hôm ấy thấy có tên của nhiều

người được Ngài gia hộ, cho nên những người được Ngài gia hộ cũng đã viết vào đó.

Quá vĩ đại với lòng từ bi sâu rộng, chúng con đã được nhiều lợi ích và nhờ Ngài gia hộ cho nên nhiều người đã được nhờ ơn của Ngài, nên để đền đáp, ơn này con xin chấp bút và nhất tâm viết lại những điều trên và xin dâng lên Ngài.

Với Ngài chúng con xin chân thành đa tạ.

Kính nguyện

Ngày 15 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BỐN

BỆNH TIM CỦA VỢ MAU LÀNH VÀ BỆNH Ở CÔ TRONG MỘT ĐÊM ĐÃ BỐT

(Câu chuyện của ông A 55 tuổi ở phố Nagoya –
Danh Cổ Ốc)

Vợ tôi từ 20 năm trở lại đây bị huyết áp thấp, do vậy mà bệnh đau đầu lại phát sinh, thỉnh thoảng không đứng dậy được. Ngoài ra còn một bệnh khác nữa là khoảng từ 2 năm trước tự nhiên cân nặng thêm 6 kg. Trong khi đó lại bị đau tim nữa, khó thở, nên đã đi đến Bác Sĩ để chẩn đoán. Được biết bị bệnh về màng của Đại Động mạch, nên đã nhập viện để trị liệu và bị nhập viện trong sự mê man. Bây giờ lại thêm chứng khi ăn nước dãi không thể nuốt được, rất đau đớn.

Ngoài sự lo lắng ra còn âu sầu khổ não để tiễn đưa những ngày qua đi như thế. Vào ngày mùng 7 tháng 5 năm này khi tôi đi dự lễ 100 ngày của ông già vợ thì nghe được ông anh cột chèo tên Y ở phố Thảo Tân đã đi đến phố Fuchù để cầu nguyện nơi có Đức Địa Tạng linh nghiệm không có đầu, nên ông đã nói về nguyên nhân cũng như những sự linh ứng cho nghe.

Ông anh cột chèo cũng bị bệnh tim và đã nhập viện và khi thấy không bớt, nên đã đi tham bái Đức Địa Tạng và đã được gia hộ, nên kể lại chuyện này cũng như chỉ lại đường đi nước bước cho tôi. Bà chị ruột của ông anh cột chèo vào ngày 18 tháng 5 cũng đi dự lễ một năm của Ngài, cho nên lúc ấy muốn dẫn tôi theo và vợ chồng tôi cũng muốn theo cùng. Vợ tôi không chờ nổi đến ngày ấy, nên đến chủ nhật vào ngày 14 tháng 5 tha thiết muốn đi tham bái cho được. Do vậy mà đã đi tham lễ vào ngày 14.

Từ Nagoya (Danh Cổ Ốc) chúng tôi đã khởi hành lúc 8 giờ sáng để đi tham bái Đức Địa Tạng và trở về lúc 6 giờ chiều. Cho đến bây giờ vợ tôi đi xe lửa hay xe hơi, đi về chừng 3 tiếng đồng hồ là đã thấy mệt và khi lên xe lại ngủ vùi. Thế nhưng lần này đã chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Mệt cũng đã chẳng nói, tự mình tiến hành những công việc của mình và sắp đặt công việc của gia đình. Với tôi đây là một chuyện bất khả tư nghì. Đến ngày hôm sau nhịp đập tim cũng như cổ của vợ tôi tự nhiên cảm thấy không còn đau nữa. Đây chính là nhờ sự gia hộ của Ngài nên mới mau như vậy. Rồi từ đó cho đến một tuần lễ sau bệnh đau tim cũng như đau cổ họng xem thử ra sao thì được trả lời rằng: “Ái chà! hầu như hoàn toàn không còn bị đau gì cả”, mà chính đương sự cũng quên hẳn đi. Sau một ngày đi tham lễ ấy cái đau hầu như hoàn toàn không còn nữa.

Bình thường tôi đã có tin tưởng nơi thần Phật, nhưng khi thấy việc của vợ mình thì nội tâm của tôi

thật kinh khiếp. Từ đó cho đến 3 tháng sau vợ tôi không còn bị đau đầu và đau tim nữa và công việc trước đây không thể làm được khi tim đập mạnh hay khó thở. Bác Sĩ đồng thời cũng bảo con gái tôi là thỉnh thoảng phải dẫn đến ông chẩn đoán cho, nhưng sau đó chỉ đi 2 lần thôi và cũng làm cho Bác Sĩ rất là thán phục.

Đưa con gái trước đây một mình đã chẳng làm được gì cả, nhưng nay phải nói là bất khả tư nghì.

Với sự thật qua sự thể nghiệm của bản thân tôi, đó là nhờ cao đức của Địa Tạng đã gia hộ cho tâm này và cũng nhờ Đức Địa Tạng mà người vợ của tôi đã được cải đổi lại rồi. Vì Bà xã quá vui mừng, nên vào ngày 18 tháng 8 đã cùng với vợ chồng người anh em cột chèo đi đến tham lễ và cũng đã cùng với những người có niềm tin đến từ Thảo Tân đã tán đồng cúng dường cây phướn và treo chung quanh Đức Địa Tạng đang bay phát phới và cũng có thể đi tham lễ đọc kinh vào ngày lễ hằng tháng này, nên trong tâm đã thanh thản và đã quay trở lại nhà. Đức Địa Tạng thật quá vĩ đại. Ngài đã vì lợi ích cho không biết bao nhiêu người nên từ tâm của con rất vui mừng được cảm tạ. Bây giờ mỗi ngày 2 lần sáng tối ở tại nhà chúng tôi đã cầu nguyện để tạ ơn xa xôi cho nơi cách trở ấy.

Đức Địa Tạng! Con thật tri ân Ngài.

Kính nguyện

Ngày 18 tháng 8 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ NĂM

CON DÂU KHÓ SANH LẠI SANH ĐƯỢC DỄ DÀNG

(Chuyện của ông O. 69 tuổi ở phố Luật Đông,
Quận Luật Thái, Huyện Tư Hạ)

Tôi có đồng nghiệp hiện ở Thảo Tân là ông Y đã mấy lần hỏi tôi có đi tham bái Đức Địa Tạng linh thiêng không có đầu tại Fuchù ở Hiroshima không, nên vào ngày 9 tháng 4 được ông Y hướng dẫn chỉ đường và tôi đã đi cùng với những người khác. Đặc biệt không có gì để cầu nguyện, nhưng ước gì cả gia đình được bình an và không bị hỏa tai và cũng cầu nguyện cho con dâu dễ sinh vào cuối tháng 8 được sinh sản dễ dàng. Sau khi đi tham bái cũng được biết ông S cũng đã được ơn đức của Đức Địa Tạng với lòng từ bi Ngài đã gia hộ và cũng có nhiều người đã được Đức Bồ Tát cứu giúp, nên đi tham bái rất vui mừng. Trên đường trở về mọi người đã đến đánh lễ Đức Địa Tạng một lần nữa.

Sau lần đó thật chẳng diễn tả hết được là không khí trong gia đình trở nên âm cúng hơn.

Con dâu mỗi tháng đều đến khoa sinh sản để khám thai. Xem thai thấy cả Mẹ con đều mạnh khỏe, nhưng vào tháng 8 với kết quả chẩn đoán thì hoàn toàn trái ngược, trong thai đứa trẻ nằm ngược lại và con dâu được yêu cầu là phải mổ để lấy con ra, nên vào tháng 8 đã nhập viện trong sự lo lắng. Khi được nghe như vậy tôi lại lo lắng và hoảng vía và đêm đó ngủ không được và nghĩ rằng phải đi cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng thử có trợ giúp gì được không?

Cũng nhờ ơn che chở gia hộ của Ngài mà được Bà Mụ ở gần nhà sửa lại thể ngược của đứa Bé. Do vậy tôi rất là cảm kích đến lòng từ bi sâu xa cũng như ơn đức của Ngài Địa Tạng. Ngày sinh dự định là sẽ mổ, nhưng chẳng biết mổ như thế nào thì đứa cháu có bị thương gì không? Trong những điều xấu nhất mà kết quả không như ý thì không còn sự lo lắng nào hơn nữa. Yên lặng lúc này thật chẳng được gì, nên tôi đem việc này nói cho ông Y nghe và được ông ấy bảo rằng: “Hôm tháng 4 đi tham bái Đức Địa Tạng có nhận được một cái khăn phải không? Nên lấy cái khăn ấy lồng vào nơi bụng của con dâu ông đi và cầu nguyện Đức Địa Tạng thì dễ sanh thôi”. Hai, ba ngày sau thì đem khăn ấy nịt vào bụng của con dâu, chừng qua 2 giờ đồng hồ sau thì bắt đầu sanh trong sự kinh ngạc của mọi người.

Đây chính là cái oai lực vĩ đại của Đức Địa Tạng nên kinh ngạc và trong khi cầu nguyện để được con

dâu sinh dễ thì vào lúc 10 giờ sáng ngày 25 tháng 9 chẳng cần phải mổ mà cũng chẳng bị đau đớn gì, nó sinh ra một đứa Bé thật dễ thương một cách dễ dàng như vậy, chỉ có lực gia trì của Đức Địa Tạng mà thôi, chứ ngoài ra không có gì khác cả.

Sự lợi ích như thế thật ra có nằm mộng cũng không thể có được.

Vào ngày 18 tháng 9 đã đi đến tham bái Đức Địa Tạng và cảm tạ thâm ân của Ngài.

Quá vui mừng về việc này nên con xin tạ ơn Ngài bằng cách viết lại câu chuyện này trong niềm vui hoan hỷ được che chở ấy.

Kính lạy Ngài, con xin niệm ân Ngài.

Kính nguyện

Ngày 28 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

Ghi chú của Ban Biên Tập: Ông O sau khi bị bệnh phổi khổ sở và khi được nhẹ hơn thì bệnh viện đổi Bác Sĩ và nhờ ơn ấy mà bảo hiểm tai nạn đã nhận được. Thịnh thoảng vẫn đi tham bái Đức Địa Tạng. Vào tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 59 (1984) đã sanh về thế giới khác. Cho đến những ngày cuối đời ông ta rất ý thức và vui vẻ vãng sanh. Bà vợ đã đi tham bái vào ngày... tháng 11 kể lại.

CÂU CHUYỆN THỨ SÁU

SAU KHI ĐỨA CHÁU BỊ THƯƠNG KHÔNG CÒN PHẢI PHẪU THUẬT ĐƯỢC LÀNH BỊNH

(Câu chuyện của người tên T.M 48 tuổi ở phố Thảo
Tân, Huyện Tư Hạ)

Tùng bước đi chập chững của đứa cháu ngoại rất dễ thương vào cuối tháng giêng năm này. Con gái tôi đang sử dụng lò Gas không lưu ý nên hai tay của đứa cháu chụp vào lửa bị thương nặng. Tức tốc chúng tôi đưa cháu đến Bác Sĩ nhưng hai bàn tay của nó nhợt nhạt và run tẩy hoài. Bàn tay trái không chỉ những phỏng da mà còn cháy sém vào đến thịt, đứa cháu dễ thương càng khóc ngất bao nhiêu thì sự rầu lo của chúng tôi mỗi ngày càng nhiều thêm. Phần bị phỏng thì sau 1 tháng chữa trị đã lành, nhưng vết thương nơi tay lại chẳng bình thường. Cho nên các ngón tay của 2 tay có trạng thái bị bẻ cong lại. Ngoài ra gân tay cũng không bình thường nữa.

Con gái tôi thì thân thể bất an lẫn buồn thương và khóc hoài, nên phải tìm cách đưa cháu đến bệnh

viện của Đại Học để chữa trị. Được biết là phải lấy thịt nơi chân sau để cấy vào hai tay và lấy thịt ở mông của cháu đắp vào nơi chân sau ấy. Nếu không làm như vậy thì khả năng của những ngón tay khó mà hoạt động bình thường được. Đứa Bé còn nhỏ dễ thương như vậy mà bây giờ bị mổ thì đau đớn biết dường nào!

Những cặp mắt cứ nhìn nhau và suy nghĩ về đứa cháu mà lòng đầy lo âu. Vậy thì phải tìm phương pháp chữa trị khác ở bệnh viện khác được chăng. Thật ra thì sự khác biệt không bao nhiêu khi mổ xẻ, nên nỗi buồn và sự lo lắng ấy mỗi ngày cứ đến như thế, nên tôi đã cùng với Bà bạn tên Y đã nhờ hướng dẫn để cùng đi đến cầu khẩn lễ bái nơi Đức Địa Tạng linh thiêng ở phố Fuchù. Khi nghe được nhiều người kể chuyện về những điều đã được gia hộ, che chở, họ mừng hết sức và tôi thì “Người đang được chết đuối xin đến cứu” tôi cứ lặp đi lặp lại như thế và xin cho đứa cháu đừng bị phẫu thuật và giúp chữa cho cháu của con được lành vết thương ấy, con xin đa tạ Ngài. Sau đó bà Y chỉ cho đường đi đến Đức Địa Tạng một cách rành mạch, nên vào ngày 18 tháng 5 hai vợ chồng của con gái tôi đã đi đến tham lễ để cầu nguyện vết thương cho cháu của tôi.

Khi đến nơi nhờ người giúp việc ở đó lấy cho bột hương đã đốt và xin thêm cái khăn của Đức Địa Tạng mang về. Lật đặt cả hai vợ chồng nó cùng đi với tôi và ông nhà tôi đem kinh Địa Tạng ra tụng đồng thời đem cái khăn ấy quấn vào cổ tay của đứa cháu mỗi ngày.

Đồng thời cũng lấy bột hương đắp vào vết thương nơi hai tay của cháu.

Mỗi buổi tối trước khi đi tắm hai vợ chồng con gái tôi và vợ chồng tôi đều nhất tâm tụng kinh Địa Tạng và tụng chú Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha và đồng thời đem khăn ấy bó vào trong tay cháu. Bây giờ cái khăn ấy như nhàu nát đi vì mỗi ngày nhất tâm cầu nguyện cho cháu.

Đến một ngày thật là cảm động, những ngón tay của cháu đã cựa quậy được và vào ngày 15 tháng 8 cõ tay của cháu cũng như những ngón tay đã được trở lại trạng thái bình thường. Tôi đã chẳng biết làm sao để diễn tả hết được tâm trạng vui này; nên từ tấm lòng chân thật của con, con xin niệm ân Ngài Địa Tạng đã vì lòng từ bi sâu xa mà gia hộ cho chúng con được như vậy.

Bác Sĩ cũng đã nói gân cốt cũng như hình thù của bàn tay nếu không mổ thì không được, nhưng thật là bất khả tư nghĩ, bây giờ mọi việc đã trở lại bình thường. Đây chỉ có sự gia hộ của Ngài Địa Tạng chứ ngoài ra không có gì hết cả. Nên con xin tạ ơn Ngài.

Để tỏ tấm lòng tôn kính cũng như nỗi mừng vui đối với Đức Địa Tạng, con chỉ xin viết lại việc này trong sự tạ ơn cao cả ấy.

Con xin thành thật niệm ơn Ngài.

Kính nguyện

Ngày năm Chiếu Hòa thứ 52

(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BẢY

ÔNG CHỒNG BỊ BỆNH TIỂU ĐƯỜNG VÀ BỆNH ĐAU TIM ĐÃ NHE BỐT

(Câu chuyện của bà S 49 tuổi, ở phố Ngự Triều,
Quận Ngự Triều, Huyện Hiroshima)

Vào trung tuần tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 48 (1974) chồng tôi 57 tuổi bị bệnh đau tim, nên phải nhập viện để chữa trị trong vòng 40 ngày. Trong thời gian ấy bệnh tiểu đường cũng bộc phát, nên sự lo lắng càng tăng thêm lên. Sau 40 ngày thoát viện, nhưng cũng phải tiếp tục đi khám ở bệnh viện và trong 6 năm trường liên tục chồng tôi phải đi bộ từ nhà đến bệnh viện cả 8 cây số như thế.

Năm rồi cũng gặp chuyện không may là vào khoảng giữa tháng 10 Mẹ chồng bị bệnh lão suy và 2 cái chân đứng không vững, nên đã nhờ con dâu là K và chồng của tôi đi đến phố Fuchū để tham bái Đức Địa Tạng linh thiêng không có đầu ấy và Cô ta đã vì Mẹ chồng mà nhất tâm cầu nguyện . Bà Mẹ chồng bị

bệnh lão suy cũng như yếu tim lẫn già cả, nên chẳng thể đứng lên dễ dàng, thế mà bà già chồng đã đứng lên và đi được, quả thật là một kỳ tích đã được phát sinh (chuyện này trong quyển 5 có ghi về chuyện của Bà K).

Mẹ chồng đã được mạnh khỏe nhờ lực gia bị, nên tôi cũng đã nghĩ rằng chồng mình chắc cũng sẽ được chữa trị bệnh tình ấy không chừng, nếu cầu nguyện. Thế rồi bắt đầu từ tháng giêng năm này tôi đã một lòng cầu nguyện. Sau hơn một tháng thì chuyện bất khả tư nghị là bệnh tiểu đường đã đỡ hơn nhiều. Qua kiểm nghiệm của bệnh tiểu đường thì được cho biết là không thể hết sớm được và đồng thời chuyện bất khả tư nghị khác là đầu tiên chẳng có hy vọng gì và nghĩ rằng không có cách nào khác khi chồng tôi bị bệnh tim, thế nhưng không biết sao, do sự tin tưởng, sau 2, 3 lần đến bái Đức Địa Tạng không có đầu về nhà thì ông nhà tôi lại khỏe hơn. Nếu đi xe Bus thì chỉ tốn độ 25 phút từ nhà đến nơi thờ Ngài Địa Tạng; nhưng ở nhà sáng tối 2 lần tôi cũng không thiếu việc tiếp tục cầu nguyện.

Vào Hạ tuần tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978), sau kết quả chẩn liệu của bệnh viện thấy điện tâm đồ cho biết bệnh đau tim đã giảm nhiều và cho đến bây giờ phải uống 6 loại thuốc một lượt mà bây giờ chỉ cần uống một loại thuốc mà thôi. Lúc ấy tôi đã quá vui mừng ngoài ý nghĩ. Đây theo tôi nghĩ, chính là nhờ ơn Đức Địa Tạng đã cứu giúp vậy. Mỗi ngày như vậy uống thuốc giảm được một phần sáu và chính

tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Ông chồng khổ sở khi mặc áo vào người để ngủ và khi ngủ thì ngực khó thở, khi đi lên đường dốc đứt hơi luôn, do vậy mà cần phải cho con chó dắt đi và khi ra khỏi vườn ông chồng đã thở hổn hển. Vậy mà bây giờ đã thở đều và bệnh khổ ấy đại để đã giảm đi khá nhiều rồi.

Vào buổi sáng hôm sau mau mau đi tham bái Đức Địa Tạng, đã lễ không biết bao nhiêu lần như thế không nghỉ, rồi mới trở lại nhà.

Gia đình trở nên yên ổn, nhưng bây giờ tới phiên tôi và chính mình đã đến lúc nổi chứng là bệnh đau đầu và nhức vai, đã dán thuốc dán, nhưng cũng chẳng hết. Sau khi cầu nguyện cho bệnh tim của ông chồng đỡ rồi, có lẽ do lòng ham muốn nhiều nên đã cầu nguyện Đức Địa Tạng không dứt, nên vào cuối tháng 5 hoàn toàn đã được chữa trị. Kết quả là cũng chẳng cần đi châm cứu. Bây giờ tất cả đều sống và giao mạng nầy cho Đức Địa Tạng. Đã cúng dường tiền bạc nơi thờ Đức Địa Tạng và cũng để kỷ niệm, ghi tên mình lên khăn có hình Đức Địa Tạng rồi để hình lên trên tủ và mua hoa tươi dâng cúng để mỗi ngày 2 lần sáng tối lễ bái. Buổi sáng thì cầu nguyện tới đến thì cảm tạ khi lễ bái như thế. Vừa tụng kinh Địa Tạng vừa cầu nguyện và đọc “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha” trong 12 hơi thở như thế thì chấm dứt. Mắt nhắm lại để hình dung cảm nhận hình ảnh của Ngài Địa Tạng và có cảm tưởng như thế khi lễ bái nguyện cầu.

Khi lễ bái cái đầu tự nhiên phải cúi xuống và gần đây tôi thấy một đám mây nổi lên, trên ấy có hình ảnh Đức Địa Tạng mà lần đầu tiên tôi thấy được. Chẳng thể cảm giác được như thế nào cả về hình ảnh linh thiêng cảm động này. Trong giấc mộng tôi cũng đã 2, 3 lần được thấy Đức Địa Tạng như vậy.

Ở nơi nhà bếp có nhiều chỗ bị dầu đóng như thế, muốn treo mấy đồ lên nên phải lau chùi, bịnh lại nhức nhối, nhưng một lòng cầu khẩn Ngài Địa Tạng thì chỉ trong vòng 50 phút là không còn đau nữa.

Mỗi ngày càng sáng sủa hơn. Con rất là vui mừng và được cảm tạ Ngài một lần nữa.

Kính nguyện

Ngày mùng 1 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ
53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ TÁM

BỊNH LOẠN RƯỢU CỦA ĐỨA CON TRAI ĐÃ ĐƯỢC YÊN TĨNH

(Câu chuyện của Bà sinh năm Dậu 69 tuổi
ở Quận Hộ Phảm, Huyện Hiroshima)

Đứa con trai của tôi sau 20 tuổi đã bắt đầu nghiện rượu, không có cách nào cản được. Con người ta khi bình thường thì thật dễ thương, nhưng lúc rượu thấm vào mọi rỗi thì tay chân loạn xạ. Cả gia đình đều khổ tâm về vấn đề này. Cả 23 năm trường đã làm cho gia đình bị giày vò như thế. Cũng có nhiều lúc muốn giết thằng con trai đi và sau đó mình tự tử cho rỗi và đã bao lần có sự suy nghĩ như vậy cũng chẳng rõ nữa. Tôi đọc báo và cũng thấy có viết lại nhiều chuyện như thế.

Sau đó điện thoại vào chỗ làm cho con dâu gần đây thì nghe tiếng nói thật nhỏ như người già và được biết con trai tôi tay chân bắt đầu run rẩy. Đứa con trai khi còn trẻ đã đi làm một sở gần nhà, nhưng đã bị

những nhíp phách hành hạ, nên đã đến uống rượu và trở nên hư đốn như vậy.

Từ xưa đến nay tôi đều lễ bái Thần Thánh. Trước đây tôi cũng bị đau chân, nhưng cố chữa trị và bệnh tình ấy sau 5, 6 năm cầu nguyện nơi các vị thần đã được tốt lại và với kinh nghiệm ấy cũng như với lòng tin này, có sự gia hộ là điều không còn nghi ngờ gì nữa cả. Vì đứa con trai của mình nên nghe ở đâu có ơn ấy và dầu chỗ ấy có xa đến bao nhiêu đi chăng nữa cũng liền chân chạy đến đó để cầu nguyện. Lễ bái nơi này cần phải có tiền bạc, mà lúc ấy thì đã cạn, nên không lễ cầu nguyện không ở đó được và tự mình với lòng tin đã cố gắng để lễ bái.

Trong năm này năm mộng, không hiểu rõ là chôn nào, nhưng tự mình cũng cố gắng nguyện.

Khoảng đầu tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) cô dâu đã nghe được những câu chuyện của Đức Địa Tạng không có đầu ở chỗ làm, nên cũng đã muốn đến đó để cầu nguyện thử xem sao. Do vậy mà đã sớm đến phố Fuchù để đi tham lễ. Tôi đã khẩn cầu rằng: “Hãy làm cho đứa con của con tỉnh rượu, đừng uống nữa và gia hộ cho nó tự sáng ra”.

Đi bộ độ một cây số và đi tham lễ trong ngày ấy thôi và vào tháng 8 năm này đang làm lễ Vu Lan thì con dâu điện thoại như khóc rờn và báo tin bây giờ đã sáng sửa là chồng cô ta đã bỏ rượu. Đây chính là nhờ Đức Địa Tạng đã gia hộ cho lời cầu nguyện sống chết của tôi vậy.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha. Bây giờ mỗi ngày tôi tụng kinh, tôi đều tụng thần chú này để cảm niệm Ngài Địa Tạng đã gia ân và mở con đường sáng cho con của con cũng chính là Ngài.

 Con xin chân thành tạ Ngài.

 Ngày 25 tháng 10 năm Chiêu Hòa
 thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ CHÍN

BỊNH THẦN KINH ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của Bà F. 47 tuổi, ở Quận Cao Điền,
Huyện Hiroshima)

Tôi là người đàn bà sống ở nhà quê và ngày 31 tháng 3 năm này có Bà Mẹ bị bệnh tái phát. Vì việc đi thăm bệnh của Bà mà tôi phải giã từ chỗ làm việc. Cùng lo cho cha già 83 tuổi, nên trong nhà đã có nhiều nỗi lo khác nhau, nên vào khoảng tháng 4 ngực tôi như bị thiêu đốt và cũng thấy đau thốn khó chịu. Đã lấy nước lạnh áp lên ngực, nhưng đầu cũng thấy không bình thường. Công việc trồng tía không xong, ông chồng tôi phải nhờ người khác lo giùm và chồng tôi dự định tiến hành cho tôi nhập viện, nhưng tôi thì chẳng thấy có bệnh gì mà phải gọi em gái tôi gần đó để ba người cho tôi vào bệnh viện một cách vô lý như thế.

Nếu tôi ngủ được thì chẳng có chuyện gì, đặc biệt là cũng chẳng có chuyện gì dị thường, nhưng sau một tuần nhập viện và cả hai người đều nhập viện

cảm thấy không được. Thuốc uống của Bác Sĩ cũng có rượu Y cho nên tôi sợ không chịu uống nên tôi đã phun ra chung quanh và mỗi ngày càng thấy sợ hãi hơn, khi thấy bệnh nhờn như vậy, nên đã hòa thuốc cho tôi uống, nhưng cũng không trôi qua khỏi cổ. Không thể qua mặt tôi được và từ đó tôi sút ký. Khi gặp người cảm thấy xấu hổ và hầu như chẳng nói gì, cứ trầm ngâm như vậy.

Có một ngày Bà chị dâu tại chỗ làm việc có mượn được chuyện của Đức Địa Tạng để đọc. Do vậy đã vì tôi mà đến tham bái Đức Địa Tạng không đầu. Mấy ngày sau thì dẫn thứ nam của tôi theo để cầu nguyện. Đầu tiên không rành địa phương này nên không rõ nơi chôn, tôi bảo đi về, nhưng đưa con trai thứ của tôi cố gắng tìm mãi cho đến trưa thì leo lên được đồi. Tôi đã lễ bái và cảm thấy nhẹ nhàng, rồi lấy tay sờ vào Đức Địa Tạng. Để đáp lễ tôi đã xin một phong bì và viết tên vào đó để cúng dường. Sau đó thì chồng tôi bảo thứ nam rằng đến ngày lễ hằng tháng con nên lấy ngày nghỉ ở Sở để dẫn Mẹ đến đây một lần nữa, nhưng tôi thì sợ tốn xăng nên bảo nghỉ đi.

Rồi những ngày kế tiếp theo sau đó Bà chị dâu có hỏi tình trạng như thế nào thì tôi bảo rằng: Chẳng có gì thay đổi mà đầu còn nặng hơn nữa. Ai đi tham bái thì cũng trở nên tốt đẹp, nhưng Cô tại sao như vậy tôi chẳng hiểu nữa.

Bắt đầu vào tháng 8 tự nhiên thấy đầu càng nặng hơn và tôi phải lấy khăn trùm đầu lại. Thế nhưng đến tối vẫn không thể ngủ được khi đưa con trai thứ lái xe

hơi thì tôi bảo nó phải để ý cẩn thận. Còn nó thì trả lời ngược lại: “Việc của con đừng có lo mà Mẹ phải lo cho chính Mẹ vậy”. Chỉ một lời ấy mà tôi cảm thấy kỳ diệu lạ thường, rồi từ ngày ấy cho đến bây giờ chính tôi cảm thấy như là giác ngộ của Ngài hôm qua vậy. Chuyện đầu tiên là tôi nhớ về Ngài Địa Tạng. Đức Địa Tạng đã làm cho tôi bây giờ suy nghĩ lại, thấy tội mình quá sâu dày mà còn mong được cứu độ, nên tôi có cảm tưởng như no đầy nơi ngực và muốn tạc ân Ngài.

Lúc ấy vui quá không nói lên bằng lời được, nhưng thay vào đó nước mắt chảy không ngừng. Sự vui mừng của tôi như thế và tôi đem việc ấy nói cho những người chung quanh. Những nhà gần đó cũng vui chung niềm vui với tôi. Bên cạnh 2 người già (Cha Mẹ) thấy thật là tội nghiệp và bên cạnh ấy đã có biết bao nhiêu người lo lắng cho mình.

Tôi đã chảy hết nước mắt và bà con chung quanh cũng cùng khóc với tôi và nói rằng: “Quả thật không phải cái lực ấy một mình Cô mà có được để trở về trong hình vóc mạnh khỏe như vậy đâu”.

Lần thứ hai tôi đã đi tham bái Đức Địa Tạng cùng với chồng con, tất cả 3 người và chỉ trong mấy tiếng đồng hồ sau thì hết đau đầu và vào ngày 13 tháng 9 đã dẫn theo Chú Thím ở phố Hiroshima đến tham lễ lần thứ ba. Bây giờ nơi ngực của tôi như cảm thấy có cái gì đó nổi lên một sự hy vọng và tự nhiên tôi đã chấp 2 tay lại và tự miệng mình đọc kinh Địa Tạng.

Bây giờ tôi thật là người hạnh phúc. Đức Địa Tạng, quả thật Ngài, quả thật Ngài con xin niệm ân Ngài.

Với lòng từ bi của Đức Địa Tạng Ngài đã bông con, ôm con vào lòng và cho đến bây giờ niềm vui ấy vẫn còn được nhuần gội.

Kính nguyện

Ngày 16 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 53 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI

BỆNH ĐAU ĐẦU ĐƯỢC CHỮA TRỊ VÀ BỆNH DỊCH ỨNG CŨNG KHÔNG CÒN

(Câu chuyện của người đàn bà ở phố Fuchù)

Vào ngày 18 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) Đức Địa Tạng không có đầu được đào thấy nơi một thửa ruộng. Điều ấy đã được báo mộng cho một người ở gần đó có lòng tin sâu xa, nên đã hiện ra hình ảnh của một vị thần thật đẹp. Khi ấy được nghe rằng: “Làm thế nào để đào lên dùm, đang bị chôn trong đất”. Vội đến để đào lên xem thử thì gặp Đức Địa Tạng không có đầu, chỉ có từ mình trở xuống mà thôi và sau đó những người ở gần đã đi đến xem, nên riêng tôi đã được một người quen lớn tuổi đã gặp và nói cho nghe về câu chuyện ấy.

Tôi cũng nghĩ đây chính là một việc bất khả tư nghị và tôi đã đề nghị với ông già quen thân ấy là nên đi đến đó tham bái một lần. Nhưng mãi đến lần thứ ba

mới đồng ý đi, nhưng rồi chỉ có hứa thôi và đã chẳng đến tham lễ.

Với tôi có thể nói là kẻ vô thần chẳng? Hay nói như thế nào tốt hơn? Mà đúng là kẻ không có thần linh thì phải?

Có một ngày tôi đã đi riêng với một người khác và người ấy đã bảo: “Hôm nay là ngày lễ của Đức Địa Tạng không đâu, Bà có đi tham lễ cùng tôi không?”.

Tôi chẳng cần suy nghĩ đáp: “VẬY thì cùng đi”. Bởi vì tôi đã không có ý đi nhưng bảo rằng “có”, nếu không đi hóa ra mình nói dối; nên nói rằng tôi sẽ đi sau, Bà đi tham bái trước đi.

Nhưng đã hứa là đi rồi nên bắt buộc phải đi. Đầu tiên chỉ đi có một mình nên đường đi chẳng biết; nên phải nghe và định hướng thì được cho biết là phía trước có nhiều người đi đó, hãy hướng về phía kia mà đi. Do vậy cứ lầm lũi theo sau để đi đến chỗ thờ Đức Địa Tạng kia. Người chỉ đường dùm tôi cũng đã đi đến nơi thờ Ngài. Tôi đã chẳng làm gì ngoài chuyện chấp 2 tay lại cầu nguyện rồi đi về. Trên con đường nhà quê dài dằng ấy có rất nhiều hoa dại nở trông rất đẹp không khí cũng trong lành nữa nên không thể tả sao cho hết lời, thật là một cảm giác nhẹ nhàng và bước chân ấy đã dẫn nhanh về nhà. Đúng một tiếng đồng hồ.

Sau đó độ một tháng bây giờ đã đi tham bái và về cùng với đứa con gái. Trên đường về, có lẽ vì cảm thấy chân yếu nên lầm lũi như thế mà tha cái chân về lại nhà mình. Độ 2, 3 ngày sau không cảm thấy khó

chịu cũng không thấy sốt nhưng bắt đầu thấy máu ứ lên và nôn ọe. Ở nhà 2, 3 ngày thì bình yên trở lại nhưng chẳng hết, cuối cùng phải nhập viện, sau 2 ngày thì máu ngừng chảy, sau 8 ngày đã trở lại bình thường nên về nhà.

Vốn từ năm Chiêu Hòa thứ 49 (1974) cái đầu luôn nặng nề và tùy theo loại đồ ăn mà thân thể bị ảnh hưởng là nguyên nhân chính, nhưng sau đó chỉ độ một năm rồi hết và bệnh dị ứng không còn nữa mà đã hoàn toàn bình phục. Cho nên lúc ấy Đức Địa Tạng có lẽ đã lấy hết máu xấu trong người tôi đi tôi tin như vậy, tuy mắt không nhìn thấy rõ nhưng với dáng dấp đẹp đẽ lạ thường của Ngài đã đem đến sức mạnh cho tôi, thật là Đức Địa Tạng bất khả tư nghì. Nói như thế nào cho tốt đây? Lời nói không thể diễn tả hết, nên con chỉ một lòng cảm tạ ơn đức của Ngài.

Từ đó trở đi khi nhớ lại, lúc nào cũng hướng về Ngài Địa Tạng và chấp 2 tay lại dơ cao lên để cầu nguyện.

Bây giờ tình hình xã hội đã biến đổi nhiều, nhưng ở một lần nào đó trong giới hạn của kiếp nhân sinh và trong cuộc đời này, chúng ta đã nhờ Đức Địa Tạng, nên tay trong tay phải thường hâm nóng lên, để nhớ lại cầu nguyện đừng cho dứt tuyệt.

Kính nguyện

Ngày 29 tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 53
(1958)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI MỘT

CHỮA LÀNH BỊNH ĐAU CỔ

(Câu chuyện của Bà W. ở phố Sáng Phu,
Huyện Okayama)

Từ 30 mươi năm trở lại đây tôi bị trặc vai rồi ảnh hưởng đến cổ, nên rất khó ngủ. Giữa chừng ấy có trị một lần, nhưng khoảng một năm trở lại đây thì càng trở nên tệ hơn. Xương phía bên trái của cái cổ khi xoay nó đau vô cùng. Tôi cũng đã đến tiệm chỉnh hình ở phố Trà Ốc tại Sáng Phu để sửa cái cổ, nhưng chẳng có hy vọng gì.

Ở gần nhà có người bảo cho nghe về chuyện của Đức Địa Tạng không có đầu và nói rằng cái bấp chân đau như thế mà sau khi tham bái có một ngày đã được Đức Địa Tạng gia hộ cho lành.

Khoảng đầu tháng 9 năm nay có ông M cũng được Ngài che chở gia hộ nên đã dắt tôi đến tham bái nơi Đức Địa Tạng không có đầu kia.

Thật là chuyện bất khả tư nghi không thể diễn tả được, kể từ hôm đó cái cổ của tôi dễ chịu hơn, vui mừng và cảm động. Nên khoảng giữa tháng 10 đã cùng với gia đình đến đó lễ tạ. Sau đó ông đã đi tham lễ lần thứ 3. Bây giờ hầu như không còn thấy đau đớn gì nữa.

Đến ngày mùng 10 tháng 11 tôi nói cho đứa cháu ở Osaka nghe việc này và bảo rằng hãy đi cùng đến Fuchù để tham bái Đức Địa Tạng không có đầu ấy.

Đêm đó, đã ở lại nhà gare khách sạn Fuchù. Đứa cháu bị đau từ đầu đến cổ một cách kịch liệt. Buổi sáng sớm thức dậy thì từ đầu cổ đến lưng như bị đông cứng lại. Như vậy khi đi tham bái Ngài mà đi bộ chắc là khổ sở lắm. Vậy muốn khỏe thì nên ở lại khách sạn. Thoạt nhiên cái lưng của nó như cảm thấy chẳng bị đau gì cả và khi tối đến cũng đã ngủ được những giấc ngon lành nên rất hết sức vui mừng.

Con xin tạ ơn Đức Địa Tạng.

Cung kính

Ngày 11 tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 53
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI HAI

HAI CHÂN BIẾN DẠNG VÌ BỊNH THẦN KINH ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của Bà M 62 tuổi, ở phố Sáng Phu,
Huyện Okayama)

Kể từ năm Chiêu Hòa thứ 25 (1952) trở đi khớp xương chân của tôi trở nên tệ hơn khi bệnh viện cho thấy sự biến dạng như thế. Vậy mà cũng lê đôi chân ấy đi đến sở làm và đồng thời cũng làm nghề nông được truyền lại nữa. Ở nhà cũng chịu không được, nhưng càng ngày càng thấy nặng, cho đến bây giờ là 28 năm trời cả ngày lẫn đêm đau nhức mở miệng không nổi nữa. Vì cái chân dờ lên không được mà khi cắt lúa thì phải ghì vào chân.

Vào tháng 1 năm thứ 50 (1975) đã đi bệnh viện để khám và được biết rằng đó là biến dạng của thần kinh và qua sự chẩn đoán được biết rằng không còn

hy vọng khá hơn được, nên vào ngày mùng 10 tháng 4 phải nhập viện, nhưng cũng đã chẳng khá hơn chút nào và được Bác Sĩ khuyên rằng chỉ nên cử động khi cần thiết và tránh những việc làm không đáng hằng ngày và cũng phải đề ý thật nhiều khi tập luyện. Sau khi xuất viện tôi đã đi làm trong vòng 40 năm như thế cho đến ngày về hưu. Lúc nào cũng mong cho đừng xấu hơn tình trạng hiện tại, nên năm nay đã đi Kagoshima và Sikokku để tạ lễ các bậc đại sư.

Vào những ngày Vu Lan có Bà I bị tức ngực nên đã tìm kiếm khắp nơi để đi bệnh viện, nhưng có người quen mách cho biết nên đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu ở phố Fuchù và đã được sự gia hộ nên đã mạnh hẳn rồi. Đứa con gái của tôi muốn đi cầu nguyện cho cái chân của tôi nữa. Thế là tôi cùng con gái và đứa cháu ngoại (đứa này bị bệnh nói lắp) cùng nhau dẫn đi vào ngày 25 tháng 8 năm này. Cả nhà cùng một lòng cầu nguyện, nên cảm thấy nhẹ nhàng và đã đi bộ ra nhà gare để về lại nhà.

Trong mấy ngày sau việc đau chân hình như quên bẵng đi, phải nói rằng mừng vui hết thể nói được. Sau đó đã khuyên những người ở xa cũng như ở gần nên đi tham bái. Hầu như ai cũng hoan hỷ và đi đến cả hai ba lần. Tính tổng cộng cũng có độ 50 người đã đi cầu nguyện.

Ngày 25 tháng 8; 17 tháng 10; 19 tháng 10 và ngày 12 tháng 11 đã được đi tham bái 4 lần như thế. Vào ngày 12 thì trời mưa và chồng thì bị bệnh thần kinh nơi tay đã cùng với đứa cháu cũng như đứa con

gái đã thay thế cho 15 người ở gần nhà cũng như những người thân đã đi tham bái nơi đó.

Con xin tạ ơn Ngài.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện

Ngày 13 tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 53
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI BA

BỆNH ĐAU NGÓN TAY ÚT ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của Bà K 58 tuổi ở phố Fuchù)

Bắt đầu tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) là Mùa Bi Ngạn (Lễ Thanh Minh của người Nhật) nên đi tảo mộ. Cây cỏ Huyền đã cắt đứt ngón tay út bên bàn tay phải. Tôi nghĩ rằng chắc có gì nên đã lấy nước nóng để rửa, nhưng sau 10 ngày thì đau thốn không thể tả và đã bị làm mù, đau thấu xương. Nếu đi bệnh viện ngoại khoa thì phải bị cắt móng tay và công việc liên quan đến nước không làm được, nên đã sợ và không đi.

Riêng tôi lúc chiến tranh gần chấm dứt đã bị bệnh nặng, nhưng đã được các Ngài Đại Sư gia hộ cứu nạn, nên qua lòng tin ấy sau khi đưa con gái nghe kể về chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng không có đầu nên hai Mẹ con đã cùng đi tham bái.

Tôi lúc nào cũng bị huyết áp thấp nên đau đầu, nên việc đầu tiên là tôi cầu nguyện về việc ấy và đúng lúc ấy cùng đi tham bái. Cũng có một cô gái bị đau lưng, nhưng khi nghe việc này tự mình đã đi đến Đức Địa Tạng để đọc kinh và khi đọc tụng rất chân thành cầu nguyện. Tôi cầu nguyện xong việc này tôi lấy ngón tay đau của tôi kê vào hình đá của Ngài Địa Tạng và mũi tự nhiên chảy ra trong khi cầu nguyện như vậy. Trước đường về xuống dốc vừa nhìn ngón tay út, thấy hoàn toàn không còn đau gì nữa. Khi đi tham lễ nghĩ rằng không cọ xát vào thân Ngài được vì sợ đau, tuy nhiên đã cọ mạnh vào mấy lần như vậy, mà hầu như không còn thấy đau gì cả. Thật là chuyện bất khả tư nghĩ khó diễn tả hết được. Nếu chúng ta nhất tâm cầu nguyện thì Ngài Địa Tạng sẽ từ bi gia hộ.

Nói như thế nào để tán dương sự vĩ đại của Ngài Địa Tạng được đây! Ngón tay út cũng trong ngày ấy không còn đau nữa, mũi hầu như cũng không còn thật là bất khả tư nghĩ. Con xin tạ ơn Ngài.

Lại nữa vào trung tuần tháng 8 năm nay ngón chân út của tôi bị sút móng nên đã lấy tay gỡ ra, ở đó khuẩn nấm đã thâm nhập vào chân, cũng như giống lần trước đau ngón tay, vào buổi tối đau nhức không ngủ được. Đi bộ cũng chẳng được, nên không đi tham lễ Đức Địa Tạng được. Chắc là lần này phải đi bệnh viện ngoại khoa, nhưng trước đó phải cố đi tham lễ một lần đã. Vì lúc nào cũng nghĩ đến việc cúng kiếng. Sau khi nhận được cái khăn đem về treo trước bàn thờ ở nhà. Tôi vừa xoa ngón chân út vừa một lòng cầu

nguyện rằng: Xin Ngài Địa Tạng hãy làm cho mũ nơi này tự nhiên ra”. Sau khi cầu nguyện độ chừng 5 phút, lúc đứng lên thì chỗ vải bó có một chút nước màu vàng rịn ra và sau khi thấy như thế liền mở ra để xem thử thì sự thật là mũ đã chảy ra. Lần thứ nhất rồi lần thứ hai đã chẳng đi đến bệnh viện ngoại khoa phải thành thật mà nói rằng đây là nhờ ơn Ngài Địa Tạng đã lắng nghe lời cầu khẩn của tôi. Nên con xin chân thành tạ ơn Ngài. Từ đó mỗi ngày tôi đều siêng đi lễ và cũng giống như lễ các vị Đại Sư của những lần trước, tôi đã niệm không biết bao nhiêu lần câu: “Nam Mô Đại Sư Biến Chiếu Kim Cang”. Tiếp theo lại niệm nhiều lần câu “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha” rồi tụng kinh 3 lần để tạ ơn Ngài đã gia hộ cho con. Tôi lúc nào cũng nghĩ đến cũng lặp lại rằng: Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng .

Kính nguyện

Ngày 15 tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 53

(1978)

LỜI CUỐI SÁCH CỦA QUYỂN THỨ BẢY

Cho đến nay đã xuất bản xong 7 cuốn sách tường thuật về những chuyện linh ứng của Ngài Địa Tạng Đại Bồ Tát.

Ông Y. T. của phố Thảo Tân, Huyện Tư Hạ (có đăng chuyện này trong quyển thứ 6) bị gãy xương và ở Huyện Tư Hạ cũng đã có nhiều người được nhờ ơn Ngài che chở, nên đã ghi lại những thể nghiệm này nơi quyển 5. Ngoài ra cũng có những mẫu chuyện thật hay và cảm động đã được ghi lại những việc được gia hộ như thế!

Ông Y. S. ở phố Thảo Tân, Huyện Tư Hạ năm rồi (Chiêu Hòa 52- 1977) đã xem Tivi chiếu trên toàn quốc về Đức Địa Tạng không có đầu. Nhưng chẳng rõ biết nằm ở đâu, nên đã đi hỏi cùng khắp và sau hơn một tháng rưỡi đã tìm được phố Fuchù. Sau đó thì đã được sự gia hộ, vòng tròn ấy cứ thế lan rộng mãi ra.

Bà S. J. ở phố Ngự Điều, Quận Ngự Điều, Huyện Hiroshima sau khi đi tham bái Đức Địa Tạng đã ghi lại những thể nghiệm rằng: Tuy hiện tượng vị Địa Tạng Bồ Tát bằng đá này không có đầu như chúng ta

thấy đó, nhưng trên bản thể thì Ngài có đủ dáng hình. Trong giấc mộng đã được báo trước cho vợ chồng ông Đông để đào lên cũng thấy Đức Địa Tạng như thế và cả 2, 3 lần cầu đảo nhiều người cũng đã thấy hình tướng Ngài như vậy. Trong khi đó Bà S cầu nguyện lễ bái thì thấy hình ảnh Ngài là một người nữ rất đẹp đẽ và dịu dàng...

Không phải riêng cho những người chỉ có mắt Thần được thấy mà người bình thường cũng có thể thấy hình ảnh ấy, thật không phải là huyền cảnh. Chỉ có thể nghĩ được rằng việc này khi cung kính, đã vượt ra khỏi hình thức nhị nguyên rồi. Nếu chẳng là vậy thì những câu chuyện kỳ tích đã được cứu giúp mỗi ngày chẳng thể lên đến cả ngàn người đến tham bái.

Lời cuối, như quyển đầu đã viết về chơn ngôn của Ngài Địa Tạng và đã được sự giải thích ... của Ngài Ito (Y Đăng) Cổ Giám đương là Trụ Trì Chùa Phổ Gia ở phố Cao Phú, Quận Sơn Huyện, Huyện Kỳ Trác, đồng thời Ngài cũng là giáo thọ của Đại Học Hoa Viên (Hanazono) ở Kyoto (Chú thích của dịch giả: Đại Học này của Thiên Lâm Tế). Vào năm Chiêu Hòa thứ 47 (1972) Ngài đã mất tại chùa ấy.

Quyển thứ tám

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT

BỊ LOÉT DA DÀY ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Chuyện của Ông N 70 tuổi, ở phố Thảo Tân,
Huyện Tư Hạ)

Tôi đã 70 tuổi rồi, từ thuở còn trai trẻ quyết không thua người ta nên đã tiếp tục uống rượu cho đến bây giờ. Đến ngày hôm nay đã chẳng xảy ra bệnh gì và dẫu chỉ một lần cũng đã chẳng nhò và đến Bác Sĩ, đã sống những tháng ngày như thế. Rồi một ngày đi tham dự tiệc của những người cùng sở, đến phần yến hội cũng đã nốc rượu như mọi khi, thế

nhưng đến lần thứ hai không uống nổi nữa, phải trở lại nhà.

Sáng sớm hôm sau dạ dày bắt đầu đau, khổ sở không thể xiết. Kể từ khi sanh ra cho đến giờ đây là lần đầu đi bệnh viện để chữa bao tử trong vòng 15 ngày trời, thế nhưng nổi đau không dứt. Lại một lần nữa đi tìm đến bệnh viện khác để tái chẩn. Sau khi chụp quang tuyến X được biết rằng bị loét ở thập nhị chỉ tràng và dạ dày cũng bị loét luôn. Bắt buộc phải nhập viện để mổ, nên đã tìm kiếm thì cũng phải mất trên 3 tháng trời mới được. Cho đến bây giờ đã 4 lần đi lễ bái Đức Địa Tạng, đã cầu nguyện chuyên tâm mọi việc và đã được Ngài gia hộ. Do vậy tuy cũng nhập viện nhưng luôn cầu rằng bao tử mau lành không cần phải mổ nữa. May Ngài Địa Tạng đã gia hộ cho .

Vào ngày 12 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) tôi đã nhập viện trong việc bất khả tư nghi. Mỗi ngày Bác Sĩ đều tuần hồi chẩn bệnh và lấy tay ấn vào bụng tôi nhưng chẳng cảm thấy đau, rồi ông Bác Sĩ nào cũng thấy như có điều gì lạ. Vì đây chính là nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng linh nghiệm mà mỗi ngày tôi đều vui mừng trong cảm tưởng tạ ân Ngài, biết nói sao cho hết lời.

Sau một tháng vào ngày 12 tháng 10 lúc uống nước được chụp hình và kết quả là bệnh loét bao tử đã được chữa lành, trong cái nhìn ngạc nhiên của các vị Bác Sĩ. Chuyện được lành nhanh như thế này thật ra chẳng biết diễn tả ra sao đây. Tôi chỉ một lòng lễ bái Ngài Địa Tạng, vì nhờ ơn ấy mà không cần mổ xẻ và

chỉ trong một tháng đã được chữa lành. Thật ra nằm mơ cũng không được như vậy. Do vậy Bác Sĩ bảo tôi lúc nào xuất viện cũng được, nên tôi đã vui mừng không thể nào tả xiết.

Những người bệnh nằm chung phòng khi nghe thấy chuyện không cần mổ mà trong một tháng đã thoái viện vì được chữa lành, ai ai cũng chưa bao giờ nghe được như vậy cả, nên tôi đã kể lại chuyện đã được Đức Địa Tạng ở phố Fuchù gia hộ cho họ nghe và ai cũng đều vui mừng cho tôi. Từ đó cũng có nhiều người muốn đi tham bái cầu nguyện như tôi vậy. Cho nên đến ngày 16 tháng 10 đã dấy nhiều người theo để cùng tham bái.

Con xin chân thành tạ ơn Ngài Địa Tạng. Với việc này cả đời con, không bao giờ con dám quên.

Kính nguyện

Ngày 18 tháng 12 năm Chiêu Hòa thứ 53
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

ĐƯỜNG TIÊU BỊ SẠN CỦA ĐỨA CON TRAI ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Chuyện của Bà H 47 tuổi, ở Phố Thủ Sơn,
Huyện Tư Hạ)

Từ lúc nhỏ tôi đã được cha mình dẫn theo đi tham bái các nơi thờ Thần Đá, Thần Ngựa nhiều lần ở Osaka. Cho đến bây giờ có nhiều nhân duyên với các vị Thần, Phật. Đi lễ đấng Bất Động Hộ Ly cũng như Thần Đá ở Osaka hầu như không có tháng nào thiếu, để cầu nguyện cho toàn thể gia quyến khỏi tai ương trong cuộc sống. Nhờ sự gia hộ ấy mà mỗi ngày gia đình tôi đều mạnh khỏe và vui vẻ với cuộc sống này. Tôi có đứa con trai thứ 19 tuổi, đang học Đại Học ngắn hạn, từ lúc còn học Trung Học đã bị bệnh đau phần dưới của bụng. Kết quả chẩn đoán của Bác Sĩ nên vào năm thứ 3 của Trung Học phải mổ ruột thừa. Thế nhưng sau đó nó vẫn bị đau 3 lần phần bụng dưới.

Trong khi đó mỗi ngày nỗi đau của nó càng tăng dần, sự khổ sở kéo dài ngày nọ sang ngày kia. Đặc

biệt khi đêm về mà nổi cơn đau thì nó phải ôm bụng mà chịu đựng, nhưng khi thấy nó bị khổ sở hành hạ đau đớn như vậy không đành, tôi phải quyết định đem nó đến Bác Sĩ để chẩn đoán thử xem sao. Cũng nghi là đường tiêu bị sạn nên đã nhờ chụp hình và kết quả đúng là đã bị kết thạch độ 1cm chiều dài và bề ngang 3 milimet, nhưng thuốc để chữa bị sạn không có, tuy nhiên Bác Sĩ cũng cho thuốc uống, nhưng bảo rằng nếu trong vòng 3 tháng mà sạn không ra thì phải mổ. Cho đến lúc này chỉ còn chịu đựng mà thôi chứ đâu còn phương pháp nào hơn. Khi mà bị đau quá muốn bớt đau chỉ có cách chiếu tia quang tuyến để bớt thôi.

Trong khi đưa con trai hằng đêm bị đau bệnh khổ sở buồn thương như thế thì vào ngày 10 tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) tôi có người bạn quen tên Y đang làm việc chung sở mạch cho biết về Đức Địa Tạng linh thiêng không có đâu ở phố Fuchū, huyện Hiroshima ấy rằng nhiều người đã nhận được ơn gia hộ. Để trị được bệnh nan y ấy tôi nghe thấy mà vui và đồng thời bà cũng cho mượn sách nói về những sự linh ứng của Đức Địa Tạng cũng như những nguyên nhân và kết quả. Và chính bà Y cũng là người bị bệnh đau tim mà đã khỏe (trong quyển 6 có nói đến) và khi nghe rồi, tôi quá cảm động muốn làm sao phải có một lần đi đến đó để tham bái. Rồi cùng bà H là người bạn có tín tâm sâu xa nên vào ngày 18 tháng 6 đã dẫn dùm đi tham lễ.

Tôi đã nhiệt tâm cầu nguyện như sau: “Con có đứa con thứ nó đang khổ sở và nó bị sạn trong đường

tiểu. Xin tha lực của Ngài Địa Tạng gia hộ cứu vớt cho nó đừng bị đau và không còn khổ nữa, tự nhiên có thể chữa lành. Vì bà H cũng có bà cô 71 tuổi bị mạch tim lớn đang nằm điều trị trên giường cũng đã cầu nguyện dùm như vậy. Qua câu chuyện với bà S chúng tôi đã nhận những câu chuyện linh thiêng của Đức Địa Tạng và mang sách về nhà.

Sau đó nhờ thần lực của Đức Địa Tạng, tôi đọc chú “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha” vào nước rồi tiếp tục cầu nguyện như vậy. Tâm tôi lúc nào cũng tin tưởng nơi Đức Địa Tạng. Tiếp tục con trai của tôi sẽ được chữa lành, khỏi bị đau đớn là điều tôi cả quyết và có tâm trạng hớn hở như vậy. Nhờ ơn gia hộ của Ngài mà bệnh khổ của con trai tôi mỗi đêm không còn đau ở đường tiểu nữa, dần dần nhẹ hẳn đi. Thật là chuyện bất khả tư nghì. Khi nhắc đến chuyện này cho bà bạn H nghe thì bà cũng bảo rằng cô của bà ta trong vòng 10 ngày qua đã ngồi dậy được rồi và càng ngày càng mạnh khỏe hơn. Đúng là nhờ sự vĩ đại cao cả và vì sự lợi ích cho mọi người mà Đức Địa Tạng đã giúp đỡ, con từ tâm này chỉ có tấm lòng để cảm tạ, hoan hỷ ngập tràn. Vào ngày 17 tháng 7 cả hai mẹ con cùng đi tham lễ và cầu nguyện thêm cho đừng đau nữa và cục sạn tự nhiên được thoát ra ngoài được.

Sau đó ông Bác Sĩ xem lại thấy viên sạn ở đường tiểu nhỏ lại và kéo dài ra đường tiểu cũng như rắn chắc hơn, nên nghĩ cũng còn khổ sở nữa, nên nói rằng còn bị đau đớn khổ sở nữa thì đây là giấy giới thiệu phải mang cùng khi đi thẳng đến bệnh viện K để chữa,

nhưng với sự gia hộ che chở của Ngài vào ngày 17 tháng 8 sự lo lắng ấy không còn nữa, vì cục sạn đã theo đường tiêu ấy thoát ra rồi. Cho nên đưa con trai vui mừng khôn xiết, nó đem cục sạn ấy cho tôi xem. Lúc ấy tôi quá xúc động và hai tay liền chắp lại để tạ ơn sự gia hộ của Đức Địa Tạng. Khi vui mừng như thế, văn và lời không thể diễn tả hết được. Sau đó một ngày để không được phép quên ơn gia hộ này mỗi tháng tôi đều đi tham bái, vì đã được gia hộ cho thân này trong niềm hoan hỷ ấy, tôi luôn cảm tạ Ngài và đón nhận trong mỗi ngày.

Kính Ngài Địa Tạng! Con chân thành tạ ơn Ngài. Câu văn chẳng ra làm sao cả. Nhưng đây là cả tấm lòng để dâng lên Đức Địa Tạng, nên tôi đã viết lại như vậy. Con xin tạ ơn Ngài thêm một lần nữa.

Kính nguyện

Ngày 6 tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1979)

CÂU CHUYỆN THỨ BA

RÒNG RÃ 6 NĂM BỊ BỊNH ĐAU ĐẦU ĐƯỢC CHỮA KHỎI (Chuyện của Bà O 35 tuổi, ở Phố Fuchù)

Từ 6 năm về trước tôi bị bệnh đau đầu một cách điên cuồng. Đồng thời công việc bằng tay hoàn toàn không sử dụng được và trong mỗi ngày sự khổ sở lại chất chồng thêm, như thường lệ mỗi ngày tôi phải đi bệnh viện để nhận thuốc và uống liên tục như thế. Khi nào quên không uống thuốc thì không hết mà còn làm cho cả thân hình tệ hại thêm. Sự đau đầu của tôi chẳng biết phải giải thích làm sao, vì nó khổ sở quá chừng.

Vào hạ tuần tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977), tôi có nghe người quen đã thấy cũng như biết qua báo chí về việc đào được Đức Địa Tạng không có đầu và đang để trên ngọn đồi gần Chùa Minh Tịnh ở Hồ Đình và từ nhà tôi đến đó chẳng xa mấy. Bởi vì tôi cũng đã nghe được những điều thật linh ứng và cứ vậy vào ngày 26 tháng 5 đã đi tham lễ. Lúc ấy Đức Địa Tạng còn để giữa trời, bên trên chẳng che được một tấm lều và đó là Đức Địa Tạng không có cổ đã được

đào thấy trong ruộng của làng. Từ đó cứ mỗi buổi sáng 5 giờ tôi đi tham bái. Trong vòng 30 phút ấy tôi một lòng thành tâm niệm Phật: “Nam mô Đại Sư Biến Chiếu Kim Cang”.

Trong khi ấy lượng thuốc uống càng ngày càng giảm bớt. Sự đau đớn cũng dần nhẹ hẳn đi. Trải qua hơn một tháng tôi đã nằm mộng thấy hình ảnh Đức Địa Tạng giống với hình Đức Địa Tạng bằng đá ấy, sau đó tự nhiên thân thể của mình tự nhiên thấy an lạc hơn.

Việc này mãi cho đến bây giờ mỗi buổi sáng đi thể dục không lúc nào là quên đến đây, tôi vừa chạy và còn đá banh nữa.

Khoảng qua một tháng rưỡi thì hoàn toàn nghỉ uống thuốc. Công việc làm đã trở nên thuận lợi, nhờ ơn ấy mà vào mùa hè Chiêu Hòa thứ 52 (1977) tôi đã hoàn toàn bình phục.

Ơn ấy tôi đã nhận hơn một năm rưỡi và rồi sau đó toàn thân tự nhiên không còn thấy bị đau nữa. Đã nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng nên mỗi ngày qua bước chân thường lệ tự nhiên vui vẻ nó dẫn tôi đến đài Đức Địa Tạng, nên ngày nào cũng được lễ bái Ngài. Máu huyết tốt hơn là nhờ Ngài đã gia hộ, đã ngáng mặt lên được với mọi người.

Nam Mô Địa Tạng Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Ngày 20 tháng 2 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1979)

CÂU CHUYỆN THỨ TƯ

ĐAU ĐẦU CẢ 20 NĂM NAY

(Chuyện của Bà I. 87 tuổi, ở phố Tinh Nguyên,
huyện Okayama)

Bắt đầu từ năm Chiêu Hòa thứ 32 (1957), 33 (1958) đầu tôi đã bị đau, đầu tiên cảm nhận như ở trong đầu nó kêu lên từng đợt như mưa rơi như thế. Việc ấy vẫn tiếp tục mãi. Bây giờ vẫn còn kêu trong đầu và cứ 3, 4 ngày như thế bị đau đầu một lần. Tôi cũng đã uống thuốc đau đầu H và N. Gần đây không cần hỏi đến nhưng tôi đã đi tìm Bác Sĩ. Ngoài ra còn châm, và cứu cũng như chiếu quang tuyến nữa có thể là chuyện của đàn bà chăng? Và tôi nghĩ chắc máu không dẫn lên. Do vậy đã đi đến khoa đàn bà để hỏi xem. Cả bệnh viện của Đại Học hay ngay cả bệnh viện công đã đi khám rồi mà bệnh đau đầu vẫn không bớt. Thật chẳng có pháp nào chữa nhanh hơn được. Từ năm Chiêu Hòa thứ 46 (1971) trở đi không phải trả tiền bệnh viện và tiền thuốc, nên đã đi đến ông Bác Sĩ

ở gần nhà và đã lãnh phần thuốc trong 10 ngày, nhưng vì đau quá đi, tôi phải uống trong 8 ngày thì hết thuốc chẳng chịu dùng mà sự đau nhức càng nặng hơn nữa. Việc này tiếp diễn mãi cả một năm rưỡi sau đó.

Điều không quên được là vào ngày mùng 2 tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) ở gần nhà tôi có một Bà Cụ bảo tôi rằng: “Ở tại phố Fuchù có Đức Địa Tạng không có đầu và sự thị hiện ấy đã cứu độ rất nhiều bệnh, nên cùng đi với tôi không?”. Do vậy mà ngày mùng 7 tháng 11 lần đầu tiên tôi đã đi tham lễ nơi này. Vào ngày mùng 6 tháng 11 lại đi lần thứ hai và lúc về thì đem hình Đức Địa Tạng có vẽ trên cái khăn vào phòng và lấy giấy bọc lại để thờ. Sau đó đánh chuông mấy tiếng và đọc tụng tâm kinh, đọc thật lớn và một lòng cầu nguyện cho cái đầu nó bớt đau.

Thật là chuyện bất khả tư nghì, đến lần thứ 2 khi tôi đã tham lễ và sau đó cứ cách 2 ngày một lần, rồi 3 ngày một lần cái đầu của tôi dường như không còn bị đau nữa. Đến lần thứ ba vào ngày 11 tháng 12 sau khi đi tham bái chẳng còn bị đau một chút nào nữa cả. Thuốc đã chuẩn bị đó, nhưng không còn uống một viên nào. Đây chính là điều mà đã nhờ sự che chở gia hộ to lớn của Đức Địa Tạng mà tôi đã nhận được. Vui tận cõi lòng và có cảm tưởng như là leo lên trời được. Cả 20 năm trường như thế biết bao nhiêu là sự khổ sở mà bây giờ quả là trời đất đã chứng minh cho tâm địa này.

Nam Mô Địa Tạng Đại Bồ Tát
“Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”

Xin cảm niệm ân của Ngài Địa Tạng
Ngài đã gia hộ cho con nên bình đầu đầu không
còn nữa.

Kính nguyện
Ngày mồng một tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1979)

CÂU CHUYỆN THỨ NĂM

BỊ KẸT NGÓN TAY ĐAU VÀ ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Chuyện của Bà A 65 tuổi, ở phố Fuchù,
huyện Hiroshima)

Từ năm rồi cá nhân tôi được Ngài Địa Tạng gia hộ cho rất nhiều việc (trong quyển số 5 có tường thuật lại). Ngoài ra tôi cũng còn muốn tạ ơn Ngài bằng câu chuyện như sau:

Vào tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) tôi đã đi tham dự lễ giỗ tại nhà ông chú tại phố Hiroshima. Trên đường về được các chị em chở xe hơi đến dùm nhà gare Hiroshima khi lên xe hơi đóng cửa lại thì bốn ngón tay phải của tôi đều bị kẹt, dập gân và sưng lên. Để không bị nhiễm trùng các chị em của tôi đem thuốc để dán vào. Tôi nghĩ chắc là phải đi đến bệnh viện, nhưng tự nhiên với niềm tin tưởng sâu xa nơi Đức Địa Tạng, cho nên tôi bảo rằng: Không có sao đâu.

Trên đường trở về Fuchù bằng xe lửa, tôi cảm thấy bị đau nhức, phía trước những đầu ngón tay đã tím bầm. Tôi nhất tâm tụng Bát Nhã Tâm Kinh và cầu nguyện với Đức Địa Tạng không có đau.

Khi trở về nhà ở Fuchù. Khi vào phòng tắm thì tự nhiên miếng thuốc dán nó rơi xuống và đồng thời máu trong các ngón tay tự nhiên chảy ra thật nhiều. Nhưng lại không thấy đau đớn gì, sau đó lại dừng hẳn. Rồi những ngón tay bị kẹt đó đỡ đi nhiều. Ngay có ngón bị cong độ 5 milimet, nhưng không bị gãy xương là điều tốt phước. Việc trở lại nhà, rồi máu không còn ra nữa, quả là điều đã được cứu nạn. Đây cũng là nhờ ơn che chở của Ngài Địa Tạng. Con xin niệm ơn Ngài.

Vào lúc 4 giờ chiều ngày 14 tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) trong khi chùi dọn nhà thì tôi đập lên trên một cái bàn nhỏ, nên cổ chân trái bị trặc. Thật là đau đớn vô cùng và khi ăn cơm tôi nuốt không vô vì cái chân đau ấy. Sau khi ăn xong, tôi có thời khóa lễ tối Đức Địa Tạng và tôi đã nhất tâm cầu nguyện Ngài. Rồi 3 giờ khuya tôi định đi vào nhà tắm thì cái chân nó đau quá chịu không nổi, đứng lên không được nên mới nhờ ông nhà tôi dìu tay để đi vào. Sau đó chồng tôi lấy đèn, nhang đến khấn vái trước các vị Thần, Phật và tụng Bát Nhã Tâm Kinh cầu nguyện đến 63 lần như thế. Sau khi hành trì như thế, tôi cảm thấy cái chân nó bớt hơn và hình như không còn thấy đau nữa. Trong lúc ấy ông nhà tôi cũng cúi đầu để tạ việc bất khả tư nghì như vậy.

Lần này chồng tôi được nhận ân huệ ấy. Đó là vào ngày mùng 10 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1979) vào buổi sáng trời mưa, đạp xe đạp và đồng thời che mưa để đi làm. Sau khi rời khỏi nhà độ 20 mét thì queo và bị té xuống cái rầm. Dù cũng gãy và áo mưa cũng rách. Cứ như thế đi tiếp và nghĩ rằng nếu không được tốt đẹp thì nên gọi điện thoại từ sở về nhà, nhưng chẳng thấy liên lạc gì, nên tôi cũng an tâm. Thế nhưng vào lúc 7 giờ tối phải lên xe Taxi đi từ nhà gare về, vì không lội bộ nổi. Ông bảo là từ 4 giờ chiều ngày hôm ấy đã không lê bước chân nổi nữa. Tôi đã lấy bột nhang xin nơi Đức Địa Tạng mau mau đắp lên chỗ chân đau của ông chồng và một lòng tụng Bát Nhã Tâm Kinh.

Sáng hôm sau và cả tối nữa tôi đều lấy bột nhang ấy đắp thêm vào, đến chạng vạng thì có thể đi được. Từ ngày 12 trở đi thì đi làm bình thường trở lại.

Với hạnh nguyện cao cả của Ngài Địa Tạng và lực gia trì ấy con chỉ có hai tiếng cảm ơn Ngà mà thôi.

Con xin thành tâm đa tạ.

Ngày 16 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1979)

CÂU CHUYỆN THỨ SÁU

MẮT CHẢY GHÈN KHÔNG CÒN NỮA

(Chuyện của một người già sinh năm Minh Trị thứ 42, 70 tuổi, ở phố Fukuyama, huyện Hiroshima)

Tôi đã được đi tham bái Đức Địa Tạng này vào cuối tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) nhiều người đã truyền miệng với nhau về Đức Địa Tạng bằng đá ấy, tôi cũng rất tin tưởng Đức Ngài và cũng cảm tạ Ngài đã hằng gia hộ như thế. Nên có một ngày tôi đã được người hàng xóm dẫn cho đi lễ. Thành phố Fuchū là nơi tôi đến lần đầu, khi leo lên trên đồi gặp Đức Địa Tạng không đầu rồi, tôi nghĩ rằng Ngài đã qua nhiều năm, 10 năm, 100 năm hay lâu hơn nữa đã được tôn thờ rồi.

Trước Đức Địa Tạng tôi đã thành tâm cầu nguyện “Cho con thấy rõ, cho con thấy rõ”, đã tin tâm một lòng cầu nguyện như vậy. Thời gian dài trôi qua con mắt ghen của tôi đã khôn đốn vô cùng. Cũng nhờ nhiều người giúp con mắt ghen ấy cũng thấy rõ được một ít và cũng đã đi đến Bác Sĩ nhãn khoa, lúc thì cách 10 ngày, rồi thì 20 ngày rồi 1 tháng và trải qua 2

tháng như thế thì thấy được, nhưng tuyệt nhiên không rõ lắm. Việc này ông Bác Sĩ nhãn khoa nói rằng: Mắt của ông già rồi nên chậm lại, chắc là không khá hơn đâu, khi nghe tôi cũng chán ngán quá chừng.

Những người cùng đi tham bái chung đường cũng nói rằng Đức Địa Tạng này từ cổ trở đi không có, nên mắt Ngài cũng không, nên cầu cho con mắt của ông có cái gì không ổn, rồi cười lớn lên. Thế nhưng với tôi, vẫn tin rằng Ngài Địa Tạng sẽ gia hộ cứu khổ cho.

Trong khi làm việc cũng như khi đi đường và lúc ở vườn trong miệng tôi luôn luôn tụng câu:

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha
Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Trong khi tụng nhất tâm như thế tôi chẳng biết mắt mình đã tỏ rõ dần và thấy được, đồng thời ghen cũng không còn chảy nữa. Tôi cũng đã nói cho người láng giềng nghe về việc con mắt của mình đã khá hơn kia. Thật là một niềm vui vô hạn. Cả sáng và tối tôi đều khấn: “Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu tại Fuchù. Con thành thật tạ ơn Ngài.

Kính nguyện
Ngày 18 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1979)

CÂU CHUYỆN THỨ BẢY

GẦN NGÀY SANH ĐƯỢC DỄ DÀNG

(Chuyện của cô S. 34 tuổi, ở phố Sáng Phu,
huyện Okayama)

Ngày dự định sinh của tôi vào 14 tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978). Cho đến ngày sinh tôi vẫn còn giúp được việc lật vật cho cửa tiệm, đồng thời cũng lái xe đi bỏ mồi các nơi. Cũng có người quen thân thấy thế bảo rằng: Bộ không cần nhập viện để sinh sao? Vào đêm sinh ấy vào khoảng 8 giờ tôi mới nghỉ việc và đến khoa đỡ đẻ của Bà Mẹ. Ngay lúc ấy được cho vào phòng sinh, chỉ trong 3 phút thôi thì đã sinh ra được đứa bé gái nặng 4 kilo. Tôi không nghĩ rằng tại sao mình lại sinh được dễ dàng như thế.

Chỉ sau một ngày cảm thấy tốt đẹp, tôi liền rời nơi sinh về nhà, hầu như không nghỉ ngơi gì cả. Sau

khi sanh độ 20 ngày thì tiếp tục lái xe giúp đỡ việc bỏ hàng cho gia đình.

So với những người đang mang thai như tôi thì trước đó 2 tháng phải vào bệnh viện và sau khi sanh 2 tháng phải nghỉ ngơi an dưỡng, còn tôi phải nói rằng quá hạnh phúc chẳng? Khi về nhà con gái cũng chẳng khóc đòi. Phần tôi thì không khác gì cả, trước cũng như sau khi sanh đều như thế, nên Bà S ở gần nhà hỏi rằng: “Có phải đã sinh con rồi chẳng?”. Đây cũng phải nói rằng nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng chú cũng không có gì khác cả.

Mẹ của tôi trước đây một năm đã bị đau chân trong 25 năm trường như thế, mà chỉ một lần lễ bái Đức Địa Tạng liền ngồi được (việc này có ghi lại trong cuốn số 5). Kể từ đó nhà tôi mỗi tháng đều có đi tham lễ Ngài.

Khi bụng tôi lớn đã 8 tháng nhưng vẫn đi tham bái Ngài vào mỗi tháng và mỗi lần đều nguyện nơi Đức Địa Tạng. Sau đó thì Mẹ tôi thay tôi để cầu nguyện dùm. Sở dĩ tôi không bị đau đớn gì khi sanh là nhờ ơn che chở ấy.

Con gái tôi đặt tên là Trục Tử, đến tháng Giêng năm Chiêu Hòa thứ 54 (1979) vào một ngày Đông lạnh, tôi đã dẫn Trục Tử đến để đánh lễ Đức Địa Tạng không có đầu ấy. Đúng là lúc bà S cũng có mặt và bảo rằng: “Lạnh như thế này đưa bé không sao đấy chứ?”. Tôi trả lời : “Không sao đâu. Vì Ngài Đức Địa Tạng nên tôi đã dẫn bé đến đây”. Đồng thời tôi nhất tâm niệm.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha
Nam Mô Địa Tạng Đại Bồ Tát

Con xin tạ ơn Ngài
Con xin chấp tay một lần nữa.

Ngày 18 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1979)

CÂU CHUYỆN THỨ TÁM

CON GÁI BỊ BỆNH THẤP KHỚP ĐÃ MAU LÀNH

(Câu chuyện của Bà tên T, ở phố Ihara,
huyện Okayama)

Đứa con gái của tôi khi sanh con lúc 23 tuổi, nhưng sáng hôm sau thì tay chân bị tê cứng, còn miệng không mở ra được. Còn việc ăn uống không còn dễ dàng được. Kết quả của việc chữa bệnh là bệnh thấp khớp. Từ xưa tôi đã quen với một gia đình có niềm tin vào Tôn Giáo thật mạnh và đã nhờ họ giúp tôi để cầu nguyện dùm việc này. Sau đó thì thân thể của nó nhẹ nhàng hơn và ngồi ngay thẳng được. Đây chính là được sự gia hộ nên phải cố gắng đi lễ bái mới được. Do vậy tôi đã đi đến đạo tràng kia và khi được tịnh hóa thân tâm tự nhiên thấy thật là an lạc. Thế nhưng bệnh đau của nó tự nhiên xuất hiện, làm cho khổ sở vô cùng.

Khi bị lại như thế thì đưa con gái của tôi tim trở lại xấu tệ, nên tôi đã lấy mền nhẹ đắp lên cho nó. Dầu tiếng động nhỏ cũng làm cho tim nó khó chịu. Không làm cách nào hơn được nên đành cho con gái vào bệnh viện, khi nằm trong bệnh viện có lúc tốt mà cũng có lúc xấu, nhưng cũng bớt đi nhiều, nên đã về nhà để dưỡng bệnh. Nhưng bây giờ lại không đi được, rồi phải hỏi thăm bệnh viện, rồi lại phải nhập viện một lần nữa để trị liệu. Phòng bệnh có đến 6 người nằm. Kể vào người ra, kể thăm người viếng trong phòng này, liên tục không dứt và phải trải qua một tháng như thế. Trong những người đi thăm bệnh ấy có một người nói cho hay rằng: “Khổ tâm quá nhỉ, lấy làm lo chẳng? Thực tế thì ở Fuchù có Đức Địa Tạng không có đâu đã gia hộ cho nhiều người lắm. Rất đông người hằng ngày tiếp tục đến đó cầu nguyện. Quý vị nằm đây mà đỡ hơn một chút thì nên đến đó để cầu nguyện thêm một lần nữa xem sao”.

Từ nhà gare Fuchù hầu như ai cũng biết đường đi đến đó, sẽ được hướng dẫn một cách niềm nở. Những người đang nằm trong phòng bệnh ấy cũng muốn rằng: Sau khi xuất viện muốn đi đến đó tham lễ một lần, không biết tôi nói có quá đáng không chứ thật ra những người ở trong phòng bệnh hôm đó có một không khí rất linh hoạt. Con gái tôi cũng như người không có miệng, nhưng nhìn nét mặt nó thấy vui và dường như muốn nói cái gì đó. Trong khi đó đưa con gái tự mình dọn dẹp chung quanh, còn tôi đi thăm bệnh mà nó không nhờ gì cả. Trong tâm tự nhiên thấy

cảm động. Khoảng đúng sau 20 ngày khi nghe về việc Đức Địa Tạng không có đầu kia thì ông Bác Sĩ bảo rằng sẽ có thể đi được rồi, mà so với trước cũng không thay đổi mấy, nên có thể về lại nhà.

Đây là lần thứ 2 tôi rất đổi ngạc nhiên. Vào ngày nọ của tháng 10 là ngày Đại An nên đã rời bệnh viện nên tôi cũng đã nói cho đứa con trai nghe về những câu chuyện linh thiêng của Đức Địa Tạng không có đầu kia, thật là bất khả tư nghi nên nó đã hiểu, do vậy mà vào ngày 10 tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) cả nhà đã cùng đi tham bái. Khi đi đến dưới chân đồi Đức Địa Tạng thì con gái tôi vội leo lên liền đường dốc và mọi người đang theo dõi. Ở đằng sau tôi luôn lo lắng cho việc đứa con gái tự đi trước như vậy, nên con gái cũng chờ và đi theo với chúng tôi. Rồi chúng tôi đi trước đến phía trước vườn Đức Địa Tạng lại đứng chờ nó từ sau đi đến văn phòng và viết tên cũng như địa chỉ của mình nơi đây. Mới vừa viết xong thì có người bạn N. ở cùng chung phố lại tìm đến và cũng bảo cho biết là đã được ơn gia hộ nên đã đến đây tham bái một lần. Khi trở về lại Ihara, bà N đã nói lại việc này cho người khác nghe và chỗ văn phòng bà S cũng đã điện thoại liên lạc trước để nói cho biết rằng Tivi đã chiếu Đức Địa Tạng không đầu và nói: “Muốn đi thăm nơi đó một lần nên không biết có thể làm phiền bà T được không?”. Rồi mọi người cùng hẹn với nhau tập trung độ 26 người để cùng dùng xe Bus nhỏ và vào ngày 12 tháng 10 đã đi tham bái. Bà N khi liên lạc cũng có kể cho bà S nghe về nhiều chuyện

cũng được nhờ ơn của Ngài gia hộ như thế, nên đã cảm ơn. Sau đó thì đưa con gái của tôi, nhìn dáng đi của nó thì thấy khá hơn và ở nhà tự nó tắm rửa, quét dọn đó đây, nên mọi người thấy vui lây. Ôn ấy đã được nhận rõ ràng ai cũng rõ biết, nên cứ đồn rộng rãi hơn. Do vậy mà đã có nhiều người lần lượt đến tham bái nguyện cầu. Đã được nhờ ơn trợ lực của Ngài, nên ai ai cũng hân hoan khó tả, con không chỉ nhớ nghĩ đến Ngài Địa Tạng để tạ ơn mà còn xin thành thật cảm ơn tất cả những người cũng cùng đi tham bái nữa. Con xin tạ ơn Ngài.

Kính nguyện

Ngày 19 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1979)

CÂU CHUYỆN THỨ CHÍN

LỖ MŨI BỊ NGHỆT SỚM CỨU LÀNH VÀ NHỮNG SỰ GIA HỘ KHÁC

(Câu chuyện của ông N 74 tuổi, ở phố Ihara,
huyện Okayama)

Trong cuộc đời của tôi không thể quên một ân Sư ở phố Fuchù, đó là Thầy S. Vào mùa Thu năm rồi Thầy ấy đã cho tôi biết là nơi ấy đang mở rộng đường đã đào được Đức Địa Tạng không có đầu và cứ thế mọi người cứ lần lượt được nhờ ơn gia hộ, mỗi ngày làn sóng người đi tham bái quá đông, nên đài truyền hình Sơn Dương cũng đã thu hình và vào lúc 23 giờ ngày 27 tháng 12 đã chiếu hình cho mọi người xem. Khi ấy tôi đang chờ ở phía trước máy truyền hình thì việc bất khả tư nghị trong đời đã xảy đến, tâm tôi trở nên lắng đọng và tuy rằng không rõ đường đi nước bước, nhưng ước gì có cơ hội là tôi sẽ đi. Thế rồi vào ngày 10 tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978), tôi cũng đã đi với ông T. ở gần nhà để

tham bái. Với cơ hội quen trong năm trước nên tôi đã tìm được ông N và vì ông N ở gần đó, nên đã đáp lời rằng: Năm rồi tôi đã đi tham bái một lần rồi, nên đừng lo. Cùng với tôi cũng có một ông T cũng muốn đi tham bái chung nữa. Thật ra đây không phải tôi có khả năng để tổ chức một đoàn thể đi tham bái, nhưng cuối cùng rồi cũng có 25 người đi đầy cả xe Bus nhỏ đã mượn. Rồi cùng nhau vào ngày 22 tháng 10 năm trước đã đi tham bái lần đầu. Tất cả mọi người xuống xe Bus và cầu nguyện và dĩ nhiên là phải leo lên nơi thờ Đức Địa Tạng ở phía trên cao kia, nên ai cũng hần hển, chậm chạp bước đi rồi cuối cùng cũng đến trên đồi nơi thờ Đức Địa Tạng ấy. Lúc ấy vợ tôi đứng trên đồi mới bắt đầu ngâm thơ và đặc biệt là cầu nguyện mấy điều. Điều thứ nhất là bệnh loét dạ dày của đứa con trai sớm hết. Điều thứ hai cho đứa con gái ở phố Thần Biên việc mổ lỗ tai qua khỏi nhẹ nhàng. Việc thứ ba cho đứa con gái ở gần nhà bị nghẹt mũi sớm chữa trị được và điều thứ tư là đứa cháu được lên lớp bậc Trung học đệ nhị cấp.

Việc thứ nhất nguyên là vào cuối năm rồi dạ dày bị biến chứng nên phải đi Bác Sĩ và được biết qua sự chẩn liệu là con trai của tôi bị loét dạ dày nên phải nhập viện. Nó không muốn mổ mà muốn tiếp tục đi làm, nên tôi chỉ một lòng cầu khẩn nơi Đức Địa Tạng vậy. Ngày nay người ta dùng tia phóng xạ xem bệnh trước khi dùng thuốc và vết mổ nhỏ đi, cũng như không bị đau mấy.

Còn chuyện thứ hai là trong lỗ tai bị viêm lâu ngày nên khó nghe. Trong lỗ tai kêu lên nhiều tiếng trong nhiều năm và khổ sở vô cùng, nên vào ngày 14 tháng 10 năm rồi đưa con gái của tôi phải được vào nhập viện tại bệnh viện tai mũi tại phố Fukuyama, nhằm điều trị cho hết hẳn. Dự định ở 3 tháng, nhưng mới 2 tháng thì nó đã thoái viện. Cả nhóm Bác Sĩ cũng lầy làm lạ. Trong hiện tại mỗi tuần 2 lần đi đến bệnh viện để khám lại và đang trên đà hồi phục. Bây giờ lại càng tiến bộ hơn là chính nó cũng đã đi tham bái ở đây nhiều lần và nhờ ơn gia hộ của Ngài nên nó rất vui.

Điều thứ ba là vào cuối năm rồi đưa con gái ấy chính nó đã đi tham bái nhưng vì bán tín bán nghi nên không có thay đổi gì cả, nên nó đã đi lễ lần thứ 2. Ban ngày bận rộn công việc thì không để ý, chẳng có việc gì, nhưng chỉ mấy tiếng đồng hồ sau cầu nguyện nó quên mất là lỗ mũi của nó đã được thông rồi.

Điều thứ tư chỉ là chuyện học hành của đứa cháu ở bậc Trung học. Về việc này tôi đã một lòng cầu nguyện cho nó và hy vọng sẽ được đậu vào trường. Vào ngày 18 tháng Giêng năm Chiêu Hòa thứ 54 (1979) tôi cũng đã cùng 30 người dùng xe Bus nhỏ để đi tham bái nữa. Khi tham bái Đức Địa Tạng chúng tôi đọc kinh, tiếng giọng trở nên thanh thoát hơn. Cuối cùng chúng tôi xuống đồi dưới cơn mưa, nhưng không ngớt tiếng hát. Giá như thân này mà cũng được Ngài gia hộ cho không biết bao nhiêu việc nhưng cũng chưa hết, nên rất thành tâm mà xấu hổ cho việc này.

Thế nên tôi đã vì con và cháu nên đã cố gắng hết mình đi tham lễ. Cho đến bây giờ đã đi lễ được 9 lần rồi. Con chỉ có mấy lời cảm tạ Ngài, chứ ngôn ngữ không thể diễn tả trọn vẹn được.

Con xin tạ ơn Ngài.

Kính nguyện

Ngày 20 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1979)

LỜI CUỐI CỦA TẬP THỨ TÁM

Dầu cho ngày mùa Đông, hay ngày mưa cũng như cái nắng nóng của mùa Hạ, nơi thờ Ngài Địa Tạng không tuyệt sóng người tham bái. Từ chỗ gần nhất là làng Bị Hậu có những người đi lễ, rồi đến địa phương An Nghệ, nhưng bây giờ cả huyện Hiroshima rồi đến những phố xá, làng xóm v.v... ai ai cũng biết và đến đây để tham bái. Ngoài ra cũng có nhiều người ở quanh nước Nhật tận ngoài đảo Tứ Quốc hằng ngày cũng đến đây tham bái. Đặc biệt là giữa trưa của những ngày lễ Bi Ngạn vào 27 tháng 3 vừa rồi phải nói là rất đông. Đặc biệt đếm được 20 chiếc xe Bus của nhiều đoàn thể đến tham bái, nên cảnh trí bên trong trở nên náo nhiệt hơn. Trong đời có chỗ nào là kỳ tích giống như Ngài Địa Tạng đã thật sự hiển linh như thế này thì phải nói, người ta chỉ phải đứng trước nơi thờ Ngài Địa Tạng để cầu, nếu chưa lễ bái được thì trong ngực có cảm tưởng như trái tim lại hồi thúc. Cho nên có những người bị bệnh tim đã lành trong lúc giữa đường leo lên dốc hoặc là ở trong chỗ

thờ so với chỗ bình thường lại khác biệt nhau. Thấu rõ được việc này nên thân tâm con người cảm thấy được nhuần gội. Lúc bước xuống đường dốc sau khi cầu nguyện Đức Địa Tạng có nhiều người đã hết đau bao tử, hay đau tay, hoặc khi về nhà rồi vào ban đêm, có những người đau đầu kinh niên đã được chữa khỏi. Đây là vấn đề tác dụng của tâm lý là nguyên nhân cơ bản chứ không có gì khác hơn cả. Nơi chung quanh chỗ thờ Ngài có cái gì đây? Năm nay là tròn 2 năm kỷ niệm ngày đào được tượng của Ngài lên vào ngày 18 tháng 5 và vì sự tế độ chúng sanh mà Ngài đã xuất hiện nơi đời để cứu khổ cho mọi người là công việc của Bồ Tát. Đó là điều chắc chắn có thể xác nhận được một cách sâu xa như thế. Xin chân thành đa tạ Ngài.

Kính nguyện

BAN BIÊN TẬP

(Ghi chú của dịch giả)

Tất cả những câu chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng Bồ Tát tại Fuchù thuộc huyện Hiroshima, Nhật Bản, từ quyển số 1 đến hết quyển 8 này có hơn 50 câu chuyện như thế, cũng như những lời nói đầu và lời nói cuối của mỗi quyển hay những bài giải thích về câu thần chú Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha không kể chung vào đây thì tôi đã dịch trọn vẹn trong vòng 9 ngày: Mỗi ngày khoảng 5 tiếng đồng hồ tại Tu Viện

Đa Bảo - Úc Đại Lợi nhân lần tịnh tu nhập thất thứ 5 tại đây. Bắt đầu dịch ngày 18 tháng 12 năm 2007 và dịch xong 126 trang viết tay của 8 quyển này vào lúc 17 giờ chiều ngày 28 tháng 12 năm 2007.

Những mẩu chuyện còn lại (độ hơn 200 câu chuyện nữa) tôi sẽ tiếp tục dịch từ tiếng Nhật sang tiếng Việt ở tại các nơi như Ấn Độ, Thái Lan, Đức và Hoa Kỳ.

Xin Ngài gia hộ cho con làm tròn sứ mạng này.

Núi đồi Đa Bảo – Úc Đại Lợi ngày 28 tháng 12 năm 2007

Sa Môn Thích Như Điển
Phương Trượng Chùa Viên Giác
Hannover- Đức Quốc
Kính ghi lại.

Quyển thứ chín

BỒN NGUYÊN CỦA ĐỨC ĐỊA TẠNG VƯƠNG BỒ TÁT

C hữ Địa Tạng có nghĩa là đất lớn, hoặc giả có ý nghĩa là hàm chứa, cũng có nghĩa là phục tạng. Ở nơi đất lớn có phục tạng tất cả những tài sản uyên nguyên trân quý, làm cho lợi ích các sinh vật, cùng với mặt trời dưỡng thành những sanh vật ấy, cũng như phát triển dưỡng thành một sức mạnh vĩ đại. Điều tự nhiên ấy có tính cách tổng hợp và bình đẳng. Đối với những sự khổ não sâu xa, điều này là một cái đức rất bao dung. Hình thù của đất lớn ấy chính là sự biểu hiện cái Đức vĩ đại kia. Cho nên chúng ta gọi một cách thân mật gần gũi là “Ngài Địa Tạng“. Như vậy Ngài Địa Tạng Bồ Tát có cái Đức rộng lớn như đất, là một bậc Thánh từ dưới đất vọt lên như non

cách của một con người. Ngài nhận sự phó chúc ủy thác của Đức Thích Ca Như Lai và Ngài sẽ thay thế hành xử trong thời kỳ không có Phật, từ sau Đức Thích Ca nhập diệt cho đến khi Ngài Di Lặc Bồ Tát ra đời. Dùng thân mình để cứu độ chúng sanh trong lục đạo (địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh, Tu La, Người, Trời) như là một vị Phật. Đồng thời công việc của Ngài Địa Tạng Bồ Tát là một vị đại sư trung gian giữa hai vị Phật và lại hay giáo hóa chúng sanh trong lục đạo, những điều này đã được diễn tả trong kinh thập luân như sau:

Lúc bấy giờ Đức Thích Ca Như Lai hướng về Ngài Địa Tạng Bồ Tát và bảo rằng:

“Sau khi ta diệt độ, ta phó chúc cho ông ở đời vị lai nhiều việc ác và chúng sanh bị khổ sở, từ đời này cho đến đời sau có thể làm kẻ dẫn đường cho những chúng sanh trong khoảng sát na bị sanh vào nơi cõi ác thú và Ngài Địa Tạng đối trước Đức Thế Tôn cung kính thưa rằng: “Kính Bạch Đức Thế Tôn: Con nguyện sẽ cứu tế những chúng sanh trong lục đạo. Nếu có kẻ nào chịu khổ sở, con sẽ thay họ chịu những sự khổ ấy”.

Đây chính là bốn nguyện đại bi của Ngài Địa Tạng Bồ Tát thay thế chúng sanh để chịu khổ là bậc mà chịu nhận những sự khổ đau thay cho chúng sanh. Bây giờ chúng ta lễ bái tán thán phụng trì Đức Địa Tạng không có đầu này là nhờ Ngài đã báo mộng cho ông Đông Thọ Nam biết và kể từ khi Ngài đã xuất hiện trước mắt của chúng ta, có rất nhiều người bị khổ

sở về thân, Ngài đã thay thế để cứu độ. Khi đọc những bài viết xung tán này chúng ta sẽ rõ về điều ấy. Đây là một bằng chứng để cho chúng ta thấy về sự thị hiện của Ngài nơi cõi nhân gian của chúng ta là một sở nguyện đặc biệt của Ngài Địa Tạng Bồ Tát như đã tường thuật bên trên. Bởi vì Ngài đã ở trong lòng đất bao la to lớn ấy đã nhiếp thủ các linh đức và sự linh nghiệm ấy, nên đã được hiển bày. Chúng ta phải dùng tâm lòng để cảm tạ một cách chân thành tha thiết và phụng trì lễ bái với các oai Đức của Ngài Địa Tạng không có đâu kia. Ở trong đất đai bao la rộng rãi ấy có chứa nhiều của cải quý báu và nguồn của cải ấy không phải là không có giới hạn. Nên nếu ai lãng phí thì sẽ đưa đến chỗ khô kiệt. Ngay cả bây giờ cả Tokyo đang bàn cãi về vấn đề dầu hỏa. Điều này cũng cho ta thấy rằng sau khi chiến tranh chấm dứt, chúng ta đã sống một cách bừa bãi, lãng phí quá nhiều. Cũng không khác nguồn nguyên liệu ấy, tuy rằng tấm lòng từ bi của chư Phật không có giới hạn, nhưng nếu đánh mất đi cái tâm cảm tạ thì sẽ dẫn đến sự khô kiệt, sự hòa bình an ổn sẽ không có nữa. Hãy tin tưởng một cách mãnh liệt, nhằm báo tạ thâm ân trong đời sống này.

Trụ trì Chùa Dinh Minh ở thôn
Nguyên Đình, phố Fuchù

Trung Thôn Hoành Hải

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT

CỨU SỐNG ĐƯỢC VIỆC NHÂN SỰ BẤT TÌNH CỦA TAI NẠN GIAO THÔNG

(Câu chuyện của người đàn ông tên W. 48 tuổi, ở phố Shinoshicho, quận Arashima, huyện Hiroshima)

Vào lúc 5 giờ chiều ngày mùng 1 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1979) là thời điểm tôi bị ma mị. Trên đường đi làm về bằng xe hơi, sau khi đã làm việc xong tại sở đồ gỗ, tự nhiên bên hông bị chiếc xe khác đâm sầm vào. Phản ứng tự nhiên là đạp thắng lại, nhưng vì vận xấu, nên bị trúng ngay bên hông xe. Từ đó chẳng còn biết trời đất gì cả. Rồi được đưa vào bệnh viện K nằm trong một tuần lễ trong trạng thái bất tỉnh như sự.

Đến ngày thứ ba hình như đã cựa quậy được, nhưng chẳng biết gì hết cả. Trong khi bất tỉnh như sự như vậy tôi chỉ nhớ lại một điều bất khả tư nghị duy nhất, đó là thấy một ngôi đền thờ nhỏ, mà ngôi đền đó giống hệt như ngôi đền thờ Đức Địa Tạng không có

đầu tại Fuchù. Tôi đã đứng trước ngôi đền ấy và thấy trước cửa rất là nhộn nhịp đông người như đang dự yến tiệc. Tôi đã cố gắng hết sức để nói chuyện với những người đó, thế nhưng có cái gì đó màu trắng chụp lên trên 3 người đàn bà đang đứng ở đó cùng mặc đồ trắng, nhưng ở giữa đám đông kia họ không cho đi. Tôi đã nghĩ rằng không có cách nào vào bên trong thì 3 người cùng dắt tay một người đàn bà khác rồi chẳng nói năng gì rồi đẩy về phía trước và lại lùi lại phía sau lên. Thế nhưng không thể nào đi được. Lúc ấy tôi thật quá khốn khổ. Trong khi chẳng ý thức được gì cả, thì chẳng hiểu những chuyện gì khác nữa, chỉ nhớ đến quang cảnh kia rõ ràng thôi. Bây giờ suy nghĩ lại, và chẳng chỗ đông đảo kia chính là nơi những người chết. Đây cũng có thể là linh hồn của những người đã chết lâu năm và khi thấy ánh sáng nên họ tin tưởng và cầu nguyện Đức Địa Tạng cứu giúp, là điều không thể sai. Đây phải được xác tín như thế.

Khi tôi được đưa vào bệnh viện thì bên phía phải của đầu bị thương rất nặng, chỗ bị thương ấy lòi xương ra. Khi Bác Sĩ cấp cứu có thể không thấy chỗ ấy nữa, mà đây mới chính là một việc lạ được cứu giúp một cách sâu sắc vô cùng. Tôi bắt đầu từ tháng 7 năm rồi, mỗi tháng 2 lần hầu như đều đi tham bái. Đồng thời cũng nhận dây đeo hộ thân của Ngài Địa Tạng không đau và lúc nào cũng không lìa khỏi thân. Sau khi ở bệnh viện được một tuần, ý thức bắt đầu được hồi phục, liền đó bảo cho con tôi phải đi lễ bái Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù. Nó nhận một

bao mới khác đem về chính ông Bác Sĩ cũng nói là khó chữa, nhưng thật bất khả tư nghị là bệnh của tôi trở nên mau lành hơn.

Qua 15 ngày thì chỉ khâu ở đầu được cắt sau khi nhập viện 58 ngày, vào ngày 27 tháng 4 thì thoát viện. Qua ngày 29 tháng 4 tức tức tôi liền đi tham lễ nơi thờ Đức Địa Tạng không có đầu. Đã được nhờ ơn Đức Địa Tạng ở đó cứu nạn, nên tôi lễ bái một cách nhiệt thành để tạ ơn Ngài .

Con xin cảm tạ Ngài.

Kính nguyện

Ngày 29 tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

Ghi chú :

Vào ngày mùng 4 tháng Giêng năm Chiêu Hòa thứ 59 (1982), ông ta đã qua đời. trong tháng Giêng buổi trưa thường hay đi chơi Pachinco và trước khi ăn trưa cảm thấy cái đầu có hơi khác lạ, nên bước vào bếp để lấy thuốc rồi bị té. Sau 2 tiếng đồng hồ vào bệnh viện, vào buổi tối liền tắt thở. Bà vợ đã kể lại rằng: Hầu như không bị khổ sở dần vật khi ra đi.

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

TRỊ ĐƯỢC RUỘT ĐAU TRONG VÒNG MỘT NGÀY RŨI

(Câu chuyện của người đàn bà 47 tuổi tên K
tại quận Chiêu Uy, huyện Hiroshima)

Kể từ trước đây một năm sau khi ruột bị cắt, lúc ban đầu sự đau đớn xảy ra ngắt thoi. Ông Bác Sĩ bảo rằng đó là chuyện thường, sau khi đã giải phẫu. Rồi cũng đi Bác Sĩ cả năm để lấy thuốc mà lúc đau quá muốn dứt đau phải chiếu tia phóng xạ để trị liệu, chồng tôi làm việc đóng thuyền ở gần đó, nên mỗi lần đau dẫu ít đến đâu cũng có mặt. Thế nhưng đến lúc đau quá phải trở về nhà. Đặc biệt trước đây một tháng phải vội vã trở về khi tôi đau quá nặng. Buổi sáng, trưa rồi tối tôi bị đau quần quai lúc bước đi và cả ngày cứ tiếp tục như điên cuồng không dứt. Sự đau đớn ấy dẫu cho có chiếu tia phóng xạ để trị, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả. Vào mùa Higan (Thanh Minh) chồng tôi đi về nhà cha mẹ mình để

tham dự lễ. Đó là vào ngày mùng một tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) chồng tôi đã dùng xe hơi để đưa tôi đến Fuchù, cách xa nhà tôi độ 34 km. Tôi vừa đưa tay xoa vào bụng dưới lúc bị đau và vừa bước lên nơi đường dốc và cũng vừa suy nghĩ. Vừa khi đến lều thì gặp ông F ngồi nơi ghế với sắc diện tươi trẻ của một người già ngoài 80 tuổi. Đây có thể nói là việc ngẫu nhiên chăng? Hay là việc đã định trước, mà khoảng 5 năm trước ông F đã bị đau đầu dữ dội, nhưng khi đi tham bái Đức Địa Tạng, chỉ nửa ngày sau thì được trị lành và việc này ông đã nói cho tôi nghe. Tiếp đó hướng dẫn giúp đỡ cho người thân quen là ông S đến với Đức Địa Tạng. Ngoài việc cúng dường ra tôi đã mang về nhà chiếc khăn hình Đức Địa Tạng. Tuy khi nghe câu chuyện của ông F cũng bán tín, bán nghi. Nhưng muốn được cứu giúp nên tôi đã thành tâm và mang khăn này nịt vào chỗ đau nơi bụng ở phía bên phải, vào bữa cơm tối hôm ấy tôi chẳng ăn gì và cứ để bụng trống như thế rồi đi ngủ. Lúc ấy không biết đầu đuôi gì cả, liền thấy một hình ảnh màu đen ở phía bên phải mang một vật nặng đến phía gần tôi, rồi tôi cảm thấy một vật gì đó đè lên mình, rồi từ từ đè lên bụng đau của tôi. Nghe những âm thanh của bước chân bước lên trên bụng của chồng mình ở bên cạnh và tôi đã la lên “nặng quá”.

Khi bừng tỉnh dậy chỉ thấy màn đêm bao phủ. Từ đó cái đau nơi bụng đã được chữa trị. Bởi vì cảm thấy quá nặng nề nên không dậy nổi, ngủ mãi cho đến trưa hôm ấy. Khoảng giữa trưa lại bị đau lưng, nên tôi cố

gắng chịu đựng và ngủ vùi cho đến 3 giờ chiều, sau đó mới vùng dậy được.

Vào buổi ăn tối kể đó cảm thấy ăn rất ngon và cái bụng hoàn toàn thấy chữa khỏi như là một điều khó tin. Tôi tự thân còn không tin nổi thì chồng tôi bộ mặt ngớ ngẩn như con chồn. Chỉ còn có việc nghĩ rằng: Chuyện ấy thật bất khả tư nghị mà thôi. Đồng thời cũng kể lại chuyện vui mừng ấy cho bà I nghe. Khi nhớ lại chuyện khổ sở ấy đã được qua khỏi, không còn niềm vui nào có thể sánh bằng.

Từ đó trở đi vào mỗi buổi tối đều nghĩ rằng: Đức Địa Tạng luôn có mặt nơi lòng đất lạnh nên không bỏ vật gì lên đó mà đã ngồi trên nền xi-măng và cầm chiếc khăn trên tay hướng về hướng Fuchù nơi có thờ Đức Địa Tạng và vì chẳng biết tụng kinh, nên tôi đã niệm nhiều lần câu thần chú Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha để cảm tạ Ngài. Tiếp theo mỗi tuần tôi đều đi tham lễ như thế. Đến ngày 13 tháng 5 là lần tham lễ thứ ba thì gặp được ông F và ông F nghe được câu chuyện đã được chữa trị và cũng rất vui mừng và thật ra chuyện này cũng khó giải thích được. Con xin cảm ơn Ngài Địa Địa Tạng Bồ Tát.

Kính nguyện

Ngày 03 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BA

ĐAU ĐẦU LÂU NĂM, CHỈ THAM BÁI MỘT LẦN ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn ông tên K. 79 tuổi,
tại phố Ích Điền, huyện Đảo Cấn)

Từ 20 tuổi trở đi cái đầu của tôi có vấn đề; không những chỉ bị đau mà còn chẳng nói sao cho hết được nỗi khổ sở nặng nề là một trạng thái đã giày vò tôi như thế. Điều này tại sao lại như vậy? Gần đây 2, 3 năm trở lại sức đau bắt đầu dữ dội hơn nữa. Đúng thật là bệnh đau đầu. Qua nhiều năm tháng thử tìm hiểu nguyên nhân nhưng chẳng biết được, cũng chẳng phải là bệnh do tà nhập.

Vào năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) khi đầu bị đau thì uống thuốc và thân thể trở nên bình thường; nên mỗi ngày tôi vẫn làm việc đồng áng. Có lúc đang làm việc, bị đau đầu khủng khiếp, tôi lấy thuốc uống và liền trở về nhà. Đồng thời cũng ghé qua Bác sĩ. Cũng muốn được sự gia hộ của Đức Quan Âm; nên đã

đi đến địa phương Địa Phước thuộc huyện Yamaguchi để tham bái. Rồi cứ như thế tôi vẫn đi làm ruộng. Có một ngày trên đường đi bệnh viện tôi gặp được người quen thân có kể cho nghe qua về việc đã xem truyền hình và kể chuyện của Đức Địa Tạng không có đầu kia. Đài truyền hình cũng đã trình chiếu những người bị đau chân, đau đầu mà đã được Đức Địa Tạng cứu chữa một cách thật linh nghiệm. Thế nhưng Đức Địa Tạng ấy lại ở Huyện Hiroshima, mà tôi thật ra chẳng biết đích xác là nơi nào. Cho nên đã hỏi chỗ này chỗ kia; nhưng rất ít người biết đến. Lúc ấy tôi liền nghĩ đến đứa con trai của mình đã làm việc tại Bưu điện ở phố Ngũ Nhứt Thập, Huyện Hiroshima; nên tôi đã nhờ nó hỏi thăm đài truyền hình NHK tại Hiroshima cho tỏ tường.

Nhờ đó mà được biết địa điểm thuộc phố Fuchū và vào ngày 11 tháng 12 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) tôi đã từ nhà đi đến. Đến ngày hôm sau 12 tháng 12 dùng xe tốc hành Shinkansen đi đến nhà gare Fukuyama và đổi xe đi Fuchū và tôi đã được tham bái Đức Địa Tạng lần đầu tiên tại đó. Khi tham bái thấy Ngài Địa Tạng không có đầu, tôi đã hoảng kinh. Sao lại không có đầu, tội nghiệp quá. Tôi đã nghĩ như vậy. Thật là một điều khó xử. Tôi đến ngay phía trước Ngài và lấy tay sờ lên nơi Đức Địa Tạng không đầu ấy rồi để lên đầu và thân thể mình. Tôi cũng đã một lòng cầu nguyện cho chỗ đau của mình chóng được lành.

Sau đó trở về lại Huyện Đảo Cấn và chờ đến hai, ba ngày sau thì việc đau đầu cảm thấy như không còn nữa; mà việc uống thuốc dường như cũng đã quên bằng đi. Chính mình vì thế cũng cảm thấy là một việc thật là bất khả tư nghì. Tôi mừng vui khó tả như từ đất mới vọt lên.

Bước sang năm mới vào ngày 15 tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) tôi đã đến Fuchù 2 lần để tham bái và tạ lễ. Tôi đã nhiệt thành đánh lễ để tạ ân Ngài. Kể từ đó về sau tôi hoàn toàn không còn bị bệnh đau đầu nữa. Việc này thật là vĩ đại mà Đức Địa Tạng đã ban cho và bây giờ đến việc phải nguyện cho bà nhà của tôi nữa; bà nhà tôi cũng muốn được đi đến tham bái Đức Địa Tạng; mặc dầu đường xa quá, nên chúng tôi đã cầu nguyện cho 2 người luôn được bình an mạnh khỏe.

Nam Mô Địa Tạng Vương Bồ Tát
Con xin tạ ân Ngài

Kính nguyện
Ngày 15 tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ TƯ

CHÂN PHẢI BỊ VIÊM VÀ BIẾN DẠNG ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn ông tên S. 71 tuổi,
ở phố Fuchù, huyện Hiroshima)

Vào năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) tôi đột nhiên bị tai nạn giao thông và kể từ đó trở đi phải một thời gian dài đi trị liệu ở bệnh viện. Đồng thời cái chân như bị ứ nước lại và đã hơn 12 lần lấy nước ra. Đồng thời chân bên phải bị viêm cũng nhiều biến dạng phải chữa trị. Cũng có nhiều lúc được nghe nhiều câu chuyện của Đức Địa Tạng do những người quen kể lại và khi đi tham bái Ngài liền nhận được những sự gia hộ và đã nghe đến lần thứ ba như thế nhưng cứ mãi để ngày tháng trôi qua và cũng cảm thấy rằng nên đi đến nơi thờ Đức Địa Tạng để tham bái. Vì càng ngày càng được biết nhiều hơn về nhiều người đã được Đức Địa Tạng gia ân trong nhiều hoàn cảnh khác nhau. Rồi một lòng tôn kính lòng từ bi của

Đức Địa Tạng, nên tôi đã quyết tâm mau mau leo lên dốc để đến tận nơi của Ngài. Trong đó cũng vẫn đi bệnh viện và dẫu trời có mưa hay gió tôi cũng đi tham bái Ngài hơn một năm rưỡi như vậy không khi nào khiếm khuyết. Tại nhà mình tôi vẫn thờ hình Đức Địa Tạng và cầu nguyện nơi ấy. Mong rằng nhờ ơn cứu giúp của Ngài để bệnh của tôi sớm lành. Bây giờ hầu như không còn gì cả, mà đã trở lại trạng thái lúc ban đầu. Tôi quá vui mừng nên đã cảm tạ Đức Địa Tạng từ tâm này và mỗi ngày đều đi tham bái Ngài. Tự nghĩ rằng phải cúng dường Ngài cái gì cho xứng đáng, nên mỗi tháng vào ngày 18 là lễ định kỳ, nên từ sáng sớm tôi đã đi tham bái, để tạ ân Ngài đã gia hộ cho mình. Bây giờ sức khỏe đã bình phục là điều vui mừng chẳng có gì bằng, nên trong tâm lúc nào cũng đầy niềm cảm tạ.

Đứa cháu gái đã vào được trường Trung Học K tại Hiroshima và anh của nó đã tốt nghiệp Đại Học rồi được làm việc tại huyện nhà như là một giáo viên. Từ việc này đến việc kia đều nhờ vào sự gia hộ của Đức Địa Tạng Bồ Tát cả. Trường hợp của con gái tôi thì trước khi đi thi đã miệt mài học bài, nhưng khi thi thì gặp trắc trở, nên đã dùng bột nhang xin nơi Đức Địa Tạng bôi vào mình.

Do vậy mà nó đã bình tĩnh viết được những câu trả lời. Thật là một niềm cảm tạ vô biên nơi Ngài Địa Tạng. Với thâm ân ấy, mỗi ngày tôi đều trải qua nhiều trạng thái an lạc. Với hình ảnh Ngài Địa Tạng đã cứu

khổ độ sanh cho mọi loài, nên tôi lúc nào cũng tạ ân ấy và phụng trì, nên cho đến ngày nay vẫn còn đi tham bái Đức Địa Tạng.

Nam Mô Địa Tạng Bồ Tát
Con xin tạ ân Ngài

Kính nguyện
Ngày 15 tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ NĂM

TỤY TẠNG BỊ BỊNH ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn ông 35 tuổi,
ở phố Vĩ Đạo, huyện Hiroshima)

Tôi làm tài xế Taxi có phải là do lao động quá mức chăng? Nên đã bị đau tụy tạng. Do vậy mà nghỉ cả 3 tháng nay, đồng thời cũng lui tới Bác Sĩ. Vào ngày 15 tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) đột nhiên bị quặn đau ở bụng và nhờ nhà xí gần, nên mỗi giờ phải đi Toilette một lần, nếu lấy tay sờ lên bụng thì cảm thấy đau. Vì đi cầu liên tục nên đã bị viêm ruột già. Sau hơn 2 tháng rưỡi trôi qua đã được chữa trị ở bệnh viện nhưng không bớt. Nên ngày 20 tháng 12 phải nhập viện một lần nữa. Tuy nhiên lúc ấy có người tên Y ở phố Vĩ Đạo Tam Thành nói cho biết là tại phố Fuchū có Đức Địa Tạng không có đầu và đã bảo rằng đã nghe rất nhiều câu chuyện linh ứng được Ngài gia hộ, nên trước khi đi nhập viện trước ngày mừng 2 tháng Giêng năm Chiêu Hòa thứ 54

(1978) lần đầu tiên tôi đã đi tham bái Đức Địa Tạng tại Fuchù. Sau đó vào ngày mùng 5 tháng Giêng nhập viện tại Bệnh Viện N để kiểm tra. Kết quả của sự chẩn đoán thật là bất khả tư nghi, được cho biết là không còn bệnh gì cả. Thế nhưng lúc ấy vẫn còn đi tiểu nhiều lần. Vào trung tuần tháng 3 tôi đã đi tham bái lần thứ 2 nơi thờ Đức Địa Tạng. Ở bàn thờ ấy tôi đã viết lên giấy lời cầu nguyện của mình và đã bỏ bài viết ấy vào hộp bên cạnh Đức Địa Tạng. Tôi viết rằng: “Bị đi tiểu nhiều lần, xin gia hộ cho con. Hãy làm cho tụy tạng của con tốt hơn”.

Đến sáng hôm sau khi lái xe thì không còn tiểu vặt nữa. Sự đau đớn cũng bắt đầu quên đi từ lúc ấy. Đây thực là một việc bất khả tư nghi. Vào ngày 15 tháng 5 là lần tham bái thứ ba của tôi, lần đầu tôi xin cái bùa hộ thân của Đức Địa Tạng và cho vào trong bằng lái xe. Đoạn lên xe lái đi từ Fuchù đến Ngự Điều Đình độ chừng 8 km trong sự chịu đựng. Người ngồi bên cạnh tôi cũng là một tay lái xe nên đã liên tục phát hiện chuyện chịu đựng này. Năm nay vào ngày 18 tháng 5 là ngày lễ kỷ niệm năm thứ 2 về Đức Địa Tạng, nên tôi đã đi tham bái.

Hai ngày trước vào ngày 16 tháng 5 thì Đức Địa Tạng được chuyển vào chỗ thờ mới cách đó 50 thước. Trong chỗ thờ rất đẹp này có hình hoa sen bằng đá và Đức Địa Tạng đã được bài trí lên trên đài cao này. Cảm giác thật lân lân. Tôi đến đây lễ bái và cảm tạ Ngài đã gia hộ cho việc lành bệnh tụy tạng. Cũng

ngày đó cái vai tôi như bị trĩu nặng xuống và sau khi đã xoa vào Ngải rồi để lên vai, tôi cảm thấy như nhẹ hẳn đi. Vào ngày 15 tháng 5 tôi đã cùng gia đình Bà U 41 tuổi đi tham lễ. Bà này đã bị đau cổ và đi bệnh viện để chữa trị, thế nhưng cả ngày ấy đã biết đau đớn và ăn uống. Thật là một việc mà do sự thành tâm nên đã được bất khả tư nghì như thế. Nên con xin cảm tạ Ngải Địa Tạng.

Kính nguyện

Ngày 18 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ SÁU

THAY ĐỔI TỐT TRONG VIỆC MUA BÁN

(Câu chuyện của người đàn bà tên I. 51 tuổi,
ở phố Fukuyama, huyện Hiroshima)

Tôi kinh doanh việc ăn uống, kể từ khi có vấn đề khó khăn dầu hỏa thì hoàn cảnh của Nhật Bản tệ hại đi. Những kẻ buôn bán như chúng tôi cũng bị ngọn gió ấy thổi vào lần lượt các tiệm, nên ít có nơi nào đứng vững, cho nên tiệm của tôi cũng không ngoại lệ được. Kết quả của năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) chẳng khá, chỉ còn toàn là khách quen. Vào thời điểm ấy tôi đã xem báo, viết tường thuật về những việc cứu khổ của Đức Địa Tạng không có đầu tại phố Fuchù hai ba lần.

Ngài đã nghe tất cả những lời cầu nguyện dầu cho đó là việc gì đi nữa. Do vậy tôi đã tức tốc đến Fuchù để tham bái. Khi đến chỗ thờ Ngài đã có rất nhiều người có mặt tại đó. Tôi đã một lòng cầu

nguyện cho việc buôn bán của tôi được khấm khá, đồng thời cũng không quên cầu nguyện cho chính mình, cũng như khách quen biết đến nhiều hơn. Đồng thời cũng có những khách đặc biệt. Điều hay là tôi đã chẳng để dành tiền mà cũng chẳng mượn, nhưng cũng có ông khách gởi tiền đến cho. Đó là kể từ khi tham bái Đức Địa Tạng về và thỉnh thoảng vẫn gặp những vị khách như thế. Trường hợp như vậy tôi thường trả lại tiền cho mượn của khách. Hoặc giả có lúc mượn tiền của người quen biết mà thôi. Vì sự nghiệp của người kia nên tôi nghĩ rằng tiền ấy rất cần thiết cho họ, mà họ đã vì tôi cho mượn không có gì bảo chứng, không có lợi tức, không có giấy tờ mà đã có được một số tiền như thế. Nếu việc này bình thường trong thời đại nhiều nhường này thì việc trả lại tiền kia, không là chuyện đơn giản. Thế nhưng con tôi phải nhập học đại học và cần đóng tiền học phí, nên tôi đã mượn tiền của người kia và trả lại một phần ba phần lãi. Để dành tiền không phải là chuyện vô lý, nhưng đi cầu nguyện Đức Địa Tạng, nên tôi đã trả lại. Từ đó những nhân viên làm việc cũng đã hăng hái với công việc của mình và mọi người đã cùng nhau đi tham bái Đức Địa Tạng. Ngày hôm qua có người đàn bà làm công cho tôi đến từ Kyushu đã có người mẹ 70 tuổi bị thiếu máu, nên tôi đã cầu nguyện Đức Địa Tạng suốt cả một tuần cho mẹ của cô ta hồi phục lại. Thật là hạnh phúc, Bà ta đã được khỏe mạnh trở lại. Do vậy cô con gái đã cùng tôi đến đây để cầu nguyện và trả lễ. Ngoài ra

cũng còn nhận được nhiều sự gia hộ thật bất khả tư nghì.

Thật lòng, con xin niệm ân Ngài Địa Tạng .

Kính nguyện
Ngày 18 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BẢY

CÂY TÙNG CHẾT ĐƯỢC SỐNG LẠI

(Câu chuyện của Bà K. 77 tuổi tại phố Fukuyama)

Ba bốn năm về trước đây từ núi này đến núi khác những con trùng cây tùng đã ăn cây và làm cho tùng bị khô héo ở nhiều nơi như miếu đền, chùa viện v.v... ngay cả những cây tùng trồng tại tư gia cũng bị khô. Tôi lúc còn trẻ cũng làm nghề buôn bán tại Fukuyama nên rất lo lắng cho việc này. Tuy rằng cây tùng của nhà tôi nói rằng chẳng bị gì nhưng vào mùa Thanh Minh năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) đi thăm mồ mả ở Bách Mễ thấy những cây tùng cao to và cả ba cây ấy lá bị khô cứng như trà vậ. Rồi tất cả những cây tùng trong vườn nhà tôi đều ngã sang màu vàng. Thật là một điều ngạc nhiên hết chỗ nói. Đây là những cây tùng đã sống ở đây cả 300 năm và cao đến 7 thước, cành của nó to và nặng, một người không thể ôm nổi. Đường kính của thân cây cả ba bên độ chùng cũng gần 6 thước. Thời gian năm tháng trôi qua mới

được như thế, chứ chẳng dễ gì mà có được cây tùng như vậy. Thật ra từ Fukuyama đến Aji không ai có cây tùng như thế, đã có nhiều người nói như vậy. Tôi cũng chẳng đề phòng gì cả và cũng chẳng nghĩ là sẽ bị mất chất nhựa, nhưng việc này thật khó dè, nên tôi liền cầu nguyện với Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Lần đầu tôi đi tham bái đã được nghe vào mùa Hè năm trước và rất kinh ngạc khi Bà S cho biết rằng: Mẹ của bà bị đau thần kinh của cái chân: Nhưng chỉ đi tham bái có một lần mà đã cứu được khỏi. Kể từ 30 năm trở lại đây tôi đã có một niềm tin và lớn lên trong nhà này và một đêm nọ tôi đã nằm mơ thấy ở một bình nguyên rằng: “Hãy đưa chân đây” và lần đầu tiên khi tôi đi đến Fuchù ngay lúc leo lên đường dốc có thờ Đức Địa Tạng. Khi bước lên đường này thấy quang cảnh giống như trong mộng vậy. Cũng con đường dốc ấy có rất nhiều người bước lên và thấy nhiều người toàn bị chân đau, giống như trong giấc mộng ấy. Thật là một chuyện bất khả tư nghị. Sau đó thì tôi thỉnh thoảng vẫn đi tham bái và lúc nào cũng đem theo con cháu để tạo duyên lành. Ngoài ra đứa con gái của tôi bị bệnh tim rất là nguy kịch, nhưng cũng đã lành hẳn và khi nhận được sự gia hộ ấy, mừng vui khó tả. Về việc trùng ăn tùng thì ngay cả những cây khác cũng phải cắt bỏ bớt những cành cây bị hư. Qua sự cầu nguyện của Bà S cho biết rằng đã nhận được 40 gram gạo sao của Đức Địa Tạng và về nấu lấy nước trắng ấy đổ vào gốc cây tùng như đã được chỉ bảo và chỗ cành khô hay nơi gốc được tưới

nước vào đó và chỉ chỗ ấy thôi lá tùng lại xanh hẳn lên. Nếu cây tùng nhà tôi mà bị khô thì đi ăn nói làm sao với ông bà và người khuất mày khuất mặt.

Nên tôi đã quyết tâm như tự cứu thân mình và mỗi sáng thức dậy lúc 2 giờ lấy nước để cúng, đốt nhang dưới cây tùng và cầu nguyện các sinh linh trong pháp giới làm cho thanh tịnh hơn, đồng thời ở dưới gốc cây ấy tôi đã tụng thánh giáo về “cam lồ pháp vũ” và cầu nguyện đời đời tiên tổ cũng như nhờ vào các tha lực của các vị thần linh gia hộ và đã hết lòng cầu nguyện. Tôi cũng đã tụng chú Địa Tạng Ân Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha nhiều lần. Việc này tôi làm liên tục trong vòng 2 tháng như thế. Khi mùa Đông đến lá lại nhiều màu hơn và người ta thấy điều đó cho rằng: “bết quá nhỉ”. Thế nhưng vào tháng 4 năm này bước qua tháng 5, ở trên những lá màu khô như trà ấy, những mầm non xanh nhú ra và gió thổi đi những lá khô, còn lại là những mầm non tươi tốt. Thật là một việc bất khả tư nghì mà tôi đã thâm cảm. Ngày ngày cảm trong khi lễ bái.

Con xin tạ ơn Ngài.

Kính nguyện

Ngày 22 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ TÁM

TỪ VIỆC VIÊM BÀNG QUANG VÀ CÁI CHÂN ĐƯỢC TỐT RA

(Câu chuyện của Ông K. 65 tuổi tại phố Fukuyama,
huyện Hiroshima)

Em trai của tôi 59 tuổi đang sống ở phố Fuchù, vào ngày 20 tháng 3 năm rồi đã phải vào bệnh viện bàng quang để chữa trị. Bệnh tình thật chẳng phải chuyện nguy khốn, thế nhưng vào tháng Giêng năm này nghe nói rằng quá bết bát. Sự khổ sở của em tôi đã làm cho nó muốn tự sát cho rồi.

Bên nhà chồng con gái của em tôi có niềm tin vào Đức Địa Tạng không có đầu ấy. Vì ở gần nhà nên thỉnh thoảng gia đình đã vì em tôi mà đi tham bái cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng. Quê cũ của tôi cũng ở phố Fuchù nên thỉnh thoảng cũng về lại đó. Sẵn dịp ấy tôi cũng cầu nguyện cho cái chân của mình. Riêng chuyện cái chân của tôi thì em tôi đã nằm mộng thấy việc ấy.

Hôm ấy là ngày 27 tháng 5 Chiêu Hòa thứ 54 (1978) nó đã nằm mộng thấy tại bệnh viện, là một chuyện thật bất khả tư nghị. Khoảng 3 ngày trước đó. Đức Địa Tạng thật to lớn oai nghiêm đã hiện ra trước em tôi. Khi ngồi dậy để nhìn thì dưới chân bị sung to lên và qua một đêm lại thấy xương của chân đã trở lại như cũ. Rồi tự mừng vui về việc này. Theo lời mộng ấy mà em tôi đã thấy, nó giống như câu chuyện mà ngày hôm nay tôi đã gặp. Tôi bị đau xương chậu, nên vào tháng 8 năm rồi tôi đã vào bệnh viện để chiếu tia phóng xạ và đồng thời vào cuối năm trước cùng với ông anh đi tham bái Đức Địa Tạng. Thế rồi từ đó trở đi đã thường tham bái, thấy xương chậu bắt đầu tốt hơn. Đến tháng 9 bắt đầu đi dự lễ Thanh Minh thì hầu như đã hết hẳn. Ngoài ra bấp chân bên mặt lại bị đau, khi ngồi cũng như khi đứng phải vịn vào vật gì đó mới đứng được và đau đớn vô cùng, nhưng vào mỗi tháng tôi có đi cầu nguyện 2 đến 3 lần cho nên vào ngày 13 tháng 5 năm này tự dung đứng vững được.

Ngài đã vì con mà lắng nghe và gia bị. Đó là Đức Địa Tạng. Con xin tạ ân Ngài.

Kính nguyện

Ngày 27 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ CHÍN

CHỮA LÀNH BỆNH RA MÔ HÔI

(Câu chuyện của người đàn bà tên D 56 tuổi,
tại phố Fukuyama)

Sau khi tôi được đuổi bệnh tà đi, liền bị ra nhiều mô hôi. Điều này đã trải qua cả tuần lễ cho đến 10 ngày, thật là khốn khổ. Nhiệt độ cũng không cao lắm, nhưng tự nhiên ở sau lưng như có cái gì cắn rứt và lạnh buốt. Nếu đặt lưng nằm xuống thì mô hôi chảy ra nhai nhẹ. Việc này cứ lặp đi lặp lại mỗi ngày như thế. Bác sĩ nhận định rằng: Đây có thể là một bệnh thuộc về thần kinh chẳng?

Vào ngày 20 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) đã nhờ đưa cháu gái, con của em trai kể cho nghe về chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng không có đầu kia nên đã tức tốc đi tham bái. Sau khi đã chí tâm cầu nguyện trở về thì kể từ ngày hôm đó mô hôi không còn chảy ra nữa. Vào đêm tối ngày 25 tháng 5

năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) tự nhiên mồ hôi lại ra ướt đẫm cả áo quần và không muốn ăn uống gì cả.

Ngày hôm sau tôi liền đến tham bái Đức Địa Tạng và cũng trong ngày đó không có một giọt mồ hôi nào chảy ra nữa cả. Hôm nay để trả lễ, tôi lại đi tham bái một lần nữa. Con thật là cảm tạ Ngài.

Ngày hôm nay tôi cũng đã dẫn đưa con theo để cùng đi tham bái, cho đến bây giờ tôi đã đi tham bái đến lần thứ 4 rồi. Với những người ở gần nhà, tôi cũng đã kể cho họ nghe những câu chuyện của Đức Địa Tạng.

Nhờ được Đức Địa Tạng không có đầu gia hộ mà mồ hôi đã tiêu hết, không còn ra nữa, ngày hôm nay tôi thật vui mừng.

Kính nguyện

Ngày 27 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI

ĐAU THẬN ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của Bà D. 59 tuổi, tại phố Cửu Tinh, quận Ngự Điều, huyện Hiroshima)

Lúc tôi 22, 23 tuổi thì thận bị sạn, nên đã nhập viện của bệnh viện Đại Học. Khi nhập viện tự nhiên sạn không còn nữa. Sau đó vì công việc làm liên quan, nên đến năm thứ 4 thì bị đau thận trở lại. Tôi cũng thường hay đi chữa trị bằng tia phóng xạ. Nhưng việc kiểm tra về sạn ở thận thì Bác Sĩ bảo rằng không thể được.

Khoảng đúng 2 năm về trước và cho đến đầu tháng 5 năm này lại bắt đầu đau trở lại, đau suốt cả ngày, nên cứ phải lấy tay ấn vào bụng mãi như thế. Vào ngày 16 tháng 4 năm này lại nghe được câu chuyện của Đức Địa Tạng không có đầu tại phố Fuchù từ người ở làng Cửu Tinh và chính người đó cùng tôi mau mau đến tham bái nơi Ngài. Đến ngày 13 tháng 5 thì đã đi tham bái được 2 lần. Một lòng tôi

đã cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng. Khi đi đến thì phải ôm bụng nằm trong xe, nhưng khi đi về thì chẳng còn như thế nữa. Khi tham bái lần thứ hai đã cúng dường và nhận bùa hộ mệnh cũng như một cái khăn. Nơi khăn ấy tôi đã cầu nguyện Đức Địa Tạng gia hộ cho thân mình được khỏi bệnh.

Sau khi tắm rửa xong, tôi lấy khăn ấy ràng vào chỗ đau và quả nhiên được an ổn. Gần đây lại bị đau vai và cầu nguyện thì đã khỏi, đồng thời bệnh đau thận cũng không còn nữa.

Thật là một chuyện bất khả tư nghì. Con xin cảm tạ Ngài Địa Tạng.

Kính nguyện

Ngày 30 tháng 5 năm Chiếu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI MỘT

VIỆC BUÔN BÁN ĐƯỢC PHÁT ĐẠT HƠN

(Câu chuyện của người đàn ông sinh năm thứ 2 thời
Đại Chánh, 65 tuổi ở phố Fukuyama,
huyện Hiroshima)

Sau chiến tranh cũng như bao nhiêu người khác, tôi đã làm nghề buôn bán cho đến nay đã 31 năm rồi. Đối với việc kinh doanh thì cũng thuận chiều. Nhưng nói đặc biệt thì chẳng có gì khác những ngày bình thường cả. Đến năm thứ 48 thì đột nhiên vì vấn đề khủng hoảng dầu hỏa mà cả thế giới luống sâu vào cơn mộng. Tôi cũng đã thường nghe và theo dõi, theo dõi cho đến năm thứ 48 thì mỗi tháng liên tục rơi vào hàng chữ đỏ, không còn một đồng tiền nào dư cả. Tiếp theo đó những đồng tiền để dành lần lượt phải bỏ ra và cứ thế cứ thế tiếp tục. Thế nhưng bao giờ cũng có giới hạn và cũng chẳng biết ngày nào số chữ đỏ mất đi cũng không biết nữa. Trong khi nguy khốn như

vậy, có người bảo rằng: “Tại Deguchimachi ở phố Fuchù có Đức Địa Tạng không có đâu. Ngài thật là một vị đặc biệt, nên phải một lần đến đó tham bái thử xem sao. Nghĩ đến việc này nên vào cuối tháng 8 năm rồi, lần đầu tiên tôi đã cùng bà nhà tôi đến tham bái.

Bắt đầu từ tháng 10 năm rồi tự nhiên trở nên bận rộn hơn và những số đỏ đã tiến lên lại số đen. Trong hiện tại nếu cứ tiếp tục đi như thế thì sang năm, năm thứ 49 những chữ đỏ kia hầu như không còn nữa, mà trạng thái ấy tôi đã chờ từ lâu nay.

Theo sức của con người, dầu cho có nỗ lực bao nhiêu đi chăng nữa, có lúc cũng chẳng đạt được cái gì cả. Bây giờ thật sự ra chúng ta không thấy được Đức Địa Tạng vì đã dùng lực của mình để làm thì đã không thành, nên tôi rất cảm động và cả nhà sáng tối 2 lần lúc nào cũng niệm ân Ngài.

Con xin bái tạ một lần nữa

Ngày mồng một tháng 6 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

LỜI CUỐI CỦA QUYỂN THỨ CHÍN

Do hảo ý của một người tên là Dững ở tại Deguchicho shincho thuộc phố Fuchù, đầu tiên đã cho mượn đám đất rộng 499 mét vuông và miếng đất ấy đã được sửa sang lại, để cử hành lễ trấn địa vào lúc 10 giờ sáng ngày 12 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978). Tiếp theo đó vào lúc 2 giờ chiều ngày 16 tháng 5 đến 3 giờ chiều cùng ngày ở tại Fuchù có vị trụ trì tên là Trung Thôn Hoảng Hải thuộc Chơn Ngôn Tông Chùa Dinh Minh đến tụng kinh chỗ đất cũ, nơi có lá phước cao đến 50 mét và bây giờ được dựng thêm một lá nữa trên đồi nơi có Đức Địa Tạng cao 65 mét.

Nơi Deguchicho Kawaue thuộc phố Fuchù do ông Tùng đã có tâm lòng xây dựng nên một lầu chuông với mái lợp bằng đồng, có ánh sáng lấp lánh và tất cả vật dụng ấy đến từ Đài Loan có góc 1 mét 20, cao 3,5 mét và trong chỗ thờ ấy có ông Tiểu Quật

Quang Phu làm nghề thợ đá ở Hà Tá Dinh đã khắc lên đá trắng hình hoa sen và trên đài cao ấy đã an trí Đức Địa Tạng không có đầu. Từ nơi cao ráo ấy ở giữa bầu trời, nhìn xuống dưới 8 núi chung quanh lá cây xanh màu biếc.

Rồi 50 người đi tham bái ấy đã cùng chấp tay cầu nguyện và không có chuyện gì xảy ra cả. Bây giờ đã có được một nơi rộng rãi hơn để thờ Đức Địa Tạng.

Hình thể ấy càng cao thì phải theo dốc để leo lên cho đến chỗ Đức Địa Tạng. Từ trên cao đứng nhìn xuống thành phố Fuchù là một cảnh trí thật tuyệt vời. Thật ra có được ngày hôm nay 18 tháng 5 ấy là nhờ nhiều người đã cố gắng vì đã thọ ân Đức Địa Tạng và để kỷ niệm lần thứ hai. Từ buổi sáng đến buổi chiều, mỗi ngày hai lần, ngoài vị trụ trì Chùa Dinh Minh ra còn có 3 vị khác cùng tụng kinh tiếng vọng ấy vang xa hai thời sáng tối, khiến những người đi tham bái không ngừng nghỉ. Có những đoàn thể đi bằng xe Bus đến và cũng có nhiều đoàn người khác đến chiêm bái. Ngay trong ngày ấy tất cả những người tham gia đều một lòng tiếp tục tụng kinh Bát Nhã một cách thành kính cho đến cuối ngày, thật là một điều quá cảm động. Họ đã phát huy tinh thần cứu khổ của Ngài Địa Tạng. Vì Ngài đã cứu khổ cho nhiều người và họ tay trong tay cứu giúp nhau. Những điều như thế đã được viết rõ trong quyển thứ 9 này về những sự linh ứng của Ngài. Với sự thị hiện ấy như là một bậc Thánh để

gia hộ cho mọi người, chúng ta sẽ thấy qua những thể nghiệm đã được ghi lại ở trên.

Chúng ta nên tán thán và phụng thờ Bồ Tát Địa Tạng .

Kính nguyện
Ban Biên Tập

Lời nói đầu của quyển thứ mười

SANH TỬ NHỨT NHU

Con người khi nào chết, chẳng ai biết được. Thế nhưng ngày hôm nay, hoặc giả ngày mai cũng phải chết thôi. Một ngày nào đó rồi nhục thể này cũng phải mất đi. Con người khi bệnh khổ, non sanh khổ, tinh thần khổ, bệnh v.v... là những chuyện đáng lo và khi nghĩ đến chuyện chết thì càng bất an hơn nữa.

Trong Bát Nhã Tâm Kinh có nói về bất sanh bất diệt, bất tăng bất giảm. Đó nghĩa là: Nếu không có sanh thì chẳng có chết, không có sự tăng lên thì chẳng có sự giảm đi. Lời dạy này không thể giải thích theo lối hiện tượng được, mà bất sanh bất giảm nghĩa là sự tồn tại ấy có tính cách vĩnh viễn. Đây không có ý, chỉ

về cái thân thể vật chất này. Cái được gọi là “Ngã” đó chỉ thêm nhiều khổ, không phải là cái ngã của nhục thể, mà hằng ngàn năm trước Đức Thích Ca đã chỉ bày. Với thân thể vật chất này giống như dòng nước dùng để dẫn nước đi và sự thành lập nên động vật hay thực vật là do sự chấp trước mà tạo thành. Sau khi thiêu, phải biến hóa, hoặc giả chuyển đổi qua hình thể vật chất khác, chứ tuyệt nhiên mất hẳn đi. Còn “tử” theo định nghĩa tất cả đều trở nên không, là điều còn nghi vấn. Quả hiện có con người có hình tướng, nhưng thực tế thì không mất hẳn. Con người ấy với bản thể và sanh mệnh không hề bị tiêu diệt. Chính Đức Thích Tôn đã trực nhận được trí tuệ của 5 giác quan này mà Ngài đã ngộ đạo.

Nhưng đối với thân thể của con người có bệnh khổ là những hiện thật có thể cảm nhận được và để thấy rõ sự thật ấy được tiêu trừ, nên Ngài Địa Tạng Bồ Tát ở phố Fuchù đã xuất hiện phía Bắc của 8 núi vùng này. Đây là một địa phương uy linh, đã làm cho nhiều người được vãng sanh một cách bình an. Thật đáng tán thán biết bao. Làm cho nỗi khổ trong đời được vơi đi. Làm cho mọi người rõ biết những sự thật của cái tâm thường hằng trong nhục thể vô thường ấy. Vì vậy mà Ngài đã cứu cái khổ của chúng sanh và mang niềm vui đến với mọi người. Đây chính là một niềm vui sâu xa được xác nhận về việc cứu tế của Ngài Địa Tạng.

Chúng ta nương về nơi Đức Địa Tạng Bồ Tát. Ngài Địa Tạng đã làm cho mọi người rõ biết sự thật

về việc sanh cũng như việc tử là một chứ không khác. Ở cảnh giới này, đây chính là cái ân cao cả mà Ngài đã che chở cho chúng ta.

Kính lễ bái Ngài Địa Tạng

Sống thật vui và chết được yên ổn.

Cầu nguyện được an hảo

Ngày 26 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

Deguchimachi, Fuchùshi

Sam nguyên Mậu

Kính đề.

CÂU CHUYỆN THỨ NHỨT

CAO HUYẾT ÁP ĐƯỢC GIẢM

(Câu chuyện của Bà N. 81 tuổi ở phố Fuchù,
huyện Hiroshima)

Từ năm Chiêu Hòa thứ 49 (1973) tôi đã bị bệnh, mà theo Bác Sĩ, đây gọi là bệnh cao huyết áp, ở trong nhà nhiều khi cũng bị lão đảo, khi đi ra đường thấy lâu thì mọi người lại lo âu.

Có một ngày trong tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) từ phố trở lại nhà còn độ 60 thước ở nơi cầu Đại Hắc lúc sắp qua khỏi sông. Tôi muốn vội đi qua khỏi cầu, nhưng giao thông cũng hơi nguy hiểm, nên tôi đã vịn tay vào thành cầu một hồi lâu và dựa lưng vào đó để nghỉ. Vì mắt tối hù nên mới lấy tay sờ soạng vịn lên cầu, nhưng thành cầu thấp nên tay tôi chưa chạm tới, toàn thân đã rơi bồm xuống sông. Không cao lắm hơn 2 mét, nhưng lòng sông toàn sỏi đá nên đầu bị đập vào đá, nên bị thương nặng, đã nhập viện cả tháng trời. Người trong phố khi thấy tôi bị xây xẩm và té, nên đã cứu dùm.

Ngày 18 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) trong giấc mộng ông Đông Thọ Dũng đã nằm thấy Đức Địa Tạng và được biết lần đầu tiên sau khi đào lên vào ngày 20 tháng 5. lại có người đến cầu nguyện và có người dẫn theo con cái để cùng tham bái. Trong ngày đó chỉ có chừng 5 đến 6 người. May mắn là trong ngày ấy tôi không bị chóng mặt nên cũng được leo lên đường dốc. Thế rồi mỗi ngày tôi đều đi tham bái nơi ấy. Tuần đầu tiên tôi được những người trẻ và con gái của mình đi, nhưng từ từ sự tự tin càng tăng, nên chỉ một mình tôi đi tham bái. Ngay cả bây giờ kinh điển tôi cũng không rành và cách lễ bái cầu nguyện cũng chẳng biết. Chỉ biết một điều là chấp hai tay lại một lòng cầu nguyện Đức Địa Tạng rằng: “Con tuổi Tuất, sinh năm Minh Trị thứ 31 bị huyết áp cao. Xin Ngài giúp con huyết áp được hạ xuống”. Thế rồi tự nhiên mắt lại sáng ra và nhìn cảnh vật chung quanh một cách thật rõ ràng.

Khi đi ra ngoài lúc sau này mắt sáng không bị choáng váng mặt mày nữa. Đến ngày thứ 15 hầu như hết hẳn: Nhờ Bác Sĩ xem lại dùm thì việc bất khả tự nghi mà ông ta nói là: Thừa Bà sao việc này lại như vậy! Huyết áp đã hạ rồi, đã trở lại bình thường như xưa”.

Khi huyết áp cao, đo được đến 200, khó thở. Còn bây giờ như thế này thì chỉ một mình đi đâu cũng an tâm. Bắt đầu từ đó mỗi ngày tôi thường đi tham lễ Đức Địa Tạng. Khi đến được nơi thờ Ngài tâm tôi thật

hoan hỷ. Kể từ đó về 2 năm sau nữa đã chẳng có một lần nào bị chóng mặt như xưa nữa.

 Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha. Câu thần chú này mãi cho đến bây giờ khi đứng trước Ngài Địa Tạng, tôi vẫn tụng như vậy.

 Ngày 29 tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 54
 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

BỆNH ĐAU ĐẦU ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn ông tên Y. 69 tuổi,
ở phố Fukuyama, huyện Hiroshima)

Từ 10 năm về trước trở lại đây tôi bị đau đầu khó có gì tả được, mỗi ngày tôi càng thấy tệ hại hơn. Thỉnh thoảng tôi chỉ đi Bác Sĩ và đa phần chỉ dùng đến thuốc nhưng không thấy thuyên giảm. Tôi từ xưa đến nay có niềm tin nơi Ngài Đại Sư. Nhiều người cũng được Đại Sư gia hộ cho lành bệnh đau lưng khi đi tham bái. Tuy tôi không bị đau lưng nhưng nhiều người đi tham bái Đức Địa Tạng cũng chữa được bệnh đau lưng. Từ đó có nhiều người tin Ngài Địa Tạng. Tôi làm nghề kinh doanh Ofuro (chỗ tắm công cộng) và vì thế được nghe nhiều câu chuyện của thế gian. Từ đó mới được biết về câu chuyện của Ngài Địa Tạng ở phố Fuchù. Đạo ấy tôi bị đau đầu không thể tả và nằm liệt trên giường như con rùa. Vào buổi trưa của một ngày trong tháng 11 năm rồi. Tôi cảm

thấy khỏe khoắn và lợi dụng thời gian như thế để đi đến Fuchù để tham bái Đức Địa Tạng. Lúc ấy ở văn phòng có bà S là người quen biết, nhưng bà ta đang bận rộn với nhiều người đến tham lễ và tôi nói rằng: Cái đầu của tôi đau quá không chịu nổi. Có người trả lời: “Sự đau đầu ấy chỉ cần lễ bái Đức Địa Tạng, chứ không có vấn đề gì đâu. Chỉ trong vòng đêm nay là hết thôi”. Rồi tôi cũng được nghe kể rất nhiều người bị bệnh đau đầu đã được chữa khỏi.

Đúng là như vậy. Từ khi về lại nhà tự nhiên thấy cái đầu nhẹ hẳn ra. Độ hơn nửa năm sau không còn đau nữa, kể từ đó tôi đã đi tham bái Đức Địa Tạng rất nhiều lần. Có lúc đến cúng dường và nhận được cái khăn có hình Ngài và tôi đã cho người thân khi nhập viện. Tôi cũng đã nói cho họ biết về sự gia hộ của Ngài Địa Tạng cho họ nghe. Bây giờ trong nhà tôi có người em gái cũng cảm thấy có nhiều nỗi khổ, nên tôi đã bảo Cô ta nên đi tham bái Ngài Địa Tạng. Cũng muốn nhận được ơn gia hộ của Ngài. Con xin thành kính tạ ơn Ngài.

Ngày 31 tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BA

BỆNH THẦN KINH ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn ông tên S.74 tuổi,
ở tại Shinshicho, quận Hộ Phẩm, huyện Hiroshima)

Câu chuyện xảy ra vào tháng 3 năm rồi và từ 1 đến 2 tháng ấy cả hai chân bị tê dại không thể cựa quậy được. Không thấy đau đớn gì, nhưng không thể bước đi được. Đi thật chậm và cũng chỉ độ được 100 bước là cùng. Đi chậm cứu và Bác Sĩ cũng như châm cứu nội khoa đã nhiều lần và cũng đã uống thuốc, đã trải qua hơn nửa năm như vậy, nhưng không thấy bớt chút nào.

Việc của người bạn tôi đã nghe được từ người bạn và người bạn ấy đã bảo rằng: “Hãy đến tham bái Ngài Địa Tạng xem thử sao. Ngài sẽ nghe lời nguyện cầu của mỗi người. Vào khoảng tháng 4 năm rồi tôi đã lái Taxi đi từ Shinshicho đến tham bái Ngài Địa Tạng cách nhà tôi độ 4 cây số. Tôi ghé vào nhà của người quen tên S và sau khi nhận được bùa hộ thân cũng như khăn lau mặt thì xuống xe Taxi và đi bộ đến nhà

ông S độ 10 mét thôi và cố lê 2 chân vào phòng khách của nhà ông ấy.

Từ đó về sau trong 3 tháng ấy tôi đã dùng Taxi để đi tham bái độ 4, 5 lần. Tôi theo phái Chơn Ngôn nên khi đứng trước Ngài Địa Tạng, tôi đọc kinh theo phái của mình và một lòng thành kính như thế. Sau khi đi tham bái độ 4,5 tháng thì tự nhiên lê chân đi được. Tôi có niềm vui khó tả. Đến một năm sau dường như không có chuyện gì cả và bước đi rất tự tại.

Bây giờ mỗi ngày 2 lần sáng tối khi tụng kinh tôi đều hướng về Fuchù để lễ bái về uy đức của Ngài. Đồng thời mỗi tháng 2 lần tôi đều đi tham bái nơi ấy. Trong hiện tại tôi hay đi xe Bus và đi bộ đến đó độ 10 phút.

Ngoài ra tôi cũng bị đau dạ dày và cả thân thể đều tệ hại, nên tất cả đều trở nên tốt đẹp lạ thường. Vào ngày mùng 2 tháng 8 năm này có ông S trước đây một năm đã gặp tôi khi ông ta lê từng bước đi được, đến trước Ngài Địa Tạng, tôi thấy cũng hết sức ngạc nhiên. Bây giờ tôi hầu như không thể thiếu hình ảnh của Ngài Địa Tạng được. Từ đó tôi luôn có niềm tin nơi Ngài Địa Tạng không có đầu này trong cuộc sống của mình.

Nam mô Địa Tạng Vương Bồ Tát

Kính nguyện.

Ngày mùng 2 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ TƯ

CON GÁI BỊ BỊNH BIẾN DỊ SAU MỘT TUẦN THÌ HẾT

(Câu chuyện của người đàn Bà tuổi Ty 38 tuổi
ở phố Fuchù, Huyện Hiroshima)

Tôi có một đứa con gái học tiểu học năm cuối. Khoảng Tiểu Học năm thứ 2 khi nó ăn cơm, cơm không đưa vào miệng mà cứ ra ngoài. Ngoài ra cả 2 bắp chân và những ngón tay của nó cũng bị biến dị, tôi đau nỗi đau cho con gái của mình. Đồng thời trong bụng cũng cảm thấy xấu hổ với mọi người xung quanh nữa. Tôi cũng muốn chết đi được với cái bệnh này của con mình.

Bà vợ của ông Đông Thọ Dũng, người nằm thấy mộng Đức Địa Tạng và đào lên đó, là bạn thân của mẹ tôi. Vì vậy sự linh hiển của Ngài Địa Tạng bất khả tư nghì ấy đã được mẹ tôi dạy cho biết và bà hiểu hãy vì con gái mà cầu nguyện cho nó thử xem. Vào mùa Hạ năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) tôi đã dẫn con mình đi theo để cầu nguyện. Đứa con bị bệnh đã cầu nguyện

bằng cách chấp hai tay lại, còn tôi thì nhất tâm tụng Kinh Địa Tạng.

Sau lần đó chỉ một mình tôi đi tham bái, khi thực hành như vậy thì việc bất khả tư nghì đã đến là từng bước từng bước con tôi đã trở lại bình thường và hầu như đã mất hẳn dị tật ấy. Ngài đã cứu được dị tật của con tôi, nên tôi thường hay lợi dụng thời gian nghỉ trưa ở Sở để đi tham bái và trả lễ Ngài Địa Tạng. Khi bắt đầu đi tham bái sau một tuần lễ thì mọi việc đã trở nên tốt đẹp.

Cửa miệng của con gái đã trở lại bình thường như cũ. Tôi đã cảm động như muốn khóc được. Từ đó về sau tôi đều đi lễ chỗ Ngài. Thật là câu chuyện bất khả tư nghì. Con xin niệm ân Ngài Địa Tạng.

Kính nguyện

Ngày mùng 6 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ NĂM

BỊNH THẦN KINH ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của Ông I. 79 tuổi, ở phố Fukushima, huyện Hiroshima)

Bây giờ tôi đã 79 tuổi mới biết được Đức Địa Tạng không có đầu này thật là điều hết sức tiếc rẻ vậy. Thế nhưng trong hiện tại tôi phải cảm ơn Ngài rất nhiều. Gần đây tôi bị bệnh thần kinh và nhức mỏi là những bệnh trạng mà trong tâm luôn luôn lo lắng khôn khổ. Thế nhưng vào ngày 18 tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) vừa qua tôi mới đi tham lễ lần đầu. Ngày 2 tháng 8 đã đi tham lễ 2 lần và lúc ấy bệnh đau không còn nữa và tôi đã sống trong những ngày thoải mái với tâm cảm tạ sâu xa này.

Với việc này, tôi một lòng tin nơi Ngài Địa Tạng và nơi tôi cũng chính là chỗ tập trung những nguyện lực và tín tâm. Đồng thời như trên tôi lại cũng có niềm tin nơi Ngài Địa Tạng. Bắt đầu từ đây tôi đã thay đổi

được những khổ nạn và hay tán thán rồi cùng cả gia đình sống đời sống hạnh phúc và chính mình sức khỏe càng được tốt hơn.

Kính nguyện

Ngày mùng 6 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ SÁU

BỆNH THẦN KINH VÀ ĐAU HẬU MÔN ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn ông tên I. 80 tuổi,
ở phố Thần Biên Đình, quận Thâm An,
huyện Hiroshima)

Bắt đầu từ tháng 2 năm này đau gối của chân tôi đau dữ dội và cũng đi đến Bác Sĩ để chữa trị. Kết quả được biết sau khi chẩn đoán là bệnh thần kinh. Không có thuốc đặc biệt để chữa trị về bệnh này, mà cứ để tự nhiên sẽ được trị liệu qua cách ý thức của mình.

Vào khoảng 3 tháng có người bạn bảo rằng: “Ở tại Fuchù có Đức Địa Tạng không có đau hay gia hộ cho nhiều việc hãy đến đó thử xem sao. Đức Ngài luôn luôn lắng nghe những lời cầu nguyện ấy”. Đến ngày 18 tháng 4 là lần đầu tiên tôi đã đến tham bái Đức Địa Tạng và đã đọc Bát Nhã Tâm Kinh một biến.

Tôi đã lấy tay xoa vào thân Ngài Địa Tạng rồi để vào chỗ đau nơi đầu gối rồi trở về nhà. Khoảng một

tuần sau cảm thấy như cái chân đau đã được đỡ hẳn. Đây chính là nhờ sự gia hộ của Địa Tạng vậy. Sau đó vào khoảng tháng 4 lại bị đau đường hậu môn. Tôi nhớ không rõ khi phân ra thì nổi đau không thể diễn tả hết. Vào ngày 18 tháng 5 lại một lần nữa đi tham bái Ngài Địa Tạng và lại cầu nguyện một lần nữa. Sau một tháng cảm thấy đường hậu môn hoàn toàn không còn đau nữa. Thật là cảm động. Con xin tạ ân Ngài.

Từ đó trở đi thật khoan khoái dễ chịu không còn khổ sở gì nữa, nên mỗi tháng thường lệ tôi thường đến cúng dường ở đó với niềm hoan hỷ lễ bái cầu nguyện. Khi bước chân lên đường dốc để đi lên chỗ Đức Địa Tạng, tôi thấy tâm cảnh chung quanh không còn gì nữa và vui với niềm vui thông thoáng của một người già đã trải qua những tâm niệm vui tươi lần lượt đã đến như thế với mình.

Nam mô Địa Tạng Đại Bồ Tát.

Ngày 18 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BẢY

ĐAU ĐẦU VÌ BỊ THƯƠNG VÀ ĐAU CHÂN ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn bà tên A. 59 tuổi
ở phố Fukuyama, huyện Hiroshima)

Câu chuyện này xảy ra cách đây 28 năm về trước thuộc năm Chiêu Hòa thứ 36 (1960), có một ngày nọ tự nhiên có một vật thật lớn rớt xuống trúng đầu tôi. Vì vậy nên đã bị trúng xương đầu. Lúc ấy cái chân cũng bị phong thấp và đã bị bệnh thần kinh. Đến năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) lại bị xe tải tông vào phía trước khi đang di chuyển và phía trước trán cũng như đầu bị thương nặng, nên phải vào bệnh viện.

Vào ngày 25 tháng 8 năm Chiêu Hòa thứ 50 (1974) trên đường đi phân phối đồ ăn uống trên quốc lộ số 2, thấy xe vận tải phía trên đột nhiên lùi tới và tông luôn chiếc xe chở hàng phía trước, nên ruột gan của tôi chấn thương mạnh. Lại một lần nữa lại sống trong bệnh viện cả một trăm ngày. Chẳng biết nhân

quả gì mà phải gặp những tai nạn khủng khiếp như vậy. Nhưng thật là hạnh phúc, tôi đã được cứu sống là một chuyện lạ lùng và đã sống cho đến trong hiện tại là không có ngày nào mà cái đầu không bị đau cả. Tôi đã tiếp tục sống với sự khổ não của tật bệnh sau khi bị tai nạn trong 28 năm trời như thế, đã chiến đấu với thần chết cũng chưa dứt, mà phải sống kéo dài cho đến ngày hôm nay. Lúc ấy khi bị bệnh tôi thường nghĩ rằng: “Sức khỏe là điều hạnh phúc đầu tiên, còn hơn cả của cải sản nữa”.

Vào cuối tháng 11 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) tôi đã nghe những câu chuyện của Đức Địa Tạng không có đầu từ những người bạn và họ đã dạy rằng: “Đức Ngài lắng nghe hết tất cả mọi việc bà nên đến đó để nhận được sự gia bị”. Trong lòng đầy cảm khái nên liền đi đến Fuchù. Tôi đã một lòng cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng. Rồi chuyện bất khả tư nghì lại đến. Chỉ có một lần cầu nguyện mà đã nhận được sự gia trì. Sự đau đớn lúc đầu đã trải qua 28 năm, mà sự khổ sở ấy bây giờ đã lành lại và đồng thời cái chân của tôi trở nên lành tốt hơn. Mỗi ngày lại thay đổi và làm việc trong sự bình thường. Thật ra tôi không thể dùng ngôn ngữ để tạ ơn việc này được. Thật quá đổi vui mừng. Con người dẫu cho có việc gì mà một lòng tin tưởng, thì sự bất khả tư nghì sẽ đến. Với lòng từ vĩ đại, với ân đức cao dày ấy của Ngài Địa Tạng cả đời con không dám quên ơn này.

Mọi người cũng như cá nhân tôi đã nhờ ân Ngài gia hộ và Ngài sẽ nghe tất cả mọi lời cầu nguyện. Tôi mỗi ngày đi làm khi thấy nhiều người mang bệnh và dấu cho chỉ một người, tôi cũng đều kể chuyện Ngài Địa Tạng cho họ nghe và dẫn họ đến nơi Ngài Địa Tạng. Niềm tin ấy chính là sức sống này.

Kính nguyện

Ngày mùng 10 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ TÁM

ĐAU RUỘT ĐÃ ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của người đàn bà tuổi Mùi, 36 tuổi,
ở phố Tổng Xã, huyện Okayama)

Khi tuổi còn con gái lúc 20, tôi đã bị đau ruột già nhẹ trong một thời gian, nhưng sau khi kết hôn bệnh đau kia lại nặng thêm. Có người bảo vì cách sống của tôi không mẫu mực nên mới bị như vậy. Đến năm Chiêu Hòa thứ 49 (1973) khi sanh đứa con thứ 2 thì bệnh lại càng nặng hơn, không thể diễn tả hết được. Đứa con sau phải nhờ người nhà trông, còn tôi phải nhập viện để kiểm tra, nhưng kết quả không rõ là bệnh gì, nên đã phải trở lại nhà. Ở nhà lo trị dưỡng nhưng khi đau lại đi bệnh viện và tôi đã sống qua những tháng ngày như thế. Bác Sĩ bảo cũng chẳng phải bị bịnh ruột thừa, nên dầu cho có chẩn liệu cũng không biết được chỗ đau ở đâu.

Ruột già đau khủng khiếp đến năm thứ 4, vào một buổi sáng đến ngày 30 tháng 6 năm Chiêu Hòa

thứ 54 (1978) tôi dờ tờ báo Mainichi ra xem thì thấy có một cột viết về Đức Địa Tạng không có đầu và có đăng cả hình ảnh nữa.

Những bài viết này đã kể lại những chuyện linh hiển mà Ngài Địa Tạng đã cứu giúp. Việc lo lắng ấy đã được người khác chăm sóc đưa con trai lớn của tôi và ngày 22 tháng 7 tôi lần đầu tiên đã đi tham bái Đức Địa Tạng ở tại Fuchū. Tôi đã một lần cầu nguyện cho bệnh đau ruột già của mình. Sau đó nhận cái khăn Ngài Địa Tạng đem về nhà. Khi nào đau tôi lấy khăn ấy nịt vào bụng. Sau khi làm như vậy thì việc bất khả tư nghì xảy đến đúng vào tháng 8 lễ Vu Lan, cái bụng của tôi thấy nhẹ nhàng dễ thở. Lúc đi tham lễ Vu Lan, đứa con gái sau của tôi bị sốt trên 39 độ rất khổ sở và tôi mau mau lấy khăn có hình Đức Địa Tạng nịt vào đầu nó. Tôi đã cùng mẹ mình tụng Tâm Kinh và Kinh Địa Tạng, đến sáng hôm sau nhiệt độ hạ xuống bình thường, không cần phải đi Bác Sĩ nữa.

Vào buổi sáng ngày 11 tháng 9 khi vừa mở mắt thì con mắt bên mặt mở chẳng ra và cảm thấy mắc cỡ khi xuất hiện trước mọi người. Vì cái mặt đã biến sắc.

Tôi lại lấy cái khăn có hình Đức Địa Tạng bịt vào mắt và một lòng niệm chú Địa Tạng: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”. Đến sáng ngày 20 hôm sau, khi lấy khăn ra thì mắt thấy rõ vô cùng. Lại một lần nữa chuyện bất khả tư nghì lại đến và đó chính là nhờ ơn đức vĩ đại của Ngài Địa Tạng đã gia lực cho, nên tôi chỉ một niềm cảm thán mà thôi.

Đưa con trai 8 tuổi khi đi học mỗi ngày tôi đều để khăn ấy lên đầu nó và nói trước khi nó ra khỏi nhà rằng: “Hôm nay là ngày chủ nhật 16 tháng 9 tôi đã cùng với các con đi tham lễ để tạ ân Đức Địa Tạng”.

Kính nguyện

Ngày 16 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 54
(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ CHÍN

ĐỨA CHÁU TOÀN THÂN BỊ CHÁY SẠM ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn bà tuổi Tuất, 69 tuổi
ở phố Fuchù, huyện Hiroshima)

Tôi có đứa cháu trai mới 5 tuổi và bây giờ đang sống ở Tokyo. Vào tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) đứa cháu này bị rơi vào trong nước nóng của Ofuro và bị phỏng nặng và khi biết được thì tim của tôi như ngừng đập. Nếu không cho thêm nước lạnh vào thì không thể tắm được, thế mà đứa cháu đã chạy đến đó và leo lên ngòai ở đó. Giữa chừng vì tắm ván dậy nắp yếu nên bị sập và nó bị rơi tòm vào trong nước sôi. Chị nó học năm thứ 6 Tiểu học gần bên cạnh vội lôi nó lên và liền xối nước lạnh cho em nó. Cha nó đã gọi xe cứu cấp và bọc nó vào cái khăn, chở vào bệnh viện liền. Vì rơi vào trong nước sôi nhưng chân và tay nó không hề hấn gì, ngoài ra thân thể chỗ nào cũng bị phỏng lớn.

Con mắt còn sót lại chút đỉnh nhưng cũng như bị cháy nám. Toàn thân nó bị bỏng nước nên lúc nào cũng la đau khóc ngất mà máy chiếu tia phóng xạ cũng không có, nên Bác Sĩ cũng bó tay.

Sau khi đưa cháu bị nạn như thế, thường ngày hay bắt đầu nghĩ đến việc đi tham bái nơi Đức Địa Tạng không có đâu kia và nghĩ rằng đi càng xa càng tốt, nên tôi đã tức tốc đến cầu nguyện một cách chân thành cho đứa cháu để được cứu nạn. Tôi nhận bùa hộ mệnh từ Đức Địa Tạng đồng thời có nhận thêm cái hình có Ngài nữa và lấy khăn ấy xoa vào thân Ngài để cầu nguyện. Điều này có thể giúp được cho cháu mình, sau đó đã gửi khăn này đến nhà ở Tokyo. Sau 2, 3 ngày thì tôi được thông báo về tình trạng của cháu. Đến ngày thứ 10 thì cháu bị biến sắc xấu đi, do máu huyết lưu thông không đều. Đến ngày hôm sau trở nên đỡ hơn và một ít thức ăn nuốt qua được khỏi cổ. Nó nói: “Thưa ba, thưa mẹ! con xin cảm ơn và cũng xin lỗi”. Khi nghe những lời của cháu được truyền lại như thế lòng của bà đầy ắp nỗi mừng vui. Bắt đầu những ngày sau đó toàn thân đỡ đi rất nhiều. Một lớp da đẹp đã hiện lên như nguyên thủy và đến tuần lễ thứ 3 mới thoát viện. Bệnh nặng như thế mà được chữa trị nhanh như vậy, phải nói là một việc bất khả tư nghi. Đó chính là nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng không sai chút nào, nên tôi đã cúi đầu cảm tạ Ngài.

Vào tháng 8 lễ Vu Lan nên cả gia đình con tôi đã từ Tokyo kéo nhau về lại quê và tôi cũng xem lại thân thể của đứa cháu của mình. Liên sau đó tôi đã dẫn đứa

cháu đi đến nơi thờ Đức Địa Tạng để lễ tạ thâm ân được gia hộ. Trong khi ở Fuchù đưa cháu ấy cũng đi biển để tắm. Nơi bị thương tích hầu như chẳng còn thấy nữa mà lại còn đẹp ra. Việc này ngoài sự cảm tạ ra không còn gì nữa cả.

Con xin tạ ân Ngài Địa Tạng .

Kính nguyện
Ngày 18 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI

GÂN NGÓN TAY VÀ VIỆC ĐAU LƯNG ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn bà tên U. 54tuổi, ở phố
Phản Tân, huyện Hiroshima)

Vào tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) tôi đã đọc được mục ký sự trên báo Mainichi viết về Đức Địa Tạng không có đầu ở làng Deguchicho, phố Fuchū. Đây thật là một Địa Tạng bất khả tư nghị, nên nghĩ rằng phải một lần đi đến đó để tham bái. Tôi vẫn thường hay nghe nói rằng hãng xe Bus ở Hiroshima hay chờ người đi, nên đã tức tốc ghi tên tham gia vào đoàn thể ấy. Từ ngày đó trở về trước 3 tháng tự dưng 2 bàn tay đau nhức, ngoài ra cái lưng cũng đau nữa, nên khổ sở vô cùng. Không bảo tôi cũng phải đến Bác Sĩ trị liệu, ngay cả châm và cứu đủ loại, nhưng chẳng thấy khá hơn chút nào cả.

Leo lên xe Bus từ Hiroshima và lần đầu tiên tôi đi tham bái Ngài Địa Tạng. Tôi cũng đã nguyện rằng nhờ Ngài gia hộ cho việc đau đớn không còn nữa.

Cùng lên xe ấy đi tham bái có một cô gái hay tin tưởng Đức Quan Âm và bẻ tay tôi mấy lần, cả 2 tay như thế, nhưng hầu như chẳng cảm thấy đau gì cả. Cả mấy lần làm như thế cũng chẳng cảm thấy đau. Đây chính là việc gia hộ của Ngài Địa Tạng, nên tâm tôi mừng vui khó tả. Bởi vì tôi cũng đã chẳng nghĩ rằng nhận được sự gia hộ sớm như vậy, nên chỉ có cảm tưởng rằng, mang ơn Ngài.

Lần đi tiếp theo là lần đi thứ 3 tôi đã cầu nguyện cho cái lưng đau của mình, phía bên trên của lưng bị đau nhức. Khi thức dậy thì nửa bên trên thật đau đớn khổ sở vô cùng. Kể từ sau khi tham bái lần thứ 3 thì cái lưng của tôi hầu như không còn bị đau nữa. Vào ngày 16 tháng 9 tôi đã cùng với những người bạn đi tạ lễ. Tôi đã nhận được chiếc khăn có Địa Tạng và chính mình đã cầu nguyện lên đó, rồi mang về lại Hiroshima. Tôi đã một lòng tạ lễ và khẩn rằng: “Hôm nay con lại được đi tham bái, con chân thành cảm tạ Ngài”.

Câu chuyện xảy ra vào một buổi sáng sau khi đi tham lễ về, đó là vào lúc 4 giờ sáng ngày 17 tháng 9 tôi ho dồn dập và càng ho càng khô. Lúc ấy tôi nghĩ đến chiếc khăn đã nhận được nơi Đức Địa Tạng ngày hôm qua và lấy khăn ấy quấn vào cổ và thật là một chuyện bất khả tư nghì, tự nhiên cơn ho lại dứt hẳn. Nhờ vậy mà tôi đã ngủ yên đến 6 giờ sáng. Cơn ho liền chấm dứt ấy, tôi đã đem nói cho người hàng xóm nghe, họ cũng cảm nhận là chuyện bất khả tư nghì. Rồi tôi tiếp tục kể về những sự gia hộ của Ngài mà

mình đã nhận được, nên người hàng xóm cũng vô cùng hoan hỷ.

Càng về sau tôi càng mong mỗi lúc nào cũng có thể đến được nơi Đức Địa Tạng để nhận được sự gia trì vĩ đại ấy.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện
Ngày 21 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI MỘT

THÀNH TÍCH CỦA HÃNG ĐƯỢC THỊNH VƯỢNG

(Câu chuyện của người đàn ông ở phố Sáng Phu,
huyện Okayama)

Tôi từ 10 năm trước đây vào mùa Xuân năm Chiêu Hòa thứ 49 (1973) tôi làm nghề sửa ống khói. Trước đó từ năm Chiêu Hòa thứ 31 đến năm Chiêu Hòa thứ 42 trở về sau năm thứ 46 và năm 49 thì việc kinh doanh được nhit lên chút đỉnh và nghề nghiệp thuận lợi nên cũng được hạnh phúc.

Vào khoảng tháng Giêng năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) tôi có nghe những câu chuyện về Đức Địa Tạng . Vì tôi từ xa xưa vốn không có tín tâm nơi Thần Phật. Khi đi ngang qua Thần Xã, Chùa Viện cũng như Đức Địa Tạng ở bên đường tôi chỉ cúi đầu xuống thôi rồi đi qua. Thế nhưng Đức Địa Tạng ở Fuchù lại sớm đi tham bái. Đương thời khi mới đào được Đức Địa

Tặng lên nơi chốn còn nhỏ hẹp và chỗ thờ cũng khiêm nhường. Dần dần nhiều người bị đau đã đến cầu nguyện Đức Địa Tạng, nơi chốn lại càng chật hẹp hơn và nhờ thế đã có nhiều người cúng tiền vào nơi này.

Từ đó trở đi tôi thường đến đó cầu nguyện. Khi nguyện cầu như thế, tôi đã không cầu riêng cho chuyện của mình ngay cả chuyện tiền bạc. Nhưng tôi đã cầu nguyện cho vận mệnh của hãng mình được yên ổn và lâu bền, sau đó như thế nào tôi cũng giao hết cho Thần Phật. Công việc càng ngày càng thuận lợi, thật là bất khả tư nghì. Tự mình làm khác đi và người khác cũng thấy chướng mắt và xem như kẻ bất hạnh, nhưng lạ thay nhờ ơn gia hộ mà việc buôn bán mỗi năm tăng gấp ba lần.

Ngày hôm qua nằm mộng thấy đập vỡ một cái vò lớn. Khi thức giấc dậy tìm kiếm tiền bạc ngày xưa thì quả là tôi đã quên lửng về số tiền đã để trong vò ấy. Đây là một giấc mộng thật bất khả tư nghì. Thế nhưng đây cũng chính là nguyên nhân để tiền của dồn lại được nhiều hơn như lời cầu nguyện, ngoài chuyện có tiền ra tôi nhất thiết không làm chuyện gì sai trái trong cuộc sống.

Bây giờ ở Fuchù công việc sửa chữa ống khói không còn cần nhiều nữa nên ngày 23 tháng 9 này tôi đã đến Fuchù nơi có Đức Địa Tạng không đầu để tham bái và cầu nguyện cũng như cảm tạ, khẩn rằng: “Sở dĩ hôm nay con được đến đây là được ơn của Ngài gia hộ. Con xin đa tạ Ngài”.

Vào buổi tối ngày hôm đó sau khi xong việc có nhiều người cùng làm trong hăng tại Fuchù cũng đã đến tham bái Đức Địa Tạng.

Nam Mô Địa Tạng Đại Bồ Tát

Con xin tạ ơn Ngài

Ngày 23 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI HAI

BỆNH SUYỄN CHỮA TRONG MỘT NGÀY

(Câu chuyện của bà H. 57 tuổi,
ở Chukyo thuộc Kyoto)

Vào đầu mùa Hạ năm Chiêu Hòa thứ 51 (1975) ngồi trúng gió độc rồi vào giường ngủ, nhưng bị ho liên tục chẳng nhắm mắt được. Đi khám tại bệnh viện chuyên khoa của Đại Học K thì được biết là bệnh suyễn cấp tính. Kể từ bắt đầu mùa Thu cho đến mùa Xuân sang năm sau khi phát hiện thường phải đi bệnh viện. Bên cạnh nhà tôi có một bà hàng xóm (Bà này chính là chị của bà Y tại phố Thảo Tân, huyện Tư Hạ) đã làm thình một mình tiến hành việc đi tham bái. Rồi cũng đã chỉ cho đường đi nước bước cho tôi một cách rõ ràng để đến Fuchū cầu nguyện nơi Đức Tạng kia. Việc này xảy đến vào cuối

tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977). Liên sau đó vào đầu tháng 10 đã cùng nhà tôi lần đầu tiên đi đến để tham bái. Lúc ấy ở văn phòng có người nói: “Nếu là bệnh suyễn thì ở văn phòng có người nói: “Tôi từ xa đến đã soạn lễ vật cúng dường ra như bánh trái đã được tiếp nhận. Đây là câu chuyện của đêm ấy. Tôi vào mỗi ngày, mỗi đêm cái bụng lúc nào đau như đánh trống và ho khàn cả cổ. Nhưng thật bất khả tư nghì đêm đó đã dứt hẳn. Đã nhận được một niềm vui. Từ đó về sau không còn ho liên tục như vậy một lần nào nữa. Đây chính là nhờ vào oai lực của Ngài Địa Tạng duy nhất, thật khó nghĩ bàn. Vì thế mỗi sáng hay tối đến đứng trước hình Ngài tôi đều chắp 2 tay lại để cầu nguyện. Lúc đó vào ngày 16 tháng năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) tôi đã cùng với con gái con trai tôi cùng mấy đứa cháu ngoại, nội đã dẫn đến đây để tham lễ và tạ ân. Ai ai cũng vui mừng và một lòng niệm ân Ngài.

Kính nguyện

Ngày 25 tháng 9 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

LỜI CUỐI SÁCH CỦA QUYỂN THỨ MƯỜI

Năm này có mùa Hè thật nóng bức. Tuy nhiên đi tham bái Đức Địa Tạng tuyệt nhiên không giảm. Khi mùa thu đến việc đi tham bái lại càng nhiều hơn nữa. Vào ngày 24 tháng 9 là ngày lễ Higan (Thanh Minh) từ sáng sớm cho đến tối mịt có 40, 50 chiếc xe Bus của những đoàn thể tín ngưỡng và những hội người già cũng đã có mặt. Đây chính là những người được nhận sự gia hộ của Ngài Địa Tạng nên đã đến tham lễ. Nên trong ngôi đền thờ Đức Địa Tạng ấy cho đến cuối ngày vẫn còn huyền ảo.

Huyện Hiroshima đã chứng nhận “Fuchù Địa Tạng Bồ Tát” là một Tôn Giáo pháp nhân (*). Vào ngày 26 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) với tư cách là một Tôn Giáo pháp nhân đã được ghi tên vào sổ của chính phủ. Từ đó về sau, đây chính là việc công ích xã hội mà mọi tín giả và những người làm việc tại đó chỉ một lòng quyết tâm phụng sự cho việc công này mà thôi.

Đức Địa Tạng linh hiển ấy càng ngày càng được biết đến nhiều hơn và cũng đã có nhiều người được cứu giúp hơn. Đây chỉ thuần là vấn đề cúng tế lễ bái.

Kính nguyện
Ban Biên Tập

(*) Lời chú của dịch giả: Tôn giáo pháp nhân ở Nhật cũng giống như Gemeinnütziger Verein e.V ở Đức và Hội “Non profit” ở Hoa Kỳ và Canada.

Quyển thứ mười một

LỜI NÓI ĐẦU

NGUYỄN LAI VỀ ĐỨC ĐỊA TẠNG BỒ TÁT

Nơi đất nước Nhật Bản, Đức Địa Tạng đã được chờ đợi từ lâu. Đồng thời chỗ Ngài lưu lại được đặt tên chỗ của Ngài Địa Tạng. Có nhiều cách gọi về Ngài như: Xin con nơi Ngài Địa Tạng, Đức Địa Tạng sáng suốt, thay thế thân của Đức Địa Tạng, Đức Địa Tạng nơi trồng trọt, Đức Địa Tạng nơi bắn cung v.v... có nhiều cách gọi như thế, Đức Địa Tạng ở Fuchù cũng như vậy, từ khi mới đào lên được đã không có đầu. Ngài đã cứu độ cho không biết bao nhiêu người. Đức Địa Tạng cũng là người thân thiện với mọi người, nên được kính mến. Cho nên cũng cần hiểu rõ nguồn gốc mà từ xa xưa đã được truyền lại cho đến nay. Đề tạo chỗ thâm tín cho mọi người cầu

nguyện Ngài. Sau đây xin trích dẫn một vài sách nghiên cứu về Ngài để được tỏ tường hơn.

Trước khi Đức Thích Ca xuất hiện tại Ấn Độ thì Bà La Môn giáo rất thịnh hành. Theo tư tưởng của Ấn Độ thì Phạm Thiên chính là vị trời thủ hộ ở cảnh giới ở trên và phía dưới đất lại có vị giữ gìn đất đai to lớn này. Phạm Thiên là vị thần đàn ông và Địa Thiên và vị thần đàn bà. Vị thần này có đầy đủ tài sản và chữa lành các căn bệnh. Khi muốn hàng phục kẻ địch thủ phải cầu nguyện nơi nữ Thần. Sau đó chẳng biết từ lúc nào, sự cầu nguyện này chỉ hướng đến vị nam Thần này.

Chữ Địa Tạng tiếng Ấn Độ gọi là Ksitigarlbha. Chữ Hán dịch theo lối phiên âm là Khất Xoa Đệ Bà. Chữ Ksiti dịch là địa và Garlbha dịch là Thai, cũng có nơi dịch là tử cung. Cho nên chữ địa có nghĩa là Đại Địa, chữ thai có nghĩa là thai tạng, là một đóa hoa lớn trở thành một bào tạng. Ở đây chữ Địa Tạng giống như đất lớn và bao dung như thai mẹ và từ đó mọi vật được nuôi nấng dưỡng thành. Cũng có thể hiểu rằng đây chính là sự thành tựu của mọi việc. Với Bà La Môn giáo thì Địa Thần hay Địa Thiên là những vị thần vĩ đại có tính cách kiên cố mà họ hay sùng bái. Đối với Đại Địa này tất cả mọi loài đều được sanh ra và ta thấy do cái đức mà có được. Từ đây được sùng kính như một vị thần chủ tế, được tôn xưng Địa Đạc Thần hay Địa Đại Thần.

Theo như giáo điển của Bà La Môn, gọi đây là Địa Mẫu, cũng còn gọi là Thần của mẹ, là vị thần có

tư cách tối cao có thể ban ơn cho người khác. Đối với Thần Đức ấy rất vĩ đại và kiên cố. Ở đây có bốn đức của sự bất diệt sanh trưởng và dưỡng thành. Trong đó phát sanh đặc biệt là cái Đức của sự sanh trưởng và sự dưỡng nuôi. Sanh trưởng và dưỡng nuôi cũng như thanh hành ích lợi, phần vinh là những công đức đạt đến của sự dưỡng thành mà các nơi tại Ấn Độ thường hay tế lễ. Điều này đã làm đối tượng chính của tín ngưỡng.

Những điều như trên Phật Giáo đã thâm nhận vào và ngay cả trên thân của Đức Thích Ca cũng có nhiều địa thần hộ trì. Khi Đức Thích Ca thành đạo, các Địa Thần này cũng đã hiện diện. Sự giác ngộ ấy đã chứng minh được truyền thuyết này. Lại nữa những vị này thường hay giữ gìn và bảo hộ cuộc sống của Đức Thích Ca. Địa Thần chính là vị thần ngoại hộ của Đức Thích Ca đã được cho thêm vào. Rồi mãi về sau này trong Phật Giáo đã thâm nhận thêm và đồng hóa là vị Địa Tạng Bồ Tát.

Theo Phật Giáo trong kinh “Địa Tạng Bồ Tát Bản Nguyện” thì kiếp trước Ngài là con của một Đại Trưởng Giả và kiếp ấy Ngài là Nữ Quang Mục Bà La Môn kia.

Lòng từ bi của Ngài Địa Tạng rất là sâu rộng đặc biệt, suốt đời chỉ sống nơi địa ngục và trở thành bạn hữu của các tội nhơn. Vì muốn cứu những người như thế, nên cả thân lẫn tâm và hồn, Ngài đều dùng lòng từ bi để thể hiện việc cứu độ, nên rất được kính ngưỡng.

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT

CHỮA HẾT BỊNH UNG THU DẠ DÀY LÀ MỘT KỶ TÍCH

(Câu chuyện của bà K tên U 54 tuổi,
ở phố Phấn Tân, huyện Hiroshima)

Tôi đã nhờ ơn cứu khổ của Đức Địa Tạng về nỗi đau ruột già mà sau khi tham bái Ngài một ngày rưỡi đã được cứu độ. (Xin xem phần ký sự trong quyển thứ 9) và từ đó những chuyện bất khả tư nghì lần lượt đã đến.

Vào ngày mùng 3 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) người bà con chú bác của tôi 51 tuổi đã bị mổ về ung thư dạ dày. Kết quả nhờ sự mát tay của Bác Sĩ khi mổ bụng và Bác Sĩ nghĩ rằng nhiều lắm thì sống 3 tháng nữa. Thế nhưng đã trải qua được hơn nửa năm và qua nhiều lần chẩn đoán, nhưng chẳng hề ăn được một vật gì cả. Cả người thân trong ngoài gia đình đều bị quan và sống trong trạng thái bị quan ấy và chờ đợi. Khi tôi nghe được chuyện như vậy, liền nghĩ đến việc

cứu giúp của Ngài Địa Tạng ở Fuchù phải mau đến Ngài Địa Tạng để được cứu, chứ không phải chịu chết tức tưởi. Tôi rất tự tin về việc này vì tôi đã nhận được sự che chở rồi.

Đến ngày mồng 4 tháng 9 sau khi xong việc tại hăng, tôi đã cùng với nhà tôi lái xe đến tham bái Ngài vào lúc 8 giờ rưỡi tối. Đêm ấy là một đêm mưa nặng hạt. Đêm đã khuya như thế mà tại đây cũng còn đông người đến lễ bái và riêng tôi đã nhắm mắt lại để cầu nguyện:

“Xin Ngài cứu cho, không thì con chết mất! người anh họ của con cần được cứu giúp! Xin Ngài hãy ban ơn! Ngài hãy dùng thần lực của Ngài để gia hộ chữa lành cho người anh họ của con”. Sau đó tôi đã đi vòng quanh nơi thờ Ngài cả trăm lần như thế. Trong khi tôi suy nghĩ không biết lấy gì để dâng cúng Ngài, thì tôi liền lấy một ly nước để dâng lên và mang nửa ly nước ấy trở lại nhà. Sau đó vào ngày chủ nhật 3 lần và mỗi tối lúc 8 giờ 30 tôi đều đi tham bái ở đây, đi quanh Ngài cả trăm lần như thế. Từ ngày đầu tiên đến hết một tuần lễ (ngày 10 tháng 9) tôi đã có được tấm hình của người bệnh trong tay và tôi đem tấm hình của người bà con dâng lên Ngài khi đi kinh hành hàng trăm lần như thế.

Khi thực hiện những việc như vậy nỗi đau của người bệnh đã được chữa khỏi. Việc này em gái tôi đã nói cho biết vào sáng ngày hôm sau người bệnh không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Bệnh ung thư đã làm cứng bao tử, thế mà không còn bị đau nữa và những thức ăn cũng từ từ bị ỏi ra nhưng đồ ăn mới của bệnh viện cũng lại không ăn được. Cho đến khi tôi đi tham bái Đức Địa Tạng thì tất cả thức ăn cho vào miệng đều bị lura ra ngoài và như tôi được biết sau đó đều ăn được và bệnh nhân bảo rằng đến ngày 20 tháng 9 thì nên về nhà. Tuy không chụp hình quang tuyến và phổi nhưng đường đại, tiểu tiện và kết quả kiểm tra của huyết trầm thì được Bác Sĩ bảo rằng: “Bệnh đã lành, về nhà cũng được”. Người anh họ của tôi sau đó đã về nhà vào ngày mùng 6 tháng 10.

Đến ngày mùng 7 tháng 10 là ngày đã cùng gia đình người anh họ của tôi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Hôm đó cũng là ngày bỏ phiếu bầu cử quốc hội. Bộ không đi đầu phiếu và chúng tôi đã đi đến Fuchù để tham bái Đức Địa Tạng. Người anh họ của tôi như cả mấy trăm năm mới được sống dậy và khỏe mạnh, nên chúng tôi đã cảm tạ thâm ân của Ngài Địa Tạng đã gia hộ che chở cho.

Đầu tiên khi nghe đến bệnh tình của người anh họ của tôi, tôi chỉ biết khóc thối, chứ không biết làm sao cả; khóc cả hai ngày như thế. Đến đêm ngày mùng 4 tháng 9 khi leo lên dốc để đến Đức Địa Tạng tại Fuchù thì cái khăn mùi-xoa đã đầy nước mắt khi tôi khóc trước đó trong xe hơi, nhưng lạ thay! Khi chân đã đạp lên đất trong vườn Chùa nơi thờ Ngài thì một giọt nước mắt cũng không còn nữa. Lúc bấy giờ tôi la lên “Đã được Ngài cứu rồi” và từ đó về sau khi

nói chuyện với người anh họ nước mắt không còn chảy nữa. Khi nhìn được việc bất khả tư nghi này của người anh họ, thấy thể lực của anh được hồi phục, tôi mừng vô kể.

Sau khi mổ, anh họ tôi đến ngày thứ 20 tăng thêm lên 1 kilô (sau một tháng) rồi 2 kilô và da dẻ người bệnh trở nên tốt hơn.

Nếu nói về tự thân của mình thì vào ngày mùng 6 tháng 10 ở tại Hãng trong khi làm việc bị bụi độc bay vào mắt. Bụi ấy giống như kim châm đau nhức, khô sở và nước mắt không chảy ra được. Mắt cứ nhắm nghiền lại, chẳng thấy được ánh sáng mặt trời. Hạt bụi ấy là ánh sáng mạnh đã làm cho mắt tôi như mờ dần đi. Đêm đó mắt tôi bị nhức khủng khiếp và tôi cầu nguyện sự gia hộ của Ngài Địa Tạng, nên đã đem hình của Ngài để phía trước để tụng thần chú: Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha đến 10 lần rồi tôi cầu nguyện: “Hãy cho con được thấy ánh sáng mặt trời và hãy làm cho con không còn bị đau nữa”. Chỉ cầu nguyện như vậy mà sau đó mọi bệnh khổ được tiêu tan nhanh chóng. Kinh nghiệm như thế này mấy lần trước đó tôi đã nhận được.

Thật là chuyện bất khả tư nghi khó thể nói hết được, chỉ có một lòng tôn kính cái Đức vĩ đại của Ngài Địa Tạng mà thôi.

Con xin tạ ơn Ngài.

Kính nguyện

Ngày mùng 7 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

Viết thêm:

Người anh họ này vào tháng 10 sau khi từ bệnh viện về nhà, mọi việc đều tốt đẹp và sau đó đi làm việc lại chỗ cũ. Thế nhưng vào năm thứ 55 (1979) cảm thấy không an nên đã nhập viện trở lại. Rồi cũng thêm một chuyện bất khả tư nghì nữa là hoàn toàn không thấy đau đớn gì, ăn uống bình thường và không có gì trở lạ.

Vào tháng 8 năm thứ 55(1979) ông ta đã về thế giới khác và cho đến lúc mất chẳng đau đớn gì cả và mọi việc như an ổn, vãng sanh một cách an lạc.

Nhờ ơn Ngài gia hộ che chở mà trong 10 tháng trường được khỏe mạnh, thế nhưng ông anh họ đã chưa một lần đến tham bái Đức Địa Tạng. Ông K và mọi người đã thay phiên nhau lễ bái. Khi ông anh họ mất rồi tôi thấy trong giấc mộng Ngài Địa Tạng đứng đó và bảo rằng: “Nếu chính người anh họ mà có thể đi tham lễ được thì cuộc đời có thể kéo dài hơn ...”.

Ngày 15 tháng 3 năm Chiêu Hòa
thứ 56 (1980)

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

BỆNH LẠ SENJIYOKANSEN ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn ông tên H 54 tuổi
ở phố Nham Quốc, huyện Yamaguchi)

Gần 10 năm nay tôi đã bị bệnh ngoài da thật kỳ lạ và khổ sở. Toàn thân những tế bào như nổi lên và rất đau đớn. So với người bị bệnh da bình thường nhiều hơn 30 lần. Khi mùa đông đến da bị nứt ra đau nhức. Khi hạ sang những lỗ chân lông bị bít kín, mồ hôi không thoát được. Một thời gian thì mặt trên của da bị trắng bạch như bị chết đi, ngứa ngáy, dùng tay để gãi cũng bị đau, cào cào cũng đau. Bệnh ngoài da này từ đầu đến chân đều bị, chẳng sót nơi nào.

Ở Đại Học Kyushū đã kiểm tra về máu cũng đã tìm hiểu đủ cách, nhưng chẳng rõ nguyên nhân. Tôi nghĩ chỉ còn cách đi thẳng ra mộ là không còn chữa trị mà thôi. Bệnh này liên hệ với thức ăn, đặc biệt là

những nước phát triển như Mỹ lại rất nhiều. Thời trước chiến tranh Nhật Bản hầu như không có, nhưng sau chiến tranh bệnh này mới phát sinh. Có lẽ trong thực phẩm được chế biến thêm bằng thuốc nên Bác Sĩ gọi đây là bệnh Senjiyokansen là một cái tên chưa bao giờ nghe đến.

Vì khó coi, nên thỉnh thoảng tôi vẫn nghĩ làm việc ở sở để chỉ lo cho việc chữa trị, nên tôi đã không tham dự được những khóa huấn luyện của hãng, vì hãng của tôi cũng dẹp nên tôi chuyển từ công việc của xe lửa qua làm việc công khác. Cuộc đời của tôi như cuồng dại về nghiệp bệnh, vì đã bệnh khổ kéo dài nhiều năm nên lúc nào cũng có thể khóc được. Vào ngày 20 tháng giêng năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) vợ của tôi mở đài Radio nghe được những chuyện về Đức Địa Tạng không có đầu này. Bà ấy trong khi giặt đồ, với Đức Địa Tạng ấy đã cứu hộ không biết bao nhiêu bệnh tình và tôi đã chuẩn bị đi tham bái. Tôi liền điện thoại cho đài phát thanh để xác nhận cho rõ ràng về nơi chốn của Đức Địa Tạng rồi tôi đã điện hỏi sở hành chánh ở Fuchù và đã được hướng dẫn rõ ràng con đường đi đến.

Thế nhưng lúc ấy thân thể vẫn còn đau nhức nên đi xa như thế là điều không thể được. Vào mùa thu ngày 20 tháng 10 bệnh tình thay đổi thấy khác, nhiệt độ lên đến 38 độ C, thế nhưng tôi tự lái xe đi từ Nam Quốc đến Fuchù để tham bái. Đến nơi đã 12 giờ trưa.

Tôi đã tụng mấy lần câu: Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha. Đầu tiên tôi nhất tâm cầu nguyện “Xin cho cái mặt và tay của con được chữa lành trước”.

Rồi cảm thấy như nhẹ hẳn đi. Tôi đã cầu nguyện suốt 30 phút như vậy. Khi bước xuống đường dốc nơi Ngài Địa Tạng có cái gì đó khiến tôi phải quay lại để niệm và bái Ngài một lần nữa.

Tôi lái xe cho đến nhà gare Fuchù thì nhiệt độ bắt đầu cao và phả vào mặt, nên không thể lái nổi và cố gắng lái cho đến nhà gare thì dừng nghỉ một hồi lâu để đọc kinh Địa Tạng. Cổ khô quá nên tôi đã ăn kem và tự nhiên cảm thấy nhẹ hẳn ra.

Đây chính là nhờ Ngài Địa Tạng, một thời khủng khiếp như thế đã hiện ra nhằm chữa trị là trường hợp đã được viết lại nhiều lần, nhưng với tôi trường hợp này lại hy hữu đến thế. Sau khi tham lễ Ngài Địa Tạng độ một giờ đồng hồ thì nhiệt độ trở lại bình thường. “Thật là kỳ diệu” tôi đã thốt lên thành tiếng như thế là bắt đầu nổ máy cho xe chạy, như là một người lâu nay chẳng có gì xảy ra cả. Đây đúng là một sự linh nghiệm nhiệm mầu. Tôi đã hiểu thật sự, chính đây là nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng vậy. Con thành tâm tạ ơn Ngài câu chuyện bất tư nghì này.

Sau khi tham bái, lúc trở về nhà, tôi đã xin bột hương nơi Ngài Địa Tạng. Lấy lay hòa bột vào nước và uống. Khoảng nửa tháng sau bệnh phù da kia đã thay đổi tốt hơn. Đầu tiên từ đầu đến lưng thay đổi trước. Rồi từ lưng đến đầu gối độ 10 ngày liên tục sau thay đổi. Điều bất khả tư nghì là trong những ngày ấy

trời thường mưa. Sau khi tham bái độ một tháng thì bây giờ còn sót lại một ít và đã hồi phục độ 8 đến 9 phần 10 rồi. Cái bệnh khắt nghiệt như thế, mà bây giờ hoàn toàn đã tiêu đi hết rồi. Vậy mà tại sao tôi không đi tham bái sớm hơn, tôi hối hận như vậy.

Hôm ấy là ngày 23 tháng 11 dẫn cho có xa xôi đến bao nhiêu đi chãng nữa, tôi vẫn dẫn toàn thể gia đình con cái đến tham bái. Còn bây giờ mỗi ngày đều hướng về hướng của phố Fuchù để đọc kinh. Tôi vẫn tin vào các vị thần linh những việc vĩ đại như thế.

Con xin tạ ơn Ngài .

Kính nguyện
Ngày 23 tháng 11 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BA

NHẬN ĐƯỢC ĐỨA CON GÁI

(Câu chuyện của người đàn bà tên O. 30 tuổi,
ở phố Thảo Tân, huyện Tư Hạ)

Tôi kết hôn đã 7 năm rồi nhưng chưa sinh con. Chúng tôi không hề nghĩ phải sinh con sau khi kết hôn độ 2, 3 năm và thời gian ấy lại trôi qua, sau này lại muốn có con.

Sau đó thì em gái tôi lấy chồng và sau khi nó sinh con đầu lòng tôi cũng muốn được một đứa con như thế và cả cha mẹ chồng ngày nào cũng muốn thấy được mặt mày đứa cháu nội của mình. Nhưng chẳng hiểu tại sao tôi chẳng sinh được đứa con nào, thật là khó hiểu. Không dùng bước lại đó, tôi đã đi Đại Học Y khoa, khoa sinh sản của phụ nữ để được chẩn liệu. Kết quả của hai vợ chồng là một đời sống bình thường và theo lời chỉ dẫn của Bác Sĩ mỗi tháng chúng tôi đều đi đến phòng mạch để khám, thế nhưng việc thụ thai cũng đã chẳng diễn ra.

Ngày nào cũng mong có được đứa con và vào cuối tháng 7 năm rồi khi mẹ chồng đi quét dọn mả má trong phố thì nghe được người hàng xóm nói về chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng không đầu tại phố Fuchù huyện Hiroshima , cầu nguyện việc gì cũng được lắng nghe và gia hộ. Tôi đã cảm tạ và sung sướng khi nghe được những câu chuyện của Ngài Địa Tạng. Mẹ tôi đã bảo rằng: “Chính bà đã nghe rõ ràng những câu chuyện như thế, hãy nên đền đó cầu nguyện”. Lúc đó tôi thật còn bán tín bán nghi vì mỗi ngày theo lời khuyên bảo của Bác Sĩ mà còn không có được con và thân thể bây giờ thì yếu đi, noãn sào khó thể đậu, nhưng vì nghe được chuyện linh nghiệm, nên vào ngày 15 tháng 8 cả vợ chồng mau mau dẫn nhau đến Ngài để tham bái và xin có được một đứa con.

Từ đó trở đi mỗi ngày tôi đều cầu nguyện nơi Ngài Địa Tạng. Thân thể tôi lúc ấy cũng chẳng có gì biến đổi, nhưng lần chẩn liệu vào giữa tháng 10 lại có. Lúc ấy ông Bác Sĩ nói rằng: “Hãy vui lên! Cô đã mang thai rồi”. Câu nói ấy chính tai tôi đã nghe, nhưng phải hỏi lại một lần nữa cho chắc “Thật sao Bác Sĩ?”. Đây chính là sự gia ơn của Ngài Địa Tạng mà tôi vui mừng không cầm được nước mắt nữa.

Ông Bác Sĩ cũng chẳng biết tại sao tôi có thai được, thật là bất khả tư nghi và vì muốn tham khảo việc này nên ông ta nói khi sanh cũng nên đến bệnh viện này để sanh. Thế nhưng tôi có làm việc liên quan đến sự sinh sản tại Thảo Tân, nên chỉ 5 tháng sau phải đổi sang khám tại bệnh viện sản khoa ở Tokyo.

Chồng tôi cũng rất vui nên vào tháng Giêng năm đó đã đi đến nơi Đức Địa Tạng để lễ bái và cầu nguyện cho việc sinh sản của tôi được dễ dàng. Nhờ ân ấy mà đêm 25 tháng 7 không khổ đau đón gì cả, tôi đã sinh đứa con gái, mẹ tròn con vuông. Cho đến bây giờ với ân đức vĩ đại và lòng từ bi cao cả của Ngài Địa Tạng, tôi chỉ có cúi đầu cảm tạ.

Cả hai ông bà nội mỗi ngày nhìn cháu đều vui mừng nói: “Đã sinh ra dùm rồi. Tốt quá nhỉ? Tốt quá nhỉ? Rồi tiếp nói: “Sao mà dễ thương quá chừng! Đứa cháu này đã được Đức Địa Tạng cho đây! Đúng là một sự gia hộ thật lợi ích. Nên chúng ta phải cảm tạ thâm ân này”. Cả nhà toàn là người lớn và bây giờ có sự hiện diện của trẻ thơ vừa sinh nên ai ai cũng vui cười thanh thản. Hằng ngày gia đình chúng tôi đã trải qua sự sáng sủa vui tươi ấy. Đây một lần nữa cũng nhờ lòng từ bi của Ngài Địa Tạng gia hộ vậy.

Với Ngài Địa Tạng, con thành tâm tạ lễ.

Kính nguyện
Ngày 30 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ TƯ

THỊ LỰC CỦA MẮT BÊN PHẢI ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của ông S 86 tuổi ở phố Thảo Tân,
Huyện Tư Hạ)

Con mắt bên phải của tôi không nhìn thấy được vào tháng 5 của năm này. Đây là điều không cân bằng khi lấy tay ấn vào mắt trái thì con mắt phải hoàn toàn thấy màu đen, nên tôi đã hoảng hốt. Đây là điều quan trọng nên tôi đã mau mau đến khoa nhãn khoa để chẩn trị và năm này cũng đã mổ mắt ấy, nhưng thị lực hầu như chẳng hồi phục, thật là phiền toái. Nếu con mắt phía trái mà cũng giống như thế thì tôi có thể nghĩ rằng: Đây là do sự già nua nên sống cảnh tối tăm ấy, thì tôi không buồn rầu và cũng không lấy làm tiếc rẽ, nên đã đi khám nhãn khoa ở chỗ khác một lần nữa. Nhưng kết quả vẫn giống nhau.

Trong khi suy nghĩ không biết phải làm thế nào. Tự nhiên lúc ấy lại nghĩ đến ông Y trước đây đã kể cho nghe về việc linh nghiệm của Đức Địa Tạng và khi ông Y đi tham bái cầu nguyện thì nhà cửa không bị cháy. Do vậy mà tôi đã hướng đến Ngài Địa Tạng. Từ đó tôi cứ suy nghĩ muốn cho thị lực của con mắt phải được hồi phục, chỉ có con đường đi tham bái Đức Địa Tạng và nhờ vào lòng từ bi của Ngài gia hộ mới được, nên vào ngày 29 tháng 5 đã cùng đi với ông Y đến tham bái Đức Địa Tạng. Lúc đó ông bảo rằng có thể cúng nước cho Ngài và lấy nước đó rửa mắt thì không chừng được sự lợi ích, nên đã nhờ bà S lo nước dùm. Bà S thật tận tâm và giao cho ly nước đã cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng.

Từ đó về sau mỗi ngày 2 lần sáng tối tôi đều rửa con mắt phải với nước cầu nguyện ấy và mong rằng thị lực của mắt phải mau hồi phục. Hằng năm có nhiều ngày kỵ trong mỗi tháng, nhưng vì xa xôi tôi không thể đến được và sau đó 2 lần đã nhờ ông Y thay thế tôi đi tham bái cũng như xin nước về để tiếp tục rửa con mắt phải. Con mắt phải cho đến bây giờ vẫn không thấy rõ, nhưng thật là bất khả tư nghĩ, bây giờ có thể thấy được và sáng tỏ như đèn điện, có thể rõ biết phân biệt đường đi và sông ngòi cũng như thị lực đã được hồi phục. Thật là cảm động vô cùng. Đây một lần nữa đã nhờ vào lòng từ bi gia hộ của Ngài Địa Tạng, nên tôi quá sức vui mừng, không có gì có thể sánh nổi.

Cho đến mãi về sau này, con cũng mong rằng thị lực được mãi như thế. Đây là sự lợi ích mà con muốn tuyên dương Ngài Địa Tạng và Ngài đã nghe được lời nguyện của con.

Con xin tạ ân Ngài Địa Tạng.

Kính nguyện

Ngày mùng 2 tháng 11 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

Đức Địa Tạng không có đầu.

CÂU CHUYỆN THỨ NĂM

TRẢI QUA 25 NĂM BỆNH ĐAU BÊN HÔNG ĐƯỢC HỒI PHỤC

(Câu chuyện của bà M 53 tuổi, ở phố Hường Đảo, quận Ngự Điều, huyện Hiroshima)

Từ hơn 20 năm nay tôi bị bệnh đau ngang hông thật là khốn khổ. Rồi lan dần ra phía sau lưng và di chuyển đến chân, đau nhức vô cùng. Đức Địa Tạng không có đầu đã được người quen ở gần nhà kể cho nghe, nên vào trung tuần tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) cả gia đình cùng đi đến Fuchū để tham bái Đức Địa Tạng, sau đó chúng tôi tụng 3 lần câu thần chú Ấn Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha. Buổi sáng hôm sau khi thức dậy xem như không còn thấy đau bên hông nữa và thật hết sức ngạc nhiên vì sự đau nhức ấy tiêu đi đâu mất.

Một tuần sau tôi lại đi tham bái một lần nữa. Lúc ấy ngón chân giữa bị đau và tôi đã cầu nguyện cho bớt đau nhức. Lúc đó tôi đã tụng 3 biến Bát Nhã rồi về lại nhà. Đến hôm sau thì thấy thoải mái. Ba ngày đầu đã bớt nhiều và đến ngày thứ tư xem như hết hẳn. Bây giờ cái lưng và hai chân không còn đau nữa,

Thật là nhờ ơn Ngài mà tôi đã được cứu khỏi nên thật lòng cảm tạ.

Lần đầu tiên đến tham bái, tôi đã được hướng dẫn về Đức Địa Tạng ở văn phòng, phía bên sau hình có Ngài Địa Tạng bằng đá. Thật lấy làm vui và tôi để hình ấy trong xe đạp vừa đi vừa ngắm rồi trở lại nhà. Cùng đi với tôi có đứa con gái, nhưng nó không để ý hình ấy.

Hình ảnh ấy cả 3 người đều thấy. Hình ấy có một dáng uy nghi vĩ đại, lông mày dài đến miệng. Phía bên trên sạch bóng trông rất đẹp như viên ngọc vừa mới hoàn thành, thật dễ thương, mà là hình Ngài Địa Tạng. Từ chính giữa nhìn qua bên phải thì thấy Ngài có mặc áo bông, đẹp đẽ giống như vị thần ở Long Cung. Đá mà được đào lên đó cũng thấy giống như là một nữ thần.

Bên vai phải có đeo đồ gì đó ở phía sau, phía bên trái của vị ấy không là đàn ông hay đàn bà không thấy rõ. Giống như vị chủ thần ngày xưa, thấy 2 chân có mang giày bằng gỗ thật lớn. Ở chính giữa là Đức Địa Tạng mà chung quanh còn thấy nhiều Đức Địa Tạng nữa. Khi nhìn được bức ảnh ấy tôi đã thấy được như vậy.

Thật là bất khả tư nghì. Con xin cảm ơn Đức Địa Tạng.

Kính nguyện

Ngày 7 tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 54

(1978)

CÂU CHUYỆN THỨ SÁU

TIỀN ĐỀ DÀNH LÀM NHÀ ĐÃ TẶNG CAO

(Câu chuyện của bà tên Y 75 tuổi,
ở phố Fukuyama, huyện Hiroshima)

Vì đưa con gái của tôi nó mở tiệm ở Osaka, nên phải mua nhà mới. Để được mua nhà này tôi phải mượn thêm tiền và bán 2 căn nhà cũ. Thế nhưng mãi chờ đợi để mua, mà chẳng được vào tay. Một chút gì đó hơi nao núng trong lòng. Trong khi đó lại nghe được những câu chuyện của Đức Địa Tạng ở phố Fuchū đã lắng nghe và gia hộ cho mọi người rất nhiều việc, nên vào ngày 18 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) lần đầu tiên tôi đi tham bái và mong bán cho được ngôi nhà cũ của mình.

Sau đó 2, 3 ngày lại nằm mộng, trong giấc mộng ấy tôi thấy mình đứng cắt cỏ trước Thần Xã. Có con rùa tròn thật to. Đây tôi hiểu chính là một vị Thần. Rồi có khoảng 50 người đàn ông mặc áo Kimono màu đen. Cũng đồng dạng tuổi ấy. Những người đàn bà

cũng mặc áo Kimono mà tôi đã thấy. Những người đàn ông thì cầm gậy dài đứng gác. Những người đàn ông ấy cũng giống như những vị Thần. Rồi lấy cây gậy ấy để lên cổ tôi. Mới vừa định cung kính lễ thì cái đầu của tôi rơi xuống. Vì trong mộng nên cũng chẳng thấy đau đớn gì cả. Lúc đó bừng tỉnh dậy và ngồi hồi tưởng lại một hồi lâu, trong đêm tối như vậy mà mồ hôi ra lạnh toát cả người.

Sau khi nằm mộng 4, 5 ngày thì bán được nhà. Cùng gởi chung tiền để dành với tiền bán nhà vào ngân hàng ở Osaka và lúc đó có nhiều người cần tiền, nên nhà đã bán được cho người ta làm nhà mới, họ đã trả được giá khá và việc ấy chẳng bao lâu sau lại bị hạ giá xuống.

Đến ngày 25 tháng 9 tôi liền đi đến tham bái Đức Địa Tạng. Đây là việc mới có được lần đầu. Việc này chính ra là nhờ Ngài gia hộ vậy.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng .

Kính nguyện
Ngày mùng 7 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ BẢY

NGÀY SANH DỰ ĐỊNH THAY ĐỔI NHƯNG ĐƯỢC AN TOÀN

(Câu chuyện của Bà K 50 tuổi ở phố Fuchù,
huyện Hiroshima)

Con xin tạ ân Ngài Địa Tạng,
Người con gái tên Y 26 tuổi có thân thể yếu
đuối đã sanh con tuổi Kỷ năm Chiêu Hòa thứ 28 ngày
hôm qua. Đứa Bé được sanh ra năm vóc đầy đủ và
mạnh khỏe, là nhờ đã cầu nguyện, nên được dễ sanh
như thế.

Bình thường tôi là kẻ ít có niềm tin, nhưng qua
sự sanh sản này mới thấy được cái lực gia trì vĩ đại,
nên phải cảm tạ thâm ân ấy.

Theo dự định thì vào lúc 2 giờ chiều ngày 23
tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) sẽ khai hoa nở
nhụy, nhưng vào lúc 4 giờ sáng ngày 21 tháng 10 đã
bắt đầu chuyển bụng và vào lúc 6 giờ sáng đã đi vào
bệnh viện. Đến 8 giờ sáng thì sanh được một cháu trai
nặng 3 kilô 400 gram khi sanh ra thì cả mẹ con đều an

ôn. Việc khai hoa nở nhụy ấy theo dự định đã là chuyện bình thường, nhưng một lần nữa tôi phải tạ ân Ngài Địa Tạng đã gia hộ cho gia đình tôi và chúng tôi cùng thâm tạ. Chính con gái tôi đã nhận lá bùa và lấy khăn cọ vào tượng Địa Tạng rồi nịt vào bụng khi sanh, nên mới được như vậy.

Đặt tên cho nó là Xương Kinh (Masanori). Đứa bé này là cháu của bà K. Bà ngoại thường hay tham bái Đức Địa Tạng dầu cho những ngày mưa hay nắng, kể từ khi Ngài xuất hiện vào năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) vì ngày sinh đã dự định, nên mỗi ngày đều 2 lần đi tham lễ Đức Địa Tạng. Vì thân thể tôi yếu đuối, nên tôi đã cầu nguyện cho con tôi sanh dễ dàng và cho được mẹ tròn con vuông.

Lòng chân thật của Bà đã được Ngài lắng nghe và biết lấy gì đây để trả lễ, cũng như không thể dùng lời nào để nói được, chỉ có một điều là cảm tạ thâm ân của Ngài mà thôi.

Kính mong Ngài gia hộ cho đứa cháu mới sanh tên Xương Kinh được hưởng phước trong đời, sống lâu khỏe mạnh. Còn riêng bà K tuổi càng ngày càng lớn như cây đa khô, nên nạn lớn, nạn nhỏ đều đã trải qua nhiều lần, mà cũng đã được Ngài gia hộ che chở cho rất nhiều việc.

Thật tình con xin tạ ân Ngài.

Kính nguyện

Ngày 22 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ TÁM

CHỮA ĐƯỢC TAY CHÂN BỊ ĐAU

(Câu chuyện của ông S 42 tuổi, ở phố Lạp Cương, huyện Okayama)

Vào khoảng tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) tôi muốn đi Toilette nên mở mắt dậy, sau đó định đứng lên, nhưng hai cái chân hầu như không còn đủ sức nữa, ngã một cái đùng. Chẳng có cách nào khác hơn là gượng dậy và chẳng màng đi Toilet nữa.

Sáng hôm sau thì 2 chân trở lại bình thường, nhưng vào tháng 2 năm này đã bao nhiêu lần muốn ngồi dậy rồi cũng ngã xuống. Tôi cũng đã đi Bác Sĩ châm cứu và chạy điện cũng như đã đi bệnh viện đã bao nhiêu lần rồi, nhưng cũng chẳng thấy quen chút nào cả. Lại còn bệnh đau gan nữa cũng đã hoành hành từ tháng 6 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) trong vòng 3 tháng tôi đã nghỉ làm việc để đi bệnh viện. Từ tháng 8 năm rồi bắt đầu giữa lưng cho đến chân khi bước đi bị

run rẩy và đôi chân dường như kéo lê trên mặt đất. Toàn thân và đặc biệt là 2 tay thì run ít hơn, nhưng ở sở lúc ăn trưa cầm đũa cũng bị run. Thật là điều chẳng đơn giản chút nào. Chung quanh mình hầu như ai cũng lãnh đạm. Ngay cả khi đi họp trong lòng cũng bị run rẩy. Buồn vui lẫn lộn là vậy. Cái đầu nặng trĩu, khi đi làm việc chẳng còn sức đâu mà suy nghĩ nữa. Khi nói chuyện với người cái lưỡi như lú lại, chẳng biết là nói cái gì. Ngay cả vào đông mà làm cái gì đó một chút, đã bị ra mồ hôi rồi. Chân cổ càng khô, lại muốn uống nước, thật là khổ đốn. Việc này lại tiếp theo việc khác, mà thân thể của người bị bệnh gặp người khác cũng không phải là dễ, hoàn toàn bị cô độc.

Những lúc như thế mà ở tại Fuchù có Đức Địa Tạng không có đầu giúp cho được nhiều lợi ích và nhiều người đã nhờ ơn Ngài gia hộ, nên bất kể chuyện gì vào ngày mùng 3 tháng 12 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) tôi đã cùng Bà nhà tôi tức tốc đến tham bái Ngài. Ở nơi thờ Ngài chúng tôi chú tâm đọc kinh và cầu nguyện cho thân thể của mình cho được khá và đã đi tham bái ba bốn lần như thế đến tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) thân thể của tôi từ từ thấy tốt hơn. Rồi tháng 4, tháng 5 năm này hoàn toàn không có gì xảy ra nữa. Ngày hôm nay tôi là người hoàn toàn khỏe mạnh, trở lại cái thân hình thuở xa xưa. Cả tay chân và thân thể không còn run lập cập nữa và cảm thấy như tích cực hẳn ra. Cùng với mọi người tiễn đưa những năm tháng bình thường trong cuộc sống. Tôi

hoàn toàn đã nhờ Đức Địa Tạng không có đầu kia cứu giúp. Việc vui mừng như thế không có gì diễn tả được hết. Những người bị bệnh khổ hay lo lắng, tôi đều đem kinh nghiệm của mình để nói lại cho họ nghe.

Con xin chân thành cảm ơn Đức Địa Tạng không có đầu.

Kính nguyện
Ngày mồng 6 tháng 11 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

Từ quyển chín đến câu chuyện thứ 8 của quyển 11 này được dịch tại Bồ Đề Đạo Tràng Ấn Độ từ ngày 13.1.2008 đến ngày 18.1.2008.

*

**

Những câu chuyện kế tiếp dịch tại Thái Lan từ ngày 20 đến 21.1.2008.

CÂU CHUYỆN THỨ CHÍN

LƯNG VÀ TAY CHÂN BỊ LIỆT ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của ông tên T 79 tuổi, ở quận Ấp Trí,
huyện Shimagone)

Từ tháng 3 tháng 4 năm Chiêu Hòa thứ 53 (1977) cái lưng bắt đầu đau và 2 tay 2 chân bắt đầu tê liệt. Kể từ tháng 4 năm này lưng và tay chân lại càng đau đớn hơn nữa. Nó tê cứng như tấm gỗ, không ngừng nghỉ và không cựa quậy được. Đi Bác Sĩ để khám bệnh và nhờ chụp hình thì được biết: “Lưng bị biến chứng, nên từ lưng ấy đã ảnh hưởng đến tay chân. Vì chiếu tia phóng xạ cũng như uống thuốc và mỗi ngày nên đến phòng mạch để khám”. Tôi đã đi liên tục như thế nhiều ngày. Định bệnh gọi là tê liệt. Rồi có một ngày người bạn nghe nói và hiểu lầm là tôi bệnh thần kinh, nên đã chỉ đi Thầy thuốc này, Thầy thuốc kia, bệnh viện này, bệnh viện nọ, nhưng cũng chẳng hết. Trong số những người bạn ấy có người sống ở phố Fuchù thuộc huyện Hiroshima và

đã một lòng tham bái Đức Địa Tạng này và sau khi về nhà chẳng bao lâu thì bệnh đau đầu gối đã bớt nhiều và bây giờ người bạn này không còn để ý gì đến việc đau đầu gối này nữa. Vì tôi nghe được việc người ta đã đi tham bái này, do vậy cho nên chúng tôi 4 người vào ngày mùng 7 tháng 10 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) đã cùng với người thân là ông U chủ tiệm thuốc Tây, ông T là người kinh doanh đất đai và ông W là chủ khách sạn đã cùng đi tham bái. Chúng tôi có nhận được khăn lau từ Đức Địa Tạng và cũng nhận được bột tàn nhang và đã một lòng cầu nguyện Đức Địa Tạng rồi mới trở về nhà.

Điều đáng nói là vào buổi tối sau khi ra khỏi Ofuro(nhà tắm) thì tôi đọc chú: Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha. Và lấy khăn ấy rịt vào chỗ đau một cách cẩn trọng. Vì làm như vậy nó rất an ổn nơi bị đau và vào ngày mùng 8 mỗi tháng tôi nghe nói có lễ định kỳ của Ngài, nên vào ngày 18 tháng 11 vừa qua tôi đã cùng với ông M đến tham lễ, thật là một Đức Địa Tạng tuyệt vời.

Tôi cũng nghĩ trong những lần tới sẽ đi tham bái thường hơn Đức Địa Tạng có cái lực gia trì vĩ đại này. Tôi cũng đã truyền lại cho nhiều người nghe về những câu chuyện của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát này.

“Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”

Kính nguyện

Ngày 29 tháng 10 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI

BỊ ĐAU BỊNH THẦN KINH ĐẦU GỐI MAU CHỮA LẠNH

(Câu chuyện của người đàn bà tên H 71 tuổi,
ở phố Fukuyama, huyện Hiroshima)

Sáu năm về trước tôi đã đi thăm nhà con gái đã lấy chồng, tự nhiên thấy đau nơi đầu gối. Sự đau đớn ấy không thể lấy bút mực nào để tả được.

Sau khi trở về nhà, tôi đã đi khám Bác Sĩ, đâm bóp, chạy kim điện v.v... là những phương pháp tôi nghĩ là có thể trị liệu tốt đẹp, nhưng thật là chẳng hiệu quả gì hết, có lúc phải chống gậy để đi Bác Sĩ.

Việc xảy ra vào tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) ở nhà gần nhà tôi có người bảo rằng: “Hãy nên mau mau đi đến tham bái Đức Địa Tạng đi. Vì Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchū gia hộ cho rất nhiều người”. Đã 2, 3 lần lê cái chân như thế, nhưng cái chân đau vẫn không hết nổi. Do vậy mà tôi đã chấp tay cầu nguyện và cảm ơn Ngài.

Vào đầu tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) thì đau thần kinh đầu gối của tôi không còn nữa. Bây giờ tôi có thể đi du lịch bình thường và mỗi tháng 3, 4 lần hầu như bắt buộc, tôi thường hay đến tham bái Đức Địa Tạng.

Ở cận nhà cũng có một Bà Cụt yếu cái chân và tôi cũng khuyên Bà nên cùng nhau đi tham bái. Bà Cụt này cũng đã nhận được ơn gia trì của Ngài, nên vui mừng khó tả. Những điều như thế chúng tôi đều được nhờ ơn Đức Địa Tạng gia hộ. Do vậy mà sức khỏe càng ngày càng tốt và mỗi ngày sống trong cuộc sống sáng sủa hơn.

Con xin tạ ơn Ngài

Kính nguyện
Ngày 16 tháng 12 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI MỘT

CÁI DUYÊN ĐỐI VỚI ĐỨC ĐỊA TẠNG KHÔNG CÓ ĐẦU

(Câu chuyện của ông S 65 tuổi ở phố Ngô,
huyện Hiroshima)

Điều tôi không thể quên được, đó là vào ngày 27 tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) ở phố Ihara thuộc núi Thông Chi Khiếu có thờ “Đức Quan Âm” có tế lễ mùa Xuân, ở gần nhà có 4, 5 người đi tham lễ. Một người mà xen kẽ vào trong dòng người ấy, thật như kẻ mê mờ và tôi thì chờ đợi một người trước nơi thờ Đức Quan Âm trong đám đông ấy. Đột nhiên có một người đàn bà tuổi độ 43, 44 ghé tạt qua và hỏi tôi: “Thưa ông đã đi tham bái và cầu nguyện gì chưa?”. Tôi trả lời rằng: “Bà già bị trúng gió và cái chân tôi cũng bị lệt đệt nên đã đến đây để cầu nguyện”. Cô ta tiếp nói: Cái chân mà bị bệnh thì tốt hơn nên tham bái Đức Địa Tạng ở Fuchū hơn là

Ngài Quan Âm này. Hãy xem cái chân của tôi đây này! Cái chân này cũng thật là quái ác và khôn khổ vô cùng, nhưng tôi đã nhờ ơn Ngài Địa Tạng mà được cứu giúp vậy. Rồi bà ta đi lên xuống cầu thang 2, 3 lần giống như bay để cho tôi thấy. Ngoài ra tôi còn được biết Đức Địa Tạng ấy có dáng đẹp như người nữ và có tấm lòng từ thật vô lượng. Tôi cũng đã chẳng hỏi tên bà này, nhưng sau đó thì không gặp lại nữa. Có thể vị ấy là hiện thân của Ngài Địa Tạng chăng? Cho đến bây giờ tôi vẫn còn ngỡ ngàng về điều ấy.

Kể từ đó trở đi vì bận công ăn việc làm, nên việc đi tham bái Đức Địa Tạng, tôi cũng đã chẳng thực hiện được. Cái chân bắt đầu ứ đọng nước lại, thật khó đi đứng. Ngay cả việc đi đại, tiểu cũng trở nên khó khăn. Ăn uống cũng phải nằm để ăn, thật là khôn đốn vô cùng. Tôi cũng đã đi bệnh viện để lấy nước ra, nhưng nhờ nhớ lại câu chuyện của người đàn bà ở trước tượng Quan Âm, nên liền mang cái chân đau đến tham bái Đức Địa Tạng. Từ nhà gare đến Fuchù tôi đã dùng Taxi đến để tham bái và nhất tâm cầu nguyện. Còn lúc về lại lợi bộ, nhưng cảm thấy vô cùng an lạc. Thật là như một giấc mộng không chờ đợi từ bấy lâu nay.

Nghề nghiệp của tôi làm phải dùng đến lực của chân nhiều, nên khi nào dùng chân quá sức thì đến tối khi thức dậy không thể giở chân lên nổi, khổ sở vô cùng. Nhưng vì đã mau mau đến tham bái Đức Địa Tạng, nên ban đêm hầu như không bao giờ bị đau chân nữa. Đồng thời nước cũng không còn đọng lại

nơi chân, là nhờ sự gia hộ của Ngài mà tôi đã đi làm việc bình thường trở lại. Câu chuyện của tôi được gia hộ, một ngày nọ đã được người em rể của tôi có lòng tin tâm nghe được và tôi cùng em rể đã mau mau đi tham bái và em tôi là một người Phật Tử có tín tâm sâu sắc. Ngoài ra trong thân tộc tôi đã nhiều đời đã bị bệnh thần kinh, nên khi bước lên bực dốc, khổ sở vô cùng. Bây giờ nhờ lực của Ngài Địa Tạng mà chúng tôi trở nên an ổn hơn. Ngài đã gia hộ cho mọi người trong gia đình thật là khó diễn tả hết, nên chỉ có niềm cảm tạ sâu xa của chúng tôi mà thôi.

Đến lúc tôi đúng 65 tuổi thì nhận được tấm thiệp từ thành phố cho hay đã tới tuổi già, nên đi kiểm tra thêm một lần. Vào ngày mùng 5 tháng 9 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) kết quả kiểm tra ở bệnh viện là tôi bị cao huyết áp. Huyết áp lúc ấy là 220. Bác Sĩ ấy lấy làm ngạc nhiên và sáng hôm sau tôi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Sau đó độ 1 tuần tôi mới đi bệnh viện trở lại, thì huyết áp đã hạ xuống còn 170. Sự hạ thấp huyết áp nhanh chóng như vậy, cũng làm cho bệnh viện hết sức ngạc nhiên. Dùng mắt để nhìn việc hạ huyết áp ở trên 170 và ở dưới là 80. Đây là sự bình thường.

Trong hiện tại tôi cố gắng làm việc cũng không thua gì người trẻ mảy. Cái chân không còn đau, huyết áp không còn cao nữa là những điều tôi đã quên đi, mà hằng ngày vẫn hằng say với công việc, đều là nhờ ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng, không có gì vui thú bằng. Cứ mỗi ngày chủ nhật tôi thường hay đi tham

bái. Khi ngày chủ nhật đến là một niềm vui và tôi đã cố gắng để sống những ngày tiếp theo như thế.

Kính nguyện

Ngày mùng 1 tháng 12 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI HAI

ĐỨA CHÁU BỊ VIÊM THẬN ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của Bà A 60 tuổi, ở Fukuyama,
huyện Hiroshima)

Tôi đã nhận được ân gia hộ của Ngài Địa Tạng rất nhiều (xin xem trong quyển thứ 10).

Kể từ đó về sau tôi hay đi tham lễ cùng với mọi người. Ngoài ra có đứa cháu mới học Tiểu Học năm đầu vừa 7 tuổi đã bị viêm thận và vào ngày 30 tháng 8 đã vào bệnh viện Quốc Lập để chữa trị. Kết quả của sự kiểm tra, máu ra nhiều nơi đường tiểu. Cùng phòng nằm trong bệnh viện có trẻ phải nằm từ nửa năm cho đến 1 năm vậy. Còn tôi muốn trị cháu mình bằng sự che chở gia hộ của Ngài Địa Tạng nên tôi đã đi tham bái Ngài. Đầu tiên vì đứa cháu ấy tôi đã cầu nguyện

trước. Cái bụng và 2 chân của cháu lạnh như nước đóng băng. Đến lần cầu nguyện thứ 2 thì có sự đồng cảm. Tuy tôi không nói rõ về việc cầu nguyện cho cháu mình nhưng nó cũng biết và nói: “Bà đã cầu Phật và Đại Sư cho con” và cũng đã cầu nơi Ngài Địa Tạng gia hộ cho con mau lành bệnh”. Từ đó trở đi khi gặp cháu, nó thường hay hỏi: “Bà có cầu nguyện Đức Địa Tạng cho con không?”. Bên cạnh giường ngủ tôi có làm một chỗ để thờ Ngài Hoàng Pháp Đại Sư và Kim Tỳ La cũng như Ngài Cung Đảo để cầu nguyện. Lúc đó chúng tôi cũng đã cầu nguyện Đức Địa Tạng tại đây. Cháu tôi có một bình để dành tiền có hình Đức Địa Tạng và khi vào viện nó cũng mang theo. Khi đến bệnh viện có người hỏi thì nó bảo rằng: Để khi ngủ cầu nguyện Đức Địa Tạng gia hộ cho sớm lành bệnh và nó hay lễ bái tượng ấy.

“Đứa cháu, mình có dạy nó đâu mà nó biết lễ bái”. Tôi nói với ông chồng của tôi vậy, nhưng cả hai đều cho là điều bất khả tư nghi. Có lẽ đây là nhờ thần lực to lớn của Ngài Địa Tạng đã gia hộ, nên tôi phải cảm ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều. Khi nào tôi cầu nguyện cho cháu mình, nước mắt cũng chảy tràn trề. Thế rồi bệnh tình của cháu càng ngày càng bớt hẳn đi. Tôi đã nhận được sự linh cảm lần thứ hai vào 10 ngày sau đó. Sau khi cháu nhập viện 55 ngày thì về nhà. Bây giờ rất mạnh khỏe và đang đi học. Đến ngày 21 tháng 12 tôi đi tham lễ và đã cùng với những người khác đã nhận được ân huệ một lòng cầu nguyện. Ở

dưới tượng đá của Ngài Địa Tạng có hình ảnh của một tượng Địa Tạng nhỏ màu trắng và chúng tôi đã lễ bái tượng ấy.

Nam Mô Địa Tạng Đại Bồ Tát.

Kính nguyện
Ngày 21 tháng 12 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI BA

ĐAU NÚM VÚ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà K 65 tuổi ở Fuchù,
huyện Hiroshima)

Từ lúc đào được Đức Địa Tạng không có đầu vào năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) tôi cũng đã dự định đi tham lễ Ngài một lần. Đến năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) tôi đã bắt đầu đau núm vú. Nỗi đau ấy giống như kim châm vào người. Bình thường tôi là người có tín tâm với Ngài Đại Sư ở Hồ Dinh nên đã thờ tự Ngài, cũng chẳng nghi ngờ là nội tạng của mình sẽ xảy ra chuyện gì cả.

Bắt đầu từ ngày 15 tháng 8 đến ngày 4 tháng 9, trong 21 ngày đó tôi đã đi tham bái Đức Địa Tạng. Tôi mỗi ngày đều đi đến chỗ Ngài để cầu nguyện cho núm vú được chữa lành. Thật là bất khả tư nghị, chỉ trong 10 ngày thì vú không còn đau nữa. Từ sau ngày mùng 4 tháng 9 thì mỗi tuần vào ngày thứ Bảy tôi đều đi tham Lễ Ngài.

Vào buổi sáng ngày 11 tháng 10 khi tham bái thì tôi thấy hình bóng Ngài Địa Tạng hiện lên trên vai trái của tôi, khi hướng mặt về phía bên phải. Hình dáng Ngài toàn màu trắng. Nếu không phải vậy thì ai đứng về phía trước đó và hai tay đưa ra phía trước để đón nhận. Ngài có con mắt thật dễ thương và sáng ngời. Trên đầu sáng chói. Đồng thời trước tượng của Ngài cũng có nhiều người cúng đèn vì đã được gia hộ. Hình ảnh ấy rất đẹp xuất hiện rất linh động. Ngài xuất hiện với thân hình người nữ. Lúc bấy giờ tôi thật cảm động, chẳng thốt được nên lời nào. Bên cạnh tôi 5, 6 người cũng trông thấy như vậy. Đây là một sự thật, Ngài Địa Tạng đã xuất hiện không sai một mảy may nào.

Vào lúc 8 giờ sáng ngày 22 tháng 12 trong khi 2 tay chấp lại để lễ Ngài Địa Tạng thì cũng giống như lần trước, Ngài đã hiện ra thân hình rất đẹp đẽ. Lần này Ngài xuất hiện ngay nơi giữa tầm mắt. Tuy rằng phía trước không có ánh đèn, thế nên ánh sáng trông rất đẹp khi hình dung của Ngài đã hiện ra một cách rõ ràng như thế.

Nam Mô Địa Tạng Đại Bồ Tát.

Con xin niệm ân Ngài.

Kính nguyện

Ngày 22 tháng 12 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

CÂU CHUYỆN THỨ MƯỜI BỐN

ĐỨC ĐỊA TẠNG Ở TRÊN BỤNG
NÊN ĐƯỢC CHỮA BỊNH ĐAU DẠ DÀY
(Câu chuyện của ông tên A 63 tuổi, ở Fukuyama,
Huyện Hiroshima)

Vào khoảng tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) tôi bị đau lưng dữ dội, đi bệnh viện chụp hình thì thấy bị sạn to bằng ngón tay và có 2 cục như vậy. Trong khi đó tôi cũng đi tham bái Đức Địa Tạng và cầu nguyện một cách chân thành. Dùng tay của mình xoa vào thân của Ngài và áp vào lưng của tôi rồi trở về. Thật là bất khả tư nghì. Đến lần thứ hai khi đi tham bái thì cái lưng không còn cảm thấy bị đau nữa. Cứ như thế 2 tháng trôi qua không thấy đau đón gì, nhưng sau đó thì bắt đầu đau thặng. Tôi liền đi chiếu tia phóng xạ để chữa trị. Sau hai tiếng đồng hồ thì trở nên an ổn hơn và đồng thời 2 viên sạn đã kết thạch cũng đã theo đường tiểu tiện ra ngoài. Sự đau đón này chỉ có lúc sạn bị tống ra khỏi người. Nhờ sự gia hộ của Ngài mà hầu như tôi không nghĩ làm một

ngày nào cả. Sau khi cúng Đức Địa Tạng trở về, tôi mang các khăn và bùa hộ mệnh đã nhận được để trên bàn thờ lễ bái.

Vào năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976) tôi cảm thấy đau bao tử nên đã nhập viện. Sau đó cũng chẳng có gì lo lắng lắm, nhưng vào đêm tối ngày mùng 9 tháng 11 của năm này cái bụng bị đau khủng khiếp, khổ sở vô cùng. Càng giãy vò càng khó ngủ vào ban đêm, nên chịu đựng không nổi phải đi Bác Sĩ và sau đó ngủ yên được một lúc.

Trong giấc mộng thấy mình bị bệnh khổ vô cùng và Ngài Địa Tạng đã đứng lên trên bụng. Ngài giống hệt như Đức Địa Tạng tại Fuchù. Hình Đức Địa Tạng thờ ở Fuchù có màu đen nhạt, nhưng hình ảnh Ngài hiện ra đứng trên bụng tôi thì đẹp hơn. Giống như một Đức Địa Tạng bằng đá mới tạc thành. Lúc ấy tôi cảm thấy không còn khổ sở nữa. Sau đó Đức Địa Tạng lại quy ẩn. Tôi choàng tỉnh mở mắt ra thì lúc ấy là 4 giờ sáng. Việc này chỉ hiện ra trong 2, 3 phút mừng vui hết lớn. Tất cả sự đau đều biến mất.

Từ đó về sau thân thể trở nên mạnh khỏe và cho đến bây giờ cái chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Không khí cũng dễ thở. Ngay tối hôm đó tôi đã đi lễ bái liền. Bây giờ cả nhà đều đi tham bái Ngài Địa Tạng.

Con xin thành tâm niệm ân Ngài

Kính nguyện

Ngày 23 tháng 12 năm Chiêu Hòa
thứ 54 (1978)

LỜI CUỐI CỦA QUYỂN THỨ MƯỜI MỘT

Đức Địa Tạng thật quá tuyệt vời làm sao tả hết được, từ người này đến người khác luôn tiếp tục nhận được ơn của Ngài gia hộ và đã chữa trị cho không biết bao nhiêu người. Khi có lời nguyện đi tham bái Đức Địa Tạng này thì chỉ trong một thời gian ngắn đã được chuyển đổi tốt đẹp, mà trên thực tế thì như thế nào? Có thể vì thấy nỗi khổ của kẻ khác mà rõ biết chăng? Hoặc giả nếu không có người trực tiếp nhận ơn gia hộ, thì những câu chuyện được chữa trị, khó mà có thể tin được. Đi từ tính cách khoa học, nên đã dựng nên nơi thờ tự Ngài Địa Tạng ở đây.

Những loại bùa đeo bằng giấy, hoặc cúng nước hay uống bột nhang chẳng thể trị được bệnh, nhưng lạ thay là một kỳ tích vì nhiều người đã lành bệnh. Thế nhưng không ai giống nhau cả, mỗi người được chữa lành một cách đặc biệt khác nhau.

Những người được nhận ơn gia hộ, che chở của Ngài đều có một lòng tin sắt đá. Họ chỉ một lòng cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng cho đến chết mới thôi. Nói

đúng hơn, họ vứt bỏ tự ngã, có tín tâm sâu dày nơi Ngài Địa Tạng, thì chính đó là một linh khí được nhập vào nơi đây.

Vào ngày 27 tháng 12 năm Chiêu Hòa thứ 54 (1978) đã xây dựng hoàn thành ngôi nhà 2 tầng làm văn phòng làm việc nơi Ngài Địa Tạng. Đây là do công đức đóng góp tịnh tài của những thí chủ. Đây chính là nơi tạo ra những tiện nghi cho những người đi tham bái.

Nếu có nguyện ước thì với lòng từ bi của Ngài Địa Tạng sẽ dang rộng đôi tay làm lợi ích sâu xa cho mọi người, để phụng sự cho lời nguyện ấy.

Kính nguyện
Ban Biên tập

Mục lục	Trang
• Lời đầu sách	3 - 10
• Quyển 1	
- Câu chuyện thứ 1 : - Cái chân bị đau	11 - 14
- Câu chuyện thứ 2 : Chữa lành bệnh đau đầu	15 - 17
• Quyển 2	
- Câu chuyện thứ 1 : - Bị đau dạ dày	19 - 21
- Câu chuyện thứ 2 : Bệnh động kinh trở thành nhẹ	22 - 24
- Câu chuyện thứ 3 : Bệnh thần kinh lành và đứa cháu có thành tích tốt	25 - 27
• Quyển thứ 3	
- Chuyện thứ 1 : Lỗ tai nghe rõ hơn	30 - 31
- Chuyện thứ 2 : Bệnh đau lưng	32 - 33
- Chuyện thứ 3 : Đứa con bỏ học	34 - 36
- Chuyện thứ 4 : Người mẹ bị bại xuội đã khá hơn	37 - 39
- Chuyện thứ 5 : Chữa lành bệnh đau chân	40 - 42
• Quyển thứ 4	
- Ngài Địa Tạng Bồ Tát	43 - 44
- Chuyện thứ 1 : Con gái sanh con dễ dàng	45 - 46
- Câu chuyện thứ 2 : Hơn 5 năm bị bệnh đau đầu	47 - 51
- Câu chuyện thứ 3 : Bị đau thần kinh tọa	52 - 54
- Câu chuyện thứ 4 : Bệnh phong thấp nhẹ đi	55 - 57

- **Chuyện thứ 5** : Vãng sanh một cách an lạc 58 - 60
- **Quyển thứ 5**
 - **Tán dương Đức Địa Tạng** 61 - 62
 - **Chuyện thứ nhất** : Bị trở ngại ở đầu gối cùng với việc hết đau tim và hướng tới việc nhìn nhanh hơn 63 - 64
 - **Câu chuyện thứ 2** : Đứa cháu mụn nhọt phình lớn 67 - 68
 - **Câu chuyện thứ 3** : Chữa được bệnh trĩ lâu năm 69 - 71
 - **Câu chuyện thứ 4** : Mau lành bệnh đau cổ tay phải 72 - 73
 - **Câu chuyện thứ 5** : Một ngày bị đau lưng 74 - 75
 - **Câu chuyện thứ 6** : Chữa lành bệnh thấp khớp đã 25 năm 76 - 78
 - **Câu chuyện thứ 7** : Mẹ đã hồi phục về bệnh não suy 79 - 81
- **Quyển thứ 6**
 - **Câu chuyện thứ 1** : Bệnh tim phục hồi và cái vai bị trật của bà vợ sớm lành 85 - 89
 - **Câu chuyện thứ 2** : Bệnh gan máu xấu đổi thành tốt 90 - 91
 - **Câu chuyện thứ 3** : Bệnh nhọt trĩ 92 - 93
 - **Câu chuyện thứ 4** : Đau bắp đùi khi ngồi 94 - 96
 - **Câu chuyện thứ 5** : Khi mới sinh đã bị bệnh thần kinh cột xương sống 97 - 99
 - **Câu chuyện thứ 6** : Người vợ được vãng sanh 100 - 102

- **Câu chuyện thứ 7:** Bệnh da trên toàn thân bị ngứa 103 - 104
- **Lời cuối sách của quyển thứ 6** 105 - 106

- **Quyển thứ 7**
- **Câu chuyện thứ 1 :** Tham bái hình dáng đẹp để của Đức Địa Tạng Bồ Tát 109 - 111
- Câu chuyện thứ 2 :** Những ngón chân của hai bàn chân bị đau cùng với đau lưng. Bệnh đau đầu của bà nhà tôi đã hết 112 - 115
- **Câu chuyện thứ 3 :** Bị bệnh đau đầu kinh niên đã được chữa và đã nhận được những ân đức gia hộ khác. 117 - 121
- **Câu chuyện thứ bốn:** Bệnh tim của vợ mau lành và bệnh ở cổ trong một đêm đã bớt 122 - 124
- **Câu chuyện thứ 5 :** Con dâu khó sanh lại sanh được dễ dàng 125 - 127
- **Câu chuyện thứ 6 :** Sau khi đứa cháu bị thương không còn phải phẫu thuật được lành bệnh 128 - 130
- **Câu chuyện thứ 7 :** Ông chồng bị bệnh tiểu đường và bệnh đau tim đã nhẹ bớt 131 - 134
- **Câu chuyện thứ 8 :** Bệnh loạn rượu của đứa con trai đã được yên tĩnh 135 - 136
- **Câu chuyện thứ 9 :** Bệnh thần kinh được chữa trị 138 - 141
- **Câu chuyện thứ 10:** Bệnh đau đầu được chữa trị và bệnh dị ứng cũng không còn 1342 - 144
- **Câu chuyện thứ 11 :** Chữa lành bệnh đau cổ 145 - 146

- **Câu chuyện thứ 12** : Hai chân biến dạng và bệnh thần kinh đã được chữa khỏi 147 - 149
- **Câu chuyện thứ 13** : Bệnh đau ngón tay út được chữa trị 1450 - 152
- **Lời cuối sách của quyển thứ 7** 153 - 154

- **Quyển thứ 8**
- **Câu chuyện thứ nhất** : Bị loét dạ dày đã được chữa khỏi 155 - 157
- **Câu chuyện thứ 2** : Đường tiểu bị sạn của đứa con trai được chữa lành 158 - 161
- **Câu chuyện thứ 3** : Rong rã 6 năm bị bệnh đau đầu được chữa khỏi 162 - 163
- **Câu chuyện thứ tư** : Đau đầu cả 20 năm nay 164 - 166
- **Câu chuyện thứ 5** : Bị kẹt ngón tay đau và được chữa lành 167 - 169
- **Câu chuyện thứ 6** : Mắt chảy ghèn không còn nữa 170 - 171
- **Câu chuyện thứ 7** : Gần ngày sanh được dễ dàng 172 - 174
- **Câu chuyện thứ 8** : Con gái bị bệnh thấp khớp đã mau lành 175 - 178
- **Câu chuyện thứ 9** : Lỗ mũi bị nghẹt sớm chữa lành và những sự gia hộ khác 179 - 182
- **Lời cuối của tập thứ 8** 183 - 185

- **Quyển thứ 9**
- **Bốn nguyện của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát** 187 - 189

- **Câu chuyện thứ nhất** : Cứu sống được việc nhân sự bất tình của tai nạn giao thông 190 - 192
- **Câu chuyện thứ 2** : Trị được ruột đau trong vòng 1 ngày rưỡi 193 - 195
- **Câu chuyện thứ 3** : Đau đầu lâu năm, chỉ tham bái một lần được chữa khỏi 196 - 198
- **Câu chuyện thứ 4** : Chân phải bị viêm và biến dạng được chữa khỏi 199 - 201
- **Câu chuyện thứ 5** : Tụy tạng bị bệnh được chữa khỏi 202 - 204
- **Câu chuyện thứ 6** : Thay đổi tốt trong việc mua bán 205 - 207
- **Câu chuyện thứ 7** : Cây tùng chết được sống lại 208 - 210
- **Câu chuyện thứ 8** : Từ việc viêm bàng quang và cái chân được tốt ra 211 - 212
- **Câu chuyện thứ 9** : Chữa lành bệnh ra mồ hôi 213 - 214
- **Câu chuyện thứ 10** : Đau thận được chữa khỏi 215 - 216
- **Câu chuyện thứ 11** : Việc buôn bán được phát đạt hơn 217 - 218
- **Lời cuối của quyển thứ 9** 219 - 221

- **Quyển thứ 10**
 - **Lời nói đầu của quyển thứ 10** 223 - 225
 - **Câu chuyện thứ nhất** : Cao huyết áp được giảm 226 - 228

- **Câu chuyện thứ 2** : Bệnh đau đầu được chữa khỏi 229 - 230
- **Câu chuyện thứ 3** . Bệnh thần kinh được chữa khỏi 231 - 232
- **Câu chuyện thứ 4** : Con gái bị bệnh biến dị sau 1 tuần lễ thì hết 233 - 234
- **Câu chuyện thứ 5** : Bệnh thần kinh được chữa khỏi 235 - 236
- **Câu chuyện thứ 6** : Bệnh thần kinh và đau hậu môn được chữa khỏi 37- 238
- **Câu chuyện thứ 7** : Đau đầu vì bị thương và đau chân được chữa khỏi 239 - 241
- **Câu chuyện thứ 8** : Đau ruột đã được chữa trị 242 - 244
- **Câu chuyện thứ 9** : Đứa cháu toàn thân bị cháy sạm được chữa khỏi 245 - 247
- **Câu chuyện thứ 10** : Gân ngón tay và việc đau lưng được chữa khỏi 248 - 250
- **Câu chuyện thứ 11** : Thành tích của hãng được thịnh vượng 251 - 253
- **Câu chuyện thứ 12** : Bệnh suyễn chữa trong 1 ngày 254 - 255
- **Lời cuối sách của quyển thứ 10** 256 - 257

- **Quyển thứ 11**
- **Lời nói đầu** : Nguyên lai về Đức Địa Tạng Bồ Tát 259 - 261
- **Câu chuyện thứ 1** : Chữa hết bệnh ung thư dạ dày là một kỳ tích 262 - 266

- **Câu chuyện thứ 2** : Bình lạ Senjiyokansen được chữa khỏi 267 - 270
- **Câu chuyện thứ 3** : Nhận được đứa con gái 271 - 273
- **Câu chuyện thứ 4** : Thị lực bên mắt phải được chữa lành 274 - 276
- **Câu chuyện thứ 5** : Trải qua 25 năm bệnh đau bên hông được hồi phục 277 - 278
- **Câu chuyện thứ 6** : Tiền để dành làm nhà đã tăng cao 279 - 280
- **Câu chuyện thứ 7** : Ngày sanh dự định thay đổi nhưng được an toàn 281 - 282
- **Câu chuyện thứ 8** : Chữa được tay chân bị đau 283 - 285
- **Câu chuyện thứ 9** : Lưng và tay chân bị liệt được chữa trị 286 - 287
- **Câu chuyện thứ 10** : Bị đau bệnh thần kinh đầu gối mau chữa lành 288 - 289
- **Câu chuyện thứ 11** : Cái duyên đối với Đức Địa Tạng không có đầu 290 - 293
- **Câu chuyện thứ 12** : Đứa cháu bị viêm thận được chữa khỏi 294 - 296
- **Câu chuyện thứ 13** : Đau nướm vú được chữa khỏi 297 - 298
- **Câu chuyện thứ 14** : Đức Địa Tạng ở trên bụng nên được chữa bệnh đau dạ dày 299 - 300
- **Lời cuối của quyển thứ 11** 301 - 302

